

Hôn Ước Và Nỗi Đau

Contents

Hôn Ước Và Nỗi Đau	2
1. Chương 1: Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Ngôi Nhà Mới	3
3. Chương 3: Cuộc Sống Mới	4
4. Chương 4: Buổi Tối Đi Chơi Rắc Rối	6
5. Chương 5: Buổi Tối Đi Chơi Rắc Rối (phần 2)	7
6. Chương 6: Một Ngày Bận Rộn.	8
7. Chương 7: Dự Tiệc	10
8. Chương 8: ” Quang Bảo, Đừng Mà! ”	12
9. Chương 9: Một Năm Mới Đã Đến, Là Khởi Đầu Của Hạnh Phúc Hay Nỗi Đau?	14
10. Chương 10: Một Năm Mới Đã Đến, Là Khởi Đầu Của Hạnh Phúc Hay Nỗi Đau? - Phần 2	16
11. Chương 11: Hiểu Lầm Bao Năm.	18
12. Chương 12: Gặp Lại Người Cũ.	21
13. Chương 13: Ngày Sinh Nhật Đáng Nhớ.	22
14. Chương 14: Bắt Đầu Cho Một Nỗi Đau.	24
15. Chương 15: Nỗi Đau Cho Cả Hai.	26
16. Chương 16: Nó Và Hân Từ Lâu Đã Không Phải Vợ Chồng.	28
17. Chương 17: Công Ty B & N Gặp Vấn Đề.	29
18. Chương 18: Đau Về Cả Thể Xác Lẫn Tinh Thần.	32
19. Chương 19: Mang Thai - Vừa Vui Vừa Sợ.	34
20. Chương 20: ” Một Con Người Như Cô, Làm Sao Dám Chắc Đó Là Con Của Tôi. ”	36
21. Chương 21: ” Anh Đã Bao Giờ Yêu Bảo Phương Thật Lòng Chưa? ”	37
22. Chương 22: Mất Con.	40
23. Chương 23: Sự Thật - Thử Một Lần Đánh Cuộc Tình Yêu Của Chính Mình.	41
24. Chương 24: Có Duyên Nhất Định Sẽ Gặp Lại.	43
25. Chương 25: Trở Về.	45
26. Chương 26: Ký Hợp Đồng.	46
27. Chương 27: Đi Đạo.	48
28. Chương 28: Nhà Có Trộm.	50
29. Chương 29: Sao Không Một Lần Thử Tha Thứ Cho Nhau.	52
30. Chương 30: Xuất Viện.	54
31. Chương 31: Đi Chơi Biển.	56
32. Chương 32: Tìm Được Nhau.	57
33. Chương 33: Chuẩn Bị Đám Cưới.	59
34. Chương 34: Rắc Rối Bắt Đầu.	60
35. Chương 35: Sự Trả Thù Của Gió Và Mưa.	62
36. Chương 36: Cầu Hôn.	63
37. Chương 37: Đau Khổ.	66
38. Chương 38: Giải Cứu.	68
39. Chương 39: Kết Thúc Cho Những Tội Ác.	71
40. Chương 40: Sau Những Nỗi Đau Là Hạnh Phúc Vẹn Toàn. (end)	74

Hôn Ước Và Nỗi Đau

Giới thiệu

Chào các bạn, mình là Mun. Đây là truyện đầu tay của mình, mong các bạn sẽ ủng hộ. Cảm ơn các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc-va-noi-dau>

1. Chương 1: Gặp Mặt

6.00 a.m Reng...reng...reng... Chiếc đồng hồ báo thức reo inh ỏi kéo nó khỏi giấc mộng hồng, nó với tay tắt chiếc đồng hồ rồi rời khỏi giường bước vào nhà vệ sinh để làm vệ sinh cá nhân. Hôm nay là ngày tổng kết năm học cuối cùng trong quãng đời học sinh của nó nên nó phải dậy sớm để chuẩn bị. Nó khoác trên người chiếc áo dài trắng, mái tóc dài được nó tết đuôi sam thật đẹp, bây giờ trông nó thật đẹp - một nét đẹp thật dịu dàng. Nó bước xuống lầu, đi vào bếp, nó vòng tay ôm eo mẹ rồi hỏi:

- Mẹ ơi, hôm nay mình ăn sáng với gì vậy mẹ? Có cần con phụ gì không?
- Cái con này, xuống ngày chỉ biết ăn với uống. Thôi, ngồi vào ăn luôn đi mẹ làm xong hết rồi. - Mẹ mắng yêu nó
- Dạ.
- À, mà hôm nay con nhớ về sớm, nhà mình hôm nay có khách đó.
- Dạ, mà ai vậy mẹ.
- Rồi con sẽ biết.

Ăn sáng xong, nó chào mẹ rồi đạp xe đến trường. Buổi lễ hôm nay được bắt đầu sớm hơn dự định, nó không biết lý do tại sao chỉ biết rằng cô Hiệu Trưởng có việc gì đó nên cần buổi lễ bắt đầu sớm. Sau hai giờ đồng hồ, buổi lễ kết thúc, nó đạp xe về nhà. Vừa bước vào cửa, mẹ nó đã chạy ra và nói:

- Con vào nhà nhanh lên, khách sắp đến rồi đấy.
- Dạ.

Một chiếc Toyota đỗ kịch trước nhà nó, bước xuống là một người đàn ông với gương mặt nhân hậu, phía sau là một người phụ nữ với gương mặt dịu hiền, cả hai người đều toát lên một vẻ hiền lành, nhân hậu, ánh mắt họ trĩu mến nhìn nó như thể nó là con gái của họ vậy và cuối cùng, bước xuống là một chàng trai thật đẹp, thân hình siêu chuẩn cùng với ánh mắt lạnh lùng, gương mặt không có gì toát lên vẻ hiền lành, nhân hậu như hai người trước. Hắn liếc mắt qua nhìn nó, một ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nó cùng cái nhếch môi khinh rẻ. Mẹ nó mời họ vào nhà rồi nói:

- Hôm nay, anh chị đến đây là vì chuyện của hai đứa nhỏ à!
- Nó ngạc nhiên nhìn mẹ, " chuyện của hai đứa nhỏ " là chuyện gì.

- Vâng, hôm nay hai vợ chồng chúng tôi đến đây là để rước cháu về làm dâu, thực hiện hôn ước lúc trước chúng ta đã định cho hai đứa.

Đến đây, nó thật sự sốc, nó không thể kìm mình được nữa, nó quay qua hỏi vội mẹ:

- Mẹ, chuyện này là sao chứ, hôn ước, con có hôn ước à.

- Ủm, ngày mà con sinh ra cũng là ngày mà Quang Bảo sinh ra, hai đứa chỉ sinh cách nhau 15 phút rồi sau đó hai đứa đã được y tá sắp xếp chung một phòng và sau đó hai đứa cứ quấn lấy nhau, đứa này đi thì đứa kia không chịu ngủ. Lúc đó, mẹ và hai bác đây đã nghĩ đây có lẽ là định mệnh, chính định mệnh đã sắp xếp hai đứa ở bên nhau. - Mẹ quay qua nói tiếp:

- Vậy con gái tôi sẽ đi trong ngày hôm nay hay để ngày mai hờ anh chị?

- Tùy chị thôi, chừng nào cũng được ạ.

Đột nhiên, người từ nãy đến giờ không lên tiếng bỗng cất giọng lạnh băng:

- Không, nhất định hôm nay phải đi.

Hắn quay qua nhìn nó rồi nói:

- Cô, lên phòng dọn đồ đi ngay, tôi cho cô 30 phút.

Nó quay qua nhìn mẹ rồi cũng bèn lên đứng dậy bước lên phòng thu dọn đồ đạc. Sau 30 phút, nó quay trở xuống, bây giờ nó không còn mặc áo dài nữa mà thay vào đó là chiếc áo sơ mi sọc cùng với chiếc quần jean, mái tóc lúc nãy được tết bây giờ đã được cột cao thật gọn gàng. Hắn nhìn nó, đứng dậy rồi nói:

- Xong rồi chứ, đi.

- Anh có thể chờ một chút không, tôi chào tạm biệt mẹ đã.

- Ủ.

Nói rồi, hắn bỏ ra xe cùng ba mẹ hắn. Nó quay qua nói với mẹ:

- Mẹ ơi, giờ con đi rồi, mẹ nhớ ở nhà giữ gìn sức khỏe nha, lâu lâu con sẽ về nhà thăm mẹ, mẹ đừng lo lắng.

- Nó vừa khóc vừa nói.

- Ủm, con cũng nhớ phải giữ gìn sức khỏe nha, nếu con không khỏe thì mẹ cũng sẽ không khỏe đâu, thôi con đi đi. - Mẹ nó cũng khóc.

- Dạ.

Mẹ dẫn nó ra xe rồi đứng đó nhìn, chiếc xe nổ máy rồi từ từ rời đi bỏ lại mẹ nó đứng đó nhìn theo với nước mắt giàn giụa.

* Chào các bạn, đây là tác phẩm đầu tay của mình, nếu có gì thì mong các bạn sẽ góp ý để mình có thể sửa chữa. Cảm ơn các bạn.

2. Chương 2: Ngôi Nhà Mới

Sau hai giờ đồng hồ ngồi xe từ Bến Tre đến Vĩnh Long, xe đỗ kịch trước một ngôi nhà, không nói đúng hơn là biệt thự. Ngôi biệt thự khá lớn, xung quang nhà được bao phủ bởi hoa hồng và những cây nha đam, chứng tỏ chủ nhân của ngôi biệt thự này rất thích hoa hồng và nha đam. Nó trầm trồ khen ngợi:

- Wow, đẹp quá! Từ trước tới giờ con chưa thấy ở đâu đẹp đến thế này.

- Con thích lắm hả? – Mẹ hắn vừa cười vừa nói với nó.

- Dạ. Con thích hoa hồng và nha đam nhất đấy.

- Vậy là con giống thằng Bảo rồi, hai đứa đúng là hợp nhau thật, đúng là trời sinh một cặp.

- Dạ???

- Tất cả chỗ nha đam và hoa hồng ấy đều là do nó trồng không đấy.
- Dạ??? Tất cả đều do anh ấy trồng, anh ấy lạnh lùng vậy mà...
- Vậy mới lạ phải không con? – Mẹ hần vừa cười vừa nói mỉa hần
- Dạ.

Bỗng một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- Hai người im được rồi đấy, tới nhà rồi.

Vào nhà, ba mẹ hần dẫn nó lên phòng cất đồ rồi xuống sofa cả nhà cùng nói chuyện:

- Từ ngày hôm nay, con sẽ là con dâu của ba mẹ và là vợ của thằng Bảo và cũng từ ngày hôm nay hai đứa sẽ ngủ cùng một phòng, ngủ chung một giường nghe chưa, hai đứa đừng hồng mà trốn tránh vì trong phòng đã có lắp sẵn camera. Hai đứa cũng đừng lo là sẽ mất riêng tư vì camera sẽ tự động tắt đi khi nó thấy cần.
- Ba hần cất tiếng nói trước.
- Nhưng bác à, con và anh ấy đều đâu có yêu nhau đâu ạ. - Nó hỏi lại.
- Từ từ hai đứa sẽ yêu nhau thôi, ở lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm thôi.
- Nhưng bác à, con...
- Không nhưng nhị gì nữa hết, à mà tới giờ con còn gọi ta là bác nữa à, con phải gọi ta là ba còn bà ấy là mẹ nghe chưa?
- Dạ, ba mẹ
- Tốt lắm. Thôi hai đứa lên phòng nghỉ ngơi đi. Ba mẹ cũng về đây.
- Dạ, ba mẹ không ở đây ạ?
- Nhà này là của thằng Bảo còn nhà ba mẹ ở chỗ khác mà, bữa nào rảnh con nhớ ghé thăm hai ông già này nha, à mà nhớ đổi cách xưng hô luôn nha. – Mẹ hần cười cười
- Dạ. – Nó đỏ mặt trả lời

Sau khi tiễn ba mẹ về, nó quay định trở về phòng nghỉ một lát thì bị hần kéo xuống ngồi lại sofa rồi nói:

- Tôi và cô sẽ giả vờ trong ba năm để ba mẹ vui lòng, sau ba năm tôi sẽ lấy lý do không hợp nhau để chúng ta ly hôn, lúc đó tôi sẽ đưa cho cô một khoản tiền để cô và mẹ của cô có thể sống nốt nửa cuộc đời còn lại, còn đây là hợp đồng tôi mong cô suy nghĩ nhanh rồi ký vào tôi không có nhiều thời gian.
- Được, tôi ký. – Nó cười khẩy rồi nói, đối với nó ba năm này chỉ là để nó tích góp thêm kinh nghiệm sống
- Tốt, tới nay cô cứ ngủ trước, không cần chờ tôi. – Hần vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị bước đi
- Vâng.
- À, mà cô khi ra đường không được nói với bất kỳ ai tôi và cô là vợ chồng, đối với tôi cuộc hôn nhân này chỉ có ý nghĩa trên mặt pháp lý và tình cảm của hai bên gia đình. Cũng như việc tôi và cô có cùng sở thích vậy, đó chỉ là do mẹ tôi nghĩ chứ thật sự tôi không thích hoa hồng và nha đam, đó chỉ sở thích của cô bạn gái cũ của tôi nên tôi khuyên cô đừng hiểu lầm. – Hần nói rồi bỏ đi.
- Vâng.

3. Chương 3: Cuộc Sống Mới

11 a.m

- Sao tới giờ anh ấy chưa về nhỉ? - Nó vừa thắc mắc vừa lo lắng nhìn đồng hồ.

Một chiếc xe tay ga đỗ kịch trước cửa nhà, nó chạy ra:

- Sao tới giờ anh mới về vậy, em đợi anh này giờ.
- Tôi đã nói là cô khỏi cần đợi tôi, cứ ngủ trước đi mà. - Hấn gắt.
- Thôi, được rồi. Anh vào nhà đi. - Nó bủ môi.
- Nhà của tôi khỏi mời.
- Anh... - Nó tức giận nhìn hấn.
- Tôi làm sao. - Hấn nhìn nó bằng con mắt sắc lạnh khiến nó phải rùn mình.
- Anh...có muốn ăn cơm không?
- Không, khuya rồi đi ngủ nhanh lên.
- Ừm.

Nói rồi cả hai cùng lên phòng và chuẩn bị đi ngủ nhưng...

- Ê, sao anh lên giường ngủ luôn vậy, anh chưa đi tắm mà.
- Cô lảm chuyện quá, tôi thích vậy.
- Không, anh mau đi tắm nhanh lên.
- Không.
- Anh không đi tắm em không chịu ngủ đâu.
- Kệ.
- Không biết, anh đi tắm ngay cho em. - Nó vừa nói vừa lay vai hấn
- Tôi nói không là không. - Hấn kiên quyết nói.
- Không, nhất định anh phải đi tắm ngay cho em. - Nó lay hấn mạnh hơn.
- Ấy, cô phiền quá. - Hấn vừa nói vừa đứng dậy đi thẳng vào nhà tắm.

Sau khi tắm xong, hấn bước ra thì đã thấy nó đã ngủ. Hấn lèm bèm:

- Đúng là đồ mê ngủ. - Hấn tiến đến tắt đèn rồi cũng lên giường ngủ kế bên nó nhưng có một chiếc gối ôm nằm chính giữa hai người.

6.45 a.m

Nó đang nấu ăn trong bếp, hôm nay là ngày đầu tiên nó ở nhà hấn nên nó sẽ nấu đãi hấn một bữa sáng thật ngon. Hấn xách cặp bước xuống lầu, thấy nó đang loay hoay trong bếp thì hỏi:

- Cô làm gì vậy?
- Anh ngồi vào ăn sáng luôn đi.
- Đồ cô nấu ăn được không vậy?
- Tất nhiên là được, nhiều khi còn ngon nữa đấy.
- Haiz, nghe cô nói vậy chắc rất...dở. - Hấn cười đều nhìn nó.
- Anh...- Nó tức ghen họng.

Khi thấy hấn bỏ vào miệng miếng đầu tiên, nó hỏi:

- Ngon không?
- Cũng được. - Hấn thờ ơ.
- Cũng được là sao, ngon hay dở. - Nó bậm môi.
- Cũng ăn được chứ chưa tới nỗi ăn không được.

Hắn ăn xong thì xách cặp đi làm, nó ở nhà chẳng có việc gì làm bèn đi lòng vòng nhà, xung quanh vườn ngắm những cành hoa hồng:

- Wow, đẹp quá. Hôm nay trông nó còn đẹp hơn cả ngày hôm qua.
- Dĩ nhiên là đẹp rồi. – Một giọng nói vang lên bên tai.
- Ô, sao anh về sớm vậy?
- Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?
- Ô, em xin lỗi do em mãi mê ngắm mấy cành hoa mà quên bèn mất là đã chiều rồi.
- Ủ, cô mới đến Vĩnh Long có muốn tôi dẫn đi đâu chơi không?
- Có chứ, có chứ. Em muốn đi chơi lắm.
- Đúng là đồ vừa mê ngủ vừa mê chơi.
- Vào chuẩn bị nhanh lên, chậm chạp là ở nhà nghe chưa.
- Vâng. – Nó cười híp mắt.
- À mà còn phải ghé mấy cái shop mua quần áo mới cho cô mới được, mấy bộ đồ của cô tui nhìn bực mình quá. Gì đâu mà toàn quần jean với áo sơ mi. Chẳng dụ dàng tí nào dù cho tính cách của cô khá ư là dụ dàng.
- Mấy bộ đồ của em thì có sao đâu, em thấy đẹp mà.
- Đẹp với cô chứ không có đẹp với tôi. Nhanh lên, mau vào chuẩn bị đi, nói nhiều quá đấy.
- Vâng. – Nó bủ môi nhìn hắn rồi chạy lon ton vào nhà.

Hắn nhìn theo nó rồi cũng khẽ cười, hắn giật mình. Hình như từ lúc có nó, hắn cười nhiều hơn và cũng nói nhiều hơn thì phải. Cũng lâu lắm rồi, hắn mới vui vẻ được như thế, từ lúc Nghi bỏ hắn mà đi...

4. Chương 4: Buổi Tối Đi Chơi Rắc Rối

6.00 p.m Nó bước xuống nhà với tranh phục vẫn như thường lệ - quần jean và áo sơ mi, tóc cột cao gọn gàng. Hắn nhìn nó lắc đầu rồi nói:

- Cô làm tôi chóng mắt thật đấy!
- Làm gì chóng mắt, em thấy trang phục em mặc cũng được mà. - Nó hỏi lại.
- Được với cô chứ không được với tôi, hiểu chưa. Hôm nay tôi nhất định phải bắt cô mặc váy.
- Thôi, mặc vậy khó chịu lắm.
- Tôi không cần biết. Còn bây giờ có đi hay không?
- Đi chứ, đi chứ.
- Vậy đứng đây làm gì.
- Tại anh đứng đây chứ bộ.
- Nhanh lên.

Nói rồi hắn bỏ đi trước, hắn dẫn nó ra xe. Nó đứng nhìn chiếc xe rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, em nhớ xe của anh là xe tay ga mà sao bây giờ đổi thành xe hơi rồi.
- Có gì đâu, bộ cô tưởng tôi chỉ có một chiếc thôi à. À, quên nói với cô ngoài việc tôi là con trai của giám đốc đài truyền hình như cô đã biết thì tôi còn có một công ty riêng đấy, dầu không lớn cho lắm.
- Dạ. - Nó trả lời như không có gì là ngạc nhiên cả.

- Bộ cô không ngạc nhiên hả? - Hấn hỏi lại nó với vẻ vô cùng ngạc nhiên khi nó là người đầu tiên không ngạc nhiên trước hấn.

- Có gì đâu mà ngạc nhiên, em cũng có công ty mà. Bộ anh không biết à? Em tưởng mẹ đã nói với anh rồi chứ.

- Tôi không hề biết.

- Thôi, em hỏi anh giờ có đi chơi không?

- Dĩ nhiên là có.

Hấn chở nó đi lòng vòng khắp Vĩnh Long, hết chỗ này đến chỗ nọ. Hấn nhìn nó cũng phải lắc đầu bởi nó cứ lằng tằng hết chỗ này đến chỗ khác, hấn không thể nào tin được nó là chủ tịch của một công ty, nhìn nó chẳng ra dáng chủ tịch gì cả - tính tình trẻ con, quần jean, áo sơ mi trông tầm thường vô cùng. Hấn lo nghĩ mà không để ý rằng nó đã đi đâu mất:

- Bảo Phương, cô đâu rồi? Bảo Phương!!!! - Hấn chạy đi tìm nó khắp nơi nhưng không thấy, hấn bắt đầu thấy lo lắng.

- Anh cần gì mà la lối um sùm vậy, em đi mua đồ ăn chút thôi mà.

Hấn vội vàng ôm nó vào lòng, lo lắng nói:

- Cô làm tôi lo lắng quá đấy. Sao cô đi mà không nói gì cả vậy.

- Tại em thấy đồ ăn ngon quá đi nên chạy đi mua thôi mà, anh cần gì mà lo lắng quá vậy. Mà anh buông em ra được rồi đấy, tranh thủ lợi dụng hả? - Nó cười cười.

- Thôi, đi. Tôi dẫn cô đi mua đồ mới. - Hấn bỏ nó ra rồi lôi nó đi.

5. Chương 5: Buổi Tối Đi Chơi Rắc Rối (phần 2)

Hấn lôi nó đến một shop quần áo với cái tên rất ư là thân thiết “Best Friend”. Bên trong shop là tiếng nhạc dịu êm của bài hát “Best Friend” do Nishino Kana trình bày. Từ cái tên đến bài hát chứng tỏ rằng chủ quán là hai người bạn rất thân với nhau - nó đón là thế. Hấn hỏi nó:- Có thích bộ nào cứ lấy, tôi trả tiền.

- Em không thích bộ nào cả, ở đây toàn là đầm với váy không hà. Em chẳng mặc được bộ nào đâu. - Nó nhăn nhó nói với hấn.

- Không thích cũng phải chọn, nhìn cô mặc áo sơ mi và quần jean tôi chướng mắt quá.

- Nhưng em không thích mà. - Nó cãi bướng với hấn.

- Tôi nói không thích cũng phải chọn, nghe chưa. - Hấn sắc lạnh nhìn nó.

- Dạ.

Nó đi lòng vòng shop, cuối cùng cũng chọn được một chiếc váy da màu đen và một chiếc áo sơ mi trắng trông thật cá tính. Nó bước lại chỗ hấn đang ngồi đọc báo và nói:

- Em chọn bộ này.

Hấn ngược mặt lên nhìn rồi nhú mày nói:

- Cô chọn váy kiểu gì vậy, chẳng khác nào quần jean và áo sơ mi cô mặc hàng ngày đâu.

- Tại anh nói em thích bộ nào thì cứ lấy mà, giờ em thích bộ này đấy.

- Thôi, thích thì cứ lấy nhưng giờ đi theo tôi để tôi chọn cho cô những bộ khác.

- Nữa hả, bộ anh tính vứt hết mấy bộ đồ của em rồi bắt em mặc mấy thứ này ghen.

- Tất nhiên.

- Em không chịu đâu, khó chịu lắm. Anh thích thì ăn tự đi mà mặc đi.

- Tôi nói cô phải mặc là cô phải mặc, không có quyền từ chối. - Hấn gần từng chữ.

- Được rồi, anh cần gì hun dữ thế. - Nó bủ môi rồi bước đi theo hấn.

Hấn đi một vòng shop rồi chỉ tay vào những bộ váy rồi nói với cô nhân viên bán hàng:

- Trừ mấy bộ này ra, tất cả lấy size M hết cho tôi.

- Anh cần gì mà mua nhiều thế làm sao em mặc hết. - Nó lo lắng nói với hấn.

- Không mặc hết thì từ từ cũng mặc hết, lo gì.

- Anh...

Sau khi nhân viên bán hàng gói hết thì hấn lại tiếp tục lôi nó tới shop bán giày cao gót. Nó nhăn nhó nhìn hấn:

- Em không mang giày cao gót được đâu, khó đi lắm.

- Không mang được cũng phải mang. - Hấn vừa nói vừa chỉ tay vào một đôi giày trên kệ rồi kêu nhân viên bán hàng lấy ra đưa cho nó. Hấn nói:

- Mang thử đi.

- Cao lắm đấy. - Nó nhăn nhó.

- Mang. - Hấn lãnh đạm nói.

- Dạ - Nó bủ môi.

Đôi giày nó vừa mang xong thì hấn đã bắt nó đi một vòng cho hấn xem. Hấn gật đầu hài lòng rồi chỉ tay vào các đôi giày khác rồi nói:

- Trừ các đôi này, các đôi còn lại lấy size nhỏ nhất hết cho tôi.

- Anh không cần mua nhiều vậy đâu, một đôi được rồi.

- Mỗi ngày mang một đôi cho tôi cùng váy một chiếc váy.

Rời khỏi shop, hấn chở nó về nhà rồi đi ngủ luôn. Trước khi đi ngủ hấn còn nói một câu:

- Cô nhớ vứt hết tất cả mấy bộ đồ cũ của cô nghe chưa.

6. Chương 6: Một Ngày Bận Rộn.

Thế là đã ba tháng kể từ ngày nó và hấn sống chung với nhau, cuộc sống thì chẳng có gì thay đổi ngoại trừ việc hằng ngày phải nấu ăn cho hấn và việc đầu khẩu. Cuộc sống nó cứ nhàm chán như vậy cho đến một hôm nó mới biết thế nào là bận rộn...- Này, hôm nay cô đến công ty với tôi. - Hấn vừa ngồi xuống bàn ăn vừa nói.

- Ô, em đến đó làm gì? - Nó hỏi lại.

- Phụ tôi.

- Phụ anh việc gì, em có biết làm gì đâu.

- Cô mà không biết thì làm sao quản công ty được.

- Ô, thì....

- Lí do gì cũng được, hôm nay cô bắt buộc phải đến công ty với tôi.

- Nhưng anh cũng phải nói cho em biết là đến đó để làm gì chứ!

- Đến phụ tôi xử lí hồ sơ, nhiều quá!

- Cái gì, xử lí hồ sơ???

- Ủ, cô là vợ tôi thì cũng phải phụ chút ít chứ với lại cô cũng có quản lí công ty mà sao không bao giờ thấy cô đi làm hay xử lí hồ sơ hết vậy?
- Em giao hết cho con bạn thân rồi, khi nào cần đến sự góp mặt của em thì em sẽ xuất hiện, tạm thời công ty không ai biết em là chủ tịch từ nhỏ bạn thân là phó chủ tịch.
- Hả, vật công ty cô là công ty sản xuất về gì vậy?
- Thời trang và văn phòng phẩm.
- Tên gì vậy?
- Flower.
- Cái gì, Flower công ty nổi tiếng.
- Công nhận con bạn thân làm việc tốt thiệt.
- Ý cô Nguyễn Thanh Uyên là bạn thân của cô đó hả?
- Vâng.
- Rồi ok, còn bây giờ lên phòng thay đồ rồi đến công ty với tôi. - Hấn quay về vấn đề cũ.
- Em tưởng anh quên luôn rồi chứ. - Nó bủ môi.
- Làm sao quên được chuyện quan trọng chứ. - Hấn cười nham hiểm.
- Anh có ý đồ gì hả?
- Làm gì có, sao cô có thể nghĩ chồng cô là người như vậy chứ!
- Thôi được rồi. - Nó bủ môi rồi bước lên phòng thay đồ chuẩn bị đến công ty cùng hấn.
- " Hôm nay, tôi sẽ cho cô biết thế nào là bận rộn." - Hấn nghĩ....
- Sau khi ăn sáng xong, nó cùng hấn đến công ty. Hôm nay, hấn vẫn như mọi bữa - vẫn mặc vest đen còn nó hôm nay khoát trên một chiếc váy trắng xòe đơn giản cộng với một đôi giày cao gót cũng màu trắng thuần khiết.
- Rồi, bây giờ cô có thể phụ tôi một số việc sau đây. - Hấn vừa nói vừa đưa cho nó một tệp sơ mi dày.
- Là gì vậy anh? - Nó thắc mắc.
- Đó là tất cả việc mà cô phải làm trong ngày hôm nay, chưa làm xong thì chưa được về.
- Hảaaaaaa.....
- Có gì mà hả, cô đã mất một phút để bắt tay vào việc rồi đấy. - Hấn nham hiểm.
- Thế là....cả một ngày hôm ấy, nó hết chạy chỗ này đến chỗ khác, hết làm việc này đến việc khác, hết nói chuyện với người này đến người khác.
- Haizz, cuối cùng cũng xong. Một quá! Mới 5h chiều hà! - Nó than vãn. Nó đứng dậy bước vào phòng hấn rồi gõ cửa.
- Vào đi. - Hấn lên tiếng.
- Dạ, em đã hoàn thành xong tất cả công việc rồi ạ.
- Xong hết rồi? - Hấn ngạc nhiên.
- Vâng ạ.
- Tốt, bây giờ cô theo tôi đi chuẩn bị. Tối nay, tôi và cô sẽ tham dự một bữa tiệc.
- Vâng.

7. Chương 7: Dự Tiệc

Hắn kéo nó đến một shop quần áo rất lớn với cái tên thật dịu dàng ” Flower ” (giống tên công ty nó ời).
Hắn nói: - Tối nay có một bữa tiệc rất quan trọng, cô vào trong chuẩn bị đi.

- Không mặc đồ này được hả anh? Em thấy cái váy này cũng được rồi mà. - Nó nói.

- Không, tôi đã nói là một bữa tiệc quan trọng rồi mà. Cô là chủ tịch công ty nổi tiếng mà không biết những điều này à?

- Biết, nhưng tất cả các bữa tiệc đều do Thanh Uyên dự. Em có tham gia bao giờ đâu.

- Không biết thì hôm nay biết.

Hắn nói rồi đẩy nó vào trong. Hắn giao nó cho các cô nhân viên còn mình thì ngồi đọc báo. Bỗng một cô gái bước đến gần hắn và hỏi:

- Em lôi đâu ra cô gái này vậy?

- Cô ta là vợ em.

- Vợ em? Sao chị không nghe ba mẹ nói gì hết vậy?

- À, chắc ba mẹ quên. Phiên chị ” chăm sóc ” cô ta giúp em, biến cô ta thành thật đẹp giúp em.

- Chị biết rồi.

Cô gái nói rồi bước đi về hướng nó rồi bắt đầu bắt tay vào công việc biến nó thành một nàng công chúa. Nửa tiếng sau...

- Anh thấy em vậy được chưa? - Nó bước đến chỗ hắn và hỏi.

Hắn ngược lên nhìn nó rồi ngậy người ra. Giờ đây trông nó thật đẹp, nó khoát trên người một chiếc váy dài màu hồng nhạt ôm sát cơ thể hiện hết tất cả các đường cong trên thân hình mảnh mai, nó mang một đôi giày cũng màu hồng nhạt rất hợp với chiếc váy, mái tóc được búi lên gọn gàng chừa lại phần tóc mái. Thấy hắn cứ ngậy người, nó vội hỏi:

- Bộ không được hả anh?

Hắn giật mình rồi vội nói:

- Đẹp lắm!

Nói rồi hắn lôi nó đi. Hắn không quên quay lại nói:

- Cảm ơn chị dâu! Tạm biệt chị. Bữa nào qua nhà em ăn cơm.

Yên vị trên xe, nó quay qua hỏi hắn:

- Hồi nãy anh kêu chị ấy là chị dâu hả?

- Ủ. - Hắn dừng dừng.

- Anh có anh trai à?

- Cô có từng nghe qua Lê Quang Phúc chưa?

- Anh nói cái anh đẹp trai là chủ tịch công ty ” The Dream ” đó hả?

- Ừm, mà có ai ở trước mặt chồng khen anh chồng mình đẹp trai như cô không?

- Anh đang ghen đó hả?

- Ai mà thèm ghen.

- Anh đó.

- Thôi tới nơi rồi. Xuống đi.

Nó vừa bước xuống xe, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về nó. Hấn nói:

- Cô đứng đó đợi tôi, tôi đi đỗ xe.

- Dạ. - Bỗng nó thấy được một người rất quen, nó chạy đến:

- Thanh Uyên, mày cũng ở đây hả?

Cô gái kia quay lại và nở một nụ cười tươi rói:

- Bảo Phương, mà cũng ở đây à? Mày đi với ông xã kính yêu phải không?

- Đúng là tao đi với anh ấy nhưng anh ấy không phải là ông xã kính yêu của tao. - Bỗng có một giọng nói vang lên sau lưng:

- Không phải ông xã thì là gì?

- Ủa, anh đỗ xe xong rồi à? - Nó ngạc nhiên.

- Chào cô! Tôi là Lê Quang Bảo, tổng giám đốc công ty B & N.

- Chào anh! Tôi là Nguyễn Thanh Uyên, bạn thân của Phương và cũng là phó chủ tịch của công ty " Flower ". Chắc anh cũng đã biết.

- Ủ, tôi đã nghe Bảo Phương nói qua.

- Ủ, thôi chào tạm biệt. Tôi phải đi rồi. - Uyên tiến đến chỗ nó rồi nói nhỏ vào tai nó - Một lát mày phải bình tĩnh, đừng quá kích động. Gặp lại thì nên ngẩng cao đầu mà đối mặt nghe bạn của tôi. - Uyên nói rồi bước đi.

Hấn thấy nét mặt nó tái nhợt đi, hấn hỏi:

- Cô ta nói gì mà mặt cô tái nhợt thế?

- À, không có gì đâu anh. Chúng ta vào thôi. - Nó trả lời cho qua chuyện rồi khoát tay hấn bước vào trong.

Hấn thấy nó rất kì lạ nhưng cũng coi như không, theo nó bước vào trong. Bữa tiệc bắt đầu, hấn dẫn nó đi mời rượu khắp nơi, nó phải cười đến nỗi đau cả miệng, mỏi cả chân. Nó than vãn:

- Anh à, anh cho em nghỉ một chút được không? Em mệt lắm rồi.

- Cô thật là, được rồi. Cô ngồi đó đi, tôi đi mời rượu, một lát tôi sẽ quay lại rồi chúng ta tiếp tục.

- Dạ. - Nó yếu xìu, cứ tưởng hấn sẽ nói một lát sẽ được về chứ.

Hấn tiếp tục cầm ly rượu đi mời khách. Nó ngồi đó xoa xoa cái chân đang rất đau của mình, bỗng có một chàng trai bước đến chỗ nó và cất tiếng:

- Anh có thể ngồi ở đây và mời em một ly rượu không? Cũng đã lâu rồi chúng ta chưa gặp lại.

Nó ngước lên và ngây người. Là anh ta, là người mà nó đã từng rất yêu, là người mà giờ đây nó hận nhất, là người có cái tên gần giống hấn - Trần Hoàng Bảo. Nó lạnh nhạt:

- Anh cứ ngồi, chỗ này là chỗ chung chứ không phải dành riêng ột mình tôi. Còn về việc mời rượu, tôi xin được phép từ chối.

- Em đã thay đổi rồi nhỉ, không còn là cô gái hiền lành như trước nữa nhỉ - Anh ta vừa nói vừa ngồi xuống.

- Thời gian đã thay đổi tất cả, những nỗi đau anh mang lại cho tôi cũng là một phần khiến tôi trở nên như vậy. À, mà tôi chỉ như vậy đối với một mình anh mà thôi.

- Em thật sự đã thay đổi. À, anh nghe Thanh Uyên nói em đã kết hôn rồi.

- Ủ, chồng tôi là một người rất tốt, không như anh.

- Tại sao em không chịu nghe anh giải thích một lần?

- Anh có gì mà giải thích với tôi. Tôi và anh đã chấm dứt từ lâu rồi.

- Xin em hãy cho anh một lần giải thích được không? Đó chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Chính mắt tôi đã nhìn và chính tai tôi đã nghe, còn gọi là hiểu lầm không?

- Anh... - Bỗng một giọng nói cất lên:

- Bảo Phương, em thấy khỏe hơn chưa? Anh là ai vậy? - Thì ra là hấn.

- Em khỏe rồi. Anh ta chỉ là một người bạn cũ của em thôi, cũng chẳng thân thiết gì lắm, chỉ nói vài ba câu xã giao thôi. Thôi, chúng ta đi thôi anh.

Nó lướt qua mặt Hoàng Bảo rồi tiến đến khoát tay hấn. Hấn nói:

- Để anh chào hỏi anh ta một chút đã. Chào anh! Tôi là Lê Quang Bảo.

- Chào anh! Tôi là Trần Hoàng Bảo, là tổng giám đốc công ty ” The Love ”.

- Ừm, thôi tạm biệt anh. Tôi phải đi rồi.

- Tạm biệt.

Hấn dẫn nó bước ra khỏi bữa tiệc. Nó quay qua hỏi hấn:

- Chúng ta không đi tiếp khách tiếp sao anh?

- Không, về.

- Ừm.

Trên đường về nhà, nó và hấn chẳng ai nói ai câu nào. Hấn thì không biết đang nghĩ gì, còn nó thì đang nghĩ về những gì Trần Hoàng Bảo đã nói. Vừa đến cổng nhà, hấn nói mà không thèm nhìn đến mặt nó:

- Cô vào nhà đi, tôi đến đây một lát đã.

- Giờ đã 10h rồi đấy, anh còn đi đâu nữa.

- Tôi đi đâu không liên quan đến cô.

- Dạ, anh nhớ về sớm nha.

Hấn không trả lời nó mà phóng xe đi thẳng. Nó quay mặt bước vào nhà...

8. Chương 8: ” Quang Bảo, Đừng Mà! ”

Đã 11h hơn mà hấn vẫn chưa về, nó bắt đầu thấy lo lắng. Nó đi lòng vòng trong nhà, điện thoại cho hấn thì không được. Bỗng có một chiếc xe đồ kịch trước cửa nhà, nó chạy ra - là hấn. Hấn về trong tình trạng say khướt, nó phải khó khăn lắm mới lôi được hấn lên phòng. Nó chạy xuống nhà lấy một chiếc khăn ướt đắp lên trán cho hấn rồi nó cởi giày hấn ra, cởi áo khoác giúp hấn. Đột nhiên, hấn mở mắt ra nhìn nó rồi áp nó xuống giường. Nó giật mình: - Quang Bảo, anh làm gì vậy?

Hấn không trả lời mà cúi xuống hôn lên môi nó ngầu nghiêng, tay hấn bắt đầu luồn ra sau kéo khóa chiếc đầm của nó. Nó hoảng loạn thật sự, nó cố gắng vùng vẫy để thoát ra khỏi hấn nhưng vô ích, hấn rất mạnh. Nó van xin:

- Quang Bảo, đừng mà!

Hấn vẫn không trả lời. Hấn xé toạt chiếc đầm của nó vứt xuống đất. Nó dần không còn sức lực để vùng vẫy nữa, nó bỗng tay để hấn muốn làm gì thì làm. Hấn đột nhiên nói:

- Nghi, làm cùng anh nha!

Nó nghe, một giọt, hai giọt, ba giọt rồi nước mắt nó rơi. Thì ra hấn chỉ xem nó như người thay thế, thì ra từ này cho đến giờ hấn xem nó là Nghi, thì ra từ trước cho đến giờ trong tâm trí hấn không hề có nó vậy mà nó đã hoang tưởng rằng hấn ít nhất cũng dành cho nó một chỗ rất nhỏ. Hấn vẫn cứ tiếp tục mặc dù cho nước mắt nó rơi ngày càng nhiều...

Gần sáng, nó vẫn chưa ngủ còn hần thì đã thiếp đi từ bao giờ. Nó bước xuống giường đi đến chỗ góc phòng. Nó ngồi đó và...khóc. Khóc cho sự tủ nhục của mình dù nó đã biết trước nhất định sẽ có ngày hôm nay, khóc cho sự tàn nhẫn của hần, khóc vì nó đã hoang tưởng quá nhiều. Nó đã khóc, khóc rất nhiều...

Đến hơn 7h hần mới tỉnh dậy, đầu hần đau như búa bổ. Hần nhìn thấy chiếc váy của nó rồi vệt máu trên nền ga trắng muốt, hần hiểu ra tất cả, hần tự gõ vào đầu mình, đêm qua hần đã làm những gì. Bỗng hần nghe có tiếng khóc, hần vội quay mặt lại, thì ra là nó. Hần bước vội xuống giường tiến đến chỗ nó, hần nói:

- Tôi xin lỗi.

Nó không trả lời. Hần nói tiếp:

- Đêm qua tôi không cố ý.

Nó vẫn không trả lời. Hần gắt:

- Tại sao cô không nói gì hết vậy?

- Anh còn muốn em nói gì nữa, mọi việc đã xảy ra rồi.

- Cô muốn gì, cứ nói tôi sẽ cho cô hết? Cô muốn tiền phải không?

- Anh nghĩ em cần tiền à, anh nghĩ em là loại đàn bà bán thân để kiếm tiền à? Anh xem thường em đến độ đó à?

- Vậy cô muốn gì?

- Em không cần gì cả. Em chỉ muốn hỏi anh một câu thôi?

- Cô cứ hỏi.

- Trong tim anh có em không? - Hần ngạc nhiên nhưng rồi cũng bình tĩnh lại để trả lời câu hỏi của nó:

- Không, trong tim tôi chỉ có một mình Nghi.

- Vậy em là gì trong tim anh? Là vợ hay tình nhân?

- Cô không là gì cả.

- Được, vậy chúng ta ly hôn. Em sẽ đền bù hợp đồng cho anh. - Nó vừa nói vừa đứng dậy.

- Cô nói cái gì? Cô muốn ly hôn.

- Vâng, em muốn ly hôn. Hôn nhân như thế này em đã chịu hết nổi rồi, anh không xem em ra gì cả, anh chỉ xem em như một người thay thế. - Nó bước đi.

Hần vội vàng ôm chầm lấy nó:

- Tôi không cho cô đi, cô là của tôi.

- Tại sao anh lại không cho em đi? Trong anh, em chỉ là một người thay thế nên xin anh hãy buông tha cho em. - Nó nói trong nước mắt.

- Tôi nói rồi, tôi không cho cô đi.

- Tại sao anh lại ích kỉ như vậy?

- Đúng, tôi ích kỉ. Tôi ích kỉ vì tôi yêu em.

- Anh không hề yêu em, anh chỉ lừa dối em mà thôi.

- Tôi không hề lừa em, tôi thật sự yêu em. Tôi vẫn luôn cố gắng trốn tránh tình cảm của mình. - Hần ôm chặt lấy nó hơn.

- Vừa nãy anh còn nói em không có vị trí trong trái tim anh, giờ anh lại nói anh yêu em. Làm sao mà em tin được, em xin anh hãy tha cho em đi, hãy buông tha cho em đi.

Hần xoay nó lại rồi đặt một nụ hôn lên môi nó:

- Đủ để chứng minh cho tình cảm của anh chưa?
- Nhưng...
- Không nhưng với nhĩ gì nữa hết, giờ em đã là vợ của anh rồi? À, bản hợp đồng. - Hấn bước đến tú lấy bản hợp đồng rồi đưa lên xé. Hấn nói:
- Được rồi chứ, bây giờ không còn gì nữa. Bây giờ anh có thể lấy lí do là chồng của em để giữ em lại không? Nó vùi đầu vào ngực hấn khóc òa. Nó nói:
- Em xin lỗi anh.
- Ngốc quá, có gì mà xin lỗi. - Hấn cũng ôm lấy nó.

9. Chương 9: Một Năm Mới Đã Đến, Là Khởi Đầu Của Hạnh Phúc Hay Nỗi Đau?

Thấp thoáng nó đã sống ở nhà hấn 6 tháng rồi, cuộc sống của nó và hấn đã thay đổi rất nhiều. Nó giờ đây - hằng ngày đã biết đem cơm trưa đến công ty cho chồng, đã biết làm nũng làm nịu với hấn và nó đã biết làm một vợ sẽ có cảm giác gì, sẽ hạnh phúc ra sao? Hấn giờ đây - hằng ngày đã biết mỗi chiều phải về sớm để cùng vợ yêu ăn cơm tối, đã biết dỗ dành mỗi khi vợ buồn và hấn đã biết làm một người chồng sẽ như thế nào, sẽ vui buồn ra sao? Và một năm mới đã đến, mở đầu cho tất cả... 10.00 a.m ngày 30/12 âm lịch.

- Em à, nhanh lên! Hôm nay chúng ta phải qua ba mẹ rồi chiều đến phải về Bến Tre thăm mẹ em đấy. - Hấn vừa nhìn đồng hồ vừa nói vọng lên.
- Vâng vâng, em xuống liền. - Nó hốt ha hốt hải chạy xuống.
- Em làm gì lâu thế?
- Tại anh đấy, sáng không chiều kêu em dậy sớm.
- Ô, sao tại anh. Tại em ngủ như heo nên anh không nỡ đánh thức em dậy đấy chứ!
- Sao tại em, tại anh ấy chứ?
- Thôi được rồi, tại anh hết được chưa. Đi thôi.
- Dạ.

Nó và hấn cùng đi ra xe rồi cùng nhau đến biệt thự của ba mẹ. Sau 30 ' ngồi xe, hấn đã chở nó đến một ngôi biệt thự vô cùng sang trọng nhưng không kém phần ấm áp. Xung quanh biệt bao phủ bằng rất nhiều cây xanh và có một giàn hoa giấy ngay cửa rào. Nó trầm trồ:

- Wow, đẹp quá đi à!
- Đẹp lắm phải không? Ba mẹ là người rất yêu cây xanh đấy.
- Thiệt hả anh?
- Ừ.
- Chắc ở trong còn rất nhiều loại cây nữa phải không anh?
- Tất nhiên là vậy rồi.

Nó cùng hấn bước vào và hiện ra trước mắt nó bây giờ là một vườn hoa toàn hoa và hoa. Hấn bước đến bên nó và hỏi:

- Đẹp không?
- Đẹp, rất đẹp nữa là đằng khác.
- Vậy có muốn mai mốt anh xây ột khu vườn giống vậy không?

- Muốn, muốn chứ anh.

Đột nhiên có một giọng cất lên:

- Chào cô chủ, cậu chủ đã về. Mời cô chủ, cậu chủ vào nhà, ông bà chủ đang đợi dùng cơm trưa ạ. - Đó là quản gia của nhà họ Lê - quản gia Trần. Bà đã sống ở đây hơn 30 năm rồi, bà cũng là người đã chăm sóc và chứng kiến Quang Bảo lớn lên. Hấn nói:

- Lâu rồi mới gặp bác, quản gia Trần. Đây là vợ cháu.

- Cháu chào bác. - Nó luôn lễ phép với người lớn.

- Ừm, cô chủ đáng yêu quá.

- Dạ, bà làm cháu ngại quá.

- Cậu chủ đã lớn rồi, giờ đã có vợ rồi. Tui cũng già rồi.

- Bà đừng nói vậy, bà vẫn là quản gia của gia đình cháu mà. - Hấn nói.

- Thôi, cô chủ, cậu chủ vào nhà để ông bà chủ đợi lâu.

- Dạ.

Nó và hấn bước vào nhà. Ba mẹ hấn đang ngồi xem TV. Hấn nói:

- Chào ba mẹ.

- Chào ba mẹ, con mới về. - Nó lễ phép.

Ba và mẹ hấn mừng rỡ.

- Hai đứa vô đây ngồi. Bảo Phương, con qua đây ngồi với mẹ. - Mẹ hấn vừa nói vừa chỉ tay chỗ ngồi kế bên bà, nó bước đến và ngồi kế bên bà.

- Hai đứa sao rồi, có hòa thuận với nhau không? - Mẹ hấn hỏi.

- Dạ, anh Bảo rất tốt với con ạ.

- Mà sao con nhìn gầy quá vậy? Quang Bảo, con ăn hiếp vợ con phải không?

- Oan quá mẹ à, con làm gì dám ăn hiếp cô ấy. Cô ấy ăn hiếp con thì có đó.

Cả nhà đều phá lên cười vì câu nói của hấn. Ba hấn lên tiếng:

- Rồi hai đứa tính chừng nào cho ba mẹ ẵm cháu đây?

Ba hấn vừa dứt câu, mặt nó đã đỏ như gấc. Hấn thấy vậy liền nói:

- Cũng gần rồi ba mẹ à.

- Anh này... - Nó lấy tay véo cánh tay hấn.

- Ấy da, anh nói sự thật mà. - Hấn vừa nói vừa lấy choàng tay qua vòng eo nó rồi kéo nhẹ một cái khiến nó ngã vào người hấn. - Đó, như vậy thì chẳng phải sắp có rồi sao. - Hấn nói thêm một câu khiến mặt nó càng đỏ hơn.

Cả nhà lại có thêm một tràng cười thả ga nữa. Mẹ hấn nói:

- Thôi, không giỡn nữa. Vào ăn trưa thôi, cơm canh nguội lạnh hết bây giờ.

- Dạ.

Nói rồi, cả nhà cùng nhau ngồi vào bàn ăn trưa. Ăn xong, ba mẹ hấn lại lôi nó và hấn ra phòng khách để nói chuyện. Nó và hấn ở chơi với ba mẹ đến chiều rồi cũng chào tạm biệt ba mẹ để về Bến Tre thăm mẹ nó. Trước khi đi, mẹ hấn nói nhỏ vào tai nó là " Con nhớ là phải sớm có cháu cho ba mẹ bông nha, bây giờ mẹ mà nói ra trước mặt thằng Bảo là nó lại giỡn giỡn đấy, nhớ là phải ráng cố gắng đó. "

10. Chương 10: Một Năm Mới Đã Đến, Là Khởi Đầu Của Hạnh Phúc Hay Nỗi Đau? - Phần 2

Sau hai tiếng ngồi xe từ Vinh Long về Bến Tre. Cuối cùng cũng tới, hấn quay định nói với nó nhưng thấy nó đã ngủ rất ngon lành nên hấn lại thôi. Hấn bước xuống xe đi vòng qua chỗ nó, mở cửa xe, tháo dây an toàn rồi bế nó vào nhà. Mới bế nó được nửa đường thì nó tỉnh dậy rồi hét toáng lên: - Ô, anh làm gì vậy? Thả em xuống mau.

- Em tỉnh rồi à. - Hấn vẫn không thả nó xuống mà vẫn bế nó đi.
- Thả em xuống đi, thả em xuống. Mau lên.
- Rồi, bây giờ thả được rồi đây. - Hấn vừa nói vừa thả nó xuống trước cửa nhà.
- Anh, được lắm. - Nó ôm khuôn mặt đỏ ửng đi vào nhà, nó gọi lớn - Mẹ ơi, con về rồi đây.
- Mẹ nó vừa nghe thì chạy vù lên nhà, chạy đến ôm nó vào lòng. Mẹ nó nói:
- Sao tới giờ mới chịu về thăm mẹ hả?
- Tại anh Bảo không chịu chở con về đó mẹ. - Nó tranh thủ trả thù hấn vụ hồi nãy.
- Con chào mẹ. Tại cô ấy làm biếng chứ không phải tại con đâu mẹ. - Hấn cũng chẳng vừa gì.
- Tại anh chứ bộ.
- Tại em thì có.
- Tại anh...
- Tại em...

Mẹ nó thấy liền bật cười, mẹ nó nói:

- Coi bộ hai đứa sống hạnh phúc quá hen.
- Không có đâu mẹ, anh ấy toàn ăn hiếp con không hà. - Nó nói xấu tiếp.
- Thôi, cái con này. Ở đó mà nói hoài. Vô phòng thay đồ đi.
- Dạ.
- Nó nói rồi đi vào phòng thay đồ, hấn cũng đi theo. Đến khi vào trong phòng...
- Sao anh vào đây?
- Thì anh là chồng phải em thì vô đây có sao đâu.
- Nhưng anh ở đây làm sao em thay đồ được. Anh đi ra ngoài ngay cho em.
- Có gì đâu chứ, chúng ta là vợ chồng mà. Em cần gì mà ngại. - Hấn vừa nói vừa tiến về phía nó cười cười.
- Anh định làm gì, anh làm gì là em la lên đó. - Nó nắm lấy cổ áo lùi lại phía sau.
- Em la cũng chẳng có ai quan tâm đâu, vợ chồng mà. - Hấn vừa nói vừa lấy tay vòng qua eo nó rồi đặt lên môi nó một nụ hôn - Hồi nãy dám nói xấu anh ha. Thôi, em thay đồ đi. - Hấn bước ra khỏi phòng, trước khi đi còn nhớ đóng cửa lại giúp vợ yêu.

Sau 15', nó bước ra với một chiếc quần short jean và áo pull. Trên tay nó ôm một bộ đồ nam, nó thấy qua cho hấn rồi nói:

- Anh vào thay đồ đi.
- Ừ. - Hấn bước đến hôn lên má nó một cái rồi bước vào phòng.

Mẹ nó gọi từ dưới bếp lên.

- Bảo Phương, xuống phụ mẹ cái này.

- Dạ. - Nó lon ton chạy xuống bếp.
- Sao, con với thằng Bảo sống sao?
- Dạ, tốt lắm mẹ à. Anh ấy rất tốt với con.
- Ủ, thế thì tốt. Còn con về đó có quậy phá gì không?
- Có gì đâu mẹ ơi, con còn đi làm phụ anh ấy nữa đó. - Nó bắt đầu kể công.
- Thôi, cô nương. À, con đi mua ẹ vài thứ đi.
- Dạ.

Nó đi lên nhà trên, thấy hấn ngồi ngay phòng khách đọc báo thì nói:

- Em đi mua đồ ẹ ghen.
 - Ủ. - Hấn thờ ơ.
- Nó lẩm bẩm chửi hấn thì đột nhiên hấn gọi lại:

- Khoan, em định mặc như vậy đi hả?
- Ủ, có sao đâu. - Nó hồn nhiên.
- Không được, thay đồ đi.
- Không. Nè, anh đừng có ghen vô cớ ghen.
- Em vào thay đồ dài đi.
- Em đã nói không là không.
- Vậy anh đi cùng em.
- Vậy cũng được.

Trên đường đi, bất cứ ai nhìn nó đều bị hấn liếc ột cái với ánh mắt vô cùng đáng sợ. Đi được một đoạn thì hấn vòng tay qua eo ôm nó vào lòng. Nó bực bội nói:

- Anh làm gì vậy? - Nó vùng vẫy.
- Như vậy ai nhìn vào cũng sẽ biết em là hoa đã có chủ rồi.
- Buông em ra nhanh lên.
- Không buông, chừng nào về tới nhà anh sẽ buông.

Thế là nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt để cho hấn ôm. Vừa về đến nhà, nó chẳng thềm để ý đến hấn mà đi thẳng vào nhà. Hấn biết vợ hấn lại giở tính trẻ con ra rồi. Đến bữa ăn, nó vẫn chẳng thềm nói chuyện với hấn. Mẹ nó thấy vậy chỉ cười cười chẳng nói gì, đôi trẻ cãi nhau thì để cho chúng tự xử. Ăn cơm xong, nó chui vô phòng lôi cuốn tiểu thuyết ra đọc. Hấn bước đến ngồi xuống kế bên nó hỏi:

- Đang đọc gì thế?
- - Nó chẳng thềm để ý đến hấn.
- Giận anh hả?
- ... - Nó vẫn không trả lời.

Đột nhiên hấn đè nó xuống giường rồi hôn nó ngẫu nhiên, hấn đưa tay định luồn vào trong áo nó thì...nó đột nhiên cắn hấn.

- Sao em lại cắn anh? - Hấn hỏi mà vẫn còn xoa xoa cái môi còn đau.
- Tại anh chứ bộ, ai kêu anh giở trò chi.
- Thôi, được rồi. Là anh sai, được chưa? - Hấn ôm nó vào lòng.

- Vậy mới được chứ. - Nó vùi đầu vào ngực hắn.
- Em định chừng nào thì về Vĩnh Long?
- Khoảng mừng 6 được không anh? Em muốn được ở chơi với mẹ mấy hôm.
- Ủ, cũng được.
- À, một hồi có bắn pháo hoa đó.
- Em muốn xem anh bắn liền cho em xem cũng được mà, cần gì đợi.
- Thôi, pháo hoa mừng năm mới đó.
- Ủ.

12 Khuya. Pháo hôm đã bắt đầu bắn. Nó và hắn đang ngồi trước sân nhà, nó tựa đầu vào vai hắn nói:

- Đẹp quá phải không anh?
- Ủ, rất đẹp.
- Thế là em và anh đã kết hôn nửa năm rồi nhỉ? Không biết một năm mới đã đến, là khởi đầu của hạnh phúc hay nỗi đau thế anh nhỉ?
- Chắc chắn là hạnh phúc rồi, anh hứa sẽ mãi mãi mang lại hạnh phúc em, sẽ không bao giờ có một nỗi đau nào dám tổn hại đến em.
- Cảm ơn anh.
- Sao em lại cảm ơn anh?
- Cảm ơn anh vì tất cả.

Pháo hoa đã dừng, hắn quay qua thấy nó đã ngủ. Hắn cúi xuống hôn lên môi nó một cái rồi bế nó vào phòng.

11. Chương 11: Hiểu Lâm Bao Năm.

Đã hai tuần kể từ ngày nó từ Bến Tre về Vĩnh Long, hắn thì hằng ngày vẫn đi làm, trưa ăn cơm cùng vợ, tối cố gắng về sớm vì vợ yêu. Tình cảm vợ chồng của nó và hắn ngày càng thấm thiết nhưng nó vẫn luôn có cái gì đó không an tâm, nó vẫn cứ lo nó và hắn dễ hợp thì liệu có dễ tan... 8.00 a.m tại sân bay Vĩnh Long.

- Chào Uyên, lâu ngày không gặp em? - Hoàng Bảo bước ra và nói.
- Chào mừng anh trở về. - Uyên tươi cười.
- Mừng năm mới vui không?
- Rất vui anh à, đã 3 năm rồi nhỉ? Anh nghĩ có nên nói sự thật chưa?
- Ủm, chắc cũng đã đến lúc nói rồi đây.
- Ủ, em mong là Bảo Phương nó sẽ không quá sốc.
- Em là bạn thân của Phương mà cũng không biết con người thật của nó hả?
- Em biết chứ nhưng em vẫn rất lo.
- Thôi thì cũng đành, cứ nói sự thật thôi.
- Ủ.

Nói rồi cả hai cùng bước ra xe, vừa lên xe Uyên đã lấy điện thoại và gọi cho nó.

Reng...Reng...Reng...

- Alo, bạn hiền. - Nó tí tưng.

- Hôm nay mây rảnh không? - Uyên hỏi.
- Dĩ nhiên là rảnh rồi, rất rảnh nữa là đằng khác.
- Vậy hôm nay tao hẹn mây đi chơi, chịu không?
- Chịu, dĩ nhiên là chịu rồi. Lâu lâu mới được phó chủ tịch của Flower mời đi chơi mà.
- Cái con này, lúc nao cũng giỡn được.
- Hihi...
- 9h30' tại cà phê Winter nha!
- Ừ.
- Vậy mây chuẩn bị đi, nhớ nói ông chồng đáng kính của mây luôn, mắc công chàng lo đó.
- Ừa, đi đâu dữ vậy?
- Thì vậy đi, hỏi nhiều quá hà! Chuẩn bị đi.
- Hihi, ừ thôi tao chuẩn bị đây.

Nó ngắt cuộc gọi rồi nhắn tin cho hân: " Hôm nay em đi chơi với Thanh Uyên nên không đến ăn trưa với anh được, xin lỗi anh nha! Chiều về em bù cho nha chồng yêu. ". Nhắn xong nó lên phòng thay đồ rồi xuống nhà bắt taxi đến chỗ hẹn.

9.15 a.m tại quán cà phê Winter.

Nó bước xuống taxi rồi bước vào quán, nó bước đến một bàn gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Một anh chàng bồi bàn tiến đến chỗ nó đang ngồi và lịch sự:

- Quý khách dùng gì ạ?
- Anh cho em một ly cà phê sữa nóng.

Anh chàng bồi bàn rời khỏi thì một chàng trai bước đến:

- Lâu rồi không gặp em, Bảo Phương.

Nó ngược lên và sững sốt:

- Sau anh lại ở đây, Hoàng Bảo?
- Là tao mời anh ấy đến đây. - Một giọng nói vang lên sau lưng Hoàng Bảo - là Thanh Uyên.
- Sao mây lại mời hân ta đến đây, mây biết tao không muốn gặp hân mà.
- Mây bình tĩnh lại đã, cứ ngồi xuống rồi chúng ta sẽ nói chuyện. Hôm nay, tao có một sự thật mà mây nên biết.

Nó ngồi xuống, Thanh Uyên và Hoàng Bảo cũng ngồi xuống đối diện với nó. Lại là anh bồi bàn và câu hỏi quen thuộc:

- Quý khách dùng gì ạ?
- Cho tôi một ly cà phê đen nóng không đường.
- Cho tôi một ly cà phê sữa nóng.

Anh bồi bàn lại bước đi, nó hỏi:

- Rồi có chuyện gì, nói đi.
- Khoan, chờ có cà phê đã.
- Ừ.

Sau 3' chờ đợi, cuối cùng cà phê cũng đã lên. Anh bồi bàn đặt từng ly cà phê xuống rồi rời đi.

- Được rồi chứ. - Nó lạnh nhạt nhìn Hoàng Bảo và nói.
 - Dĩ nhiên. - Hoàng Bảo nở một nụ cười tươi rói.
 - Nói.
 - Mà còn nhớ lý do mà với Hoàng Bảo chia tay không? - Thanh Uyên hỏi.
 - Dĩ nhiên là nhớ, làm sao tao có thể quên được chuyện hắn đã phản bội công ty chứ?
 - Hôm nay, chúng ta sẽ nói đến chuyện đó.
 - Chuyện đó còn gì để nói, chính mắt tao thấy hắn ta vào phòng làm việc của tao lục lọi hồ sơ.
 - Vậy em có biết lúc đó anh đang tìm gì không? - Hoàng Bảo lên tiếng.
 - Tôi không cần biết.
 - Lúc đó anh đang tìm hồ sơ của Phạm Gia Nghi.
 - Phạm Gia Nghi?
 - Ừ, chính cô ta đã gây ra khủng hoảng của công ty ta năm đó, chính cô ta đã liên kết với một công ty nước ngoài tên là Black and White.
 - Tại sao cô ta lại làm thế? - Đầu óc nó bắt đầu choáng váng.
 - Chuyện đó thì tụi tao cũng không biết. - Uyên nói.
 - Vậy hiện giờ cô ta đang ở đâu? - Nó hỏi.
 - Sau khi em và anh chia tay, cô ta đã xin nghỉ ở công ty rồi sau đó không rõ tung tích.
 - Thế tại sao năm đó hai người lại không nói với tôi?
 - VÌ...
 - Vì cái gì? - Nó quát.
- Uyên quay sang Hoàng Bảo rồi cũng tiếp tục nói:
- Vì năm đó Hoàng Bảo bị mắc bệnh tim, anh ấy cần sang Mỹ phẫu thuật. Tỷ lệ thành công là 50/50, anh ấy sợ sẽ làm mày buồn nên đã giấu mày.
 - Vậy tại sao bây giờ lại nói?
 - Vì... Phạm Gia Nghi đã trở về.
 - Được, chuyện của Phạm Gia Nghi tao sẽ có cách giải quyết, tao phiền mày gửi cho tao thông tin của cô ta.
 - Ừ.
- Nó quay qua Hoàng Bảo và nói:
- Tôi xin lỗi về sự hiểu lầm nhưng bây giờ tôi vẫn muốn nói với anh điều này.
 - Em cứ nói.
 - Tôi và anh không thể nào trở lại như trước.
 - Chuyện đó anh biết và anh cũng không muốn trở lại vì... - Hoàng Bảo bỡ ngỡ câu nói.
 - Vì sao? - Nó ngạc nhiên.
 - Vì thứ nhất, em đã có chồng. Thứ hai anh đã tìm được người mà anh yêu còn hơn cả em.
 - Ai thế? Anh có thể nói cho tôi biết được không?
 - Là...Nguyễn Thanh Uyên.
 - Thanh Uyên, mày dám giấu tao qua lại với kẻ thù của tao. - Nó làm bộ giận dữ.

- Tao...

- Haha... Tao giỡn chút thôi mà.

Cả ba đều phá lên cười. Cuối cùng, hiểu lầm đã được giải quyết nhưng mọi chuyện chỉ mới bắt đầu. Nó nhất định sẽ tìm ra công ty Black and White để trả thù và cả Phạm Gia Nghi, cô ta sẽ phải trả giá vì đã phản bội công ty của nó nhưng nó đâu hề hay biết rằng Phạm Gia Nghi chính là người mà hắn yêu nhất, người mà sẽ gây ra tất cả những nỗi đau của nó sau này.

12. Chương 12: Gặp Lại Người Cũ.

2.00 p.m tại công ty hắn. Hắn nhắc điện thoại và nhấn gọi cho phòng trợ lý.

- Trợ lý Trần, anh vào đây gặp tôi.

- Vâng, thưa tổng giám đốc. - Trợ lý Trần trả lời rồi nhanh chóng bước vào phòng tổng giám đốc.

Trợ lý Trần đưa tay khê mở cửa.

- Vào đi. - Tiếng hắn vọng ra.

- Tổng giám đốc, anh kêu tôi vào đây có chuyện gì ạ?

- Tôi muốn hỏi anh là đã mời cô người mẫu mới của công ty đến gặp tôi chưa?

- Dạ thưa tổng giám đốc, tôi đã mời cô ấy đến đây lúc 2 giờ, chắc bây giờ cô ấy cũng đã sắp đến rồi ạ.

- Được rồi, anh ra ngoài làm việc đi.

Khoảng 30' sau...

Cốc...Cốc...Cốc...

- Vào đi.

- Thưa tổng giám đốc, có cô Phạm là người mẫu mới của công ty chúng ta muốn gặp ngài.

- Được, mời cô ta vào đi.

- Mời cô vào.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp bước vào...

- Chào tổng giám đốc, tôi là người mẫu mới. Tên tôi là Phạm Gia Nghi. - Cô ta giới thiệu.

Hắn vừa nghe đến đây thì ngay lập tức ngược lên nhìn. Hắn không thể nào tin vào mắt mình được nữa, người đang đứng trước mặt hắn giờ đây chính là người con gái mà hắn đã chờ bấy lâu chờ đợi, người con gái mà hắn yêu nhất, người con gái đã mang đến cho hắn bao nỗi đau.

- Chào anh, lâu ngày không gặp. - Gia Nghi nói.

- Sao cô lại ở đây.

- Em là người mẫu mới của công ty anh mà.

- Ý tôi hỏi là tại sao cô lại quay về đây. - Hắn tức giận quát.

- Em về đây để tìm anh đấy, em nhớ anh lắm. - Gia Nghi vừa nói vừa tiến đến ôm lấy hắn.

- Phạm tiểu thư, xin cô tự trọng. Đây là văn phòng của tôi với lại tôi và cô đã kết thúc lâu rồi, sẵn đây tôi nói với cô luôn là tôi đã có vợ rồi.

- Anh... - Mặt Nghi méo xệch nhưng vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh để nói - Anh đừng nói thế chứ!

- Nếu cô đến để chúng ta bàn công việc thì mời cô lại bàn ngoài rồi chúng ta sẽ bàn nhưng nếu cô đến đây để quyến rũ tôi thì mời cô về cho. - Hắn lạnh nhạt.

- Anh... - Mặt Nghi méo xẹo nhưng cô vẫn bước đến bàn và ngồi xuống.

Sau khi Nghi về, hấn ngã đầu vào thành ghế và suy nghĩ: " Liệu mình có còn yêu Gia Nghi, liệu mình có thật lòng yêu Bảo Phương? "

Tại nhà nó.

- Bảo Phương, tao vừa gửi hồ sơ của Phạm Gia Nghi ày đây. - Thanh Uyên nói.

- Ủm, cảm ơn mày. - Nó nói rồi ngắt máy.

Nó mở laptop ra và kiểm tra email. Nó nhúu mày khi nhìn vào hồ sơ của Phạm Gia Nghi. Cô ta là một người mẫu và hiện là người mẫu mới của công ty B & N và cô ta cũng từng là người yêu của tổng giám đốc công ty ấy - Lê Quang Bảo nhưng hai người đã chia tay hai năm trước, cũng chính là năm cô ta gây ra khủng hoảng công ty nó. Nó khẽ cười, nó đang nghĩ liệu nó và hấn có vượt qua trở ngại này không khi người mà nó sắp ra tay trả thù lại chính là người hấn yêu nhất, liệu tình yêu của hấn dành cho nó bây giờ có đủ vượt qua hay không. Đột nhiên có tiếng vang lên dưới nhà...

- Bảo Phương, em về chưa? - Là hấn.

- Quang Bảo, em xuống ngay đây. - Nó vội gấp máy tính lại rồi chạy xuống.

- Anh nhớ em lắm đấy, Bảo Phương à! - Hấn vội ôm nó vào lòng.

- O... Anh sao vậy? - Nó ngạc nhiên.

Hấn vẫn ôm chặt lấy nó không buông. Hai người cứ như vậy cho đến khi nó nói:

- Anh giận chuyện hồi trưa em để anh ăn trưa một mình hả?

- Không phải, chỉ là đột nhiên anh thấy nhớ em quá thôi.

- Thôi, anh đi tắm đi. Em nấu cơm tối rồi chúng ta cùng ăn.

- Ủm.

Hấn bước lên phòng tắm rồi bước xuống cùng nó ăn tối. Tối hôm đó, cả hai đều có hai suy nghĩ khác nhau...

13. Chương 13: Ngày Sinh Nhật Đáng Nhớ.

Hôm nay là ngày 11/03, là ngày sinh nhật của nó và cũng là ngày sinh nhật của hấn. Nó đã rất mong chờ ngày hôm nay, nó không biết hấn sẽ gây bất ngờ gì, sẽ tặng quà gì cho nó. Khiến nó mới sáng ra mà cứ như một con điên ngồi trong bàn ăn cười tùm tùm mãi... - Em làm gì mà sáng giờ cứ cười hoài vậy? - Hấn nhìn nó hỏi.

- Em đang suy nghĩ về ngày hôm nay. - Nó hồn nhiên.

- Hôm nay có gì đâu mà em cần suy nghĩ. - Hấn ngạc nhiên.

- Ủa, anh không nhớ hôm nay là ngày gì hả?

- Hôm nay cũng giống như mọi ngày bình thường thôi mà. - Hấn thờ ơ.

- Anh thật sự không nhớ.

- À, hôm nay là...

- Là ngày gì, anh nói đi.

- Hôm nay là ngày anh với đối tác cùng nhau ký hợp đồng, rồi có buổi họp hội đồng quản trị rồi phải đi tiếp khách rồi...

- Có vậy thôi hả?

- Ừ.

- Anh, anh,... - Nó tức giận.
- Thôi, anh phải đi làm đây, tạm biệt vợ yêu. - Hấn vừa nói vừa tiến đến hôn lên má nó một cái.
- Ô... - Nó ngơ ngác.

Sự thờ ơ của hấn sáng nay cứ khiến nó tức ậm ự mãi, nó ngồi xem phim hài mà cái mặt thì cứ đen như mực.

Reng...Reng...Reng...

- Alo.
- Hello, you. Sinh nhật vui vẻ. Sao rồi, ông xã có gây bất ngờ gì không? Hai người sinh cùng ngày mà, chắc có bất ngờ lớn lắm phải không nè, kể nghe chút coi. - Thanh Uyên tuôn một tràn.
- Chẳng có gì vui.
- Sao vậy? Sinh nhật mà sao không vui?
- Anh ấy có thèm nhớ đến ngày sinh nhật đâu mà vui với về cái gì.
- Ờ...
- Ê, con kia. Bạn mày đang buồn mà không thèm an ủi một câu còn " Ờ " một cái nghe ngon quá ha.
- Hihi, giỡn chút thôi mà. Hôm nay, tao quyết định sẽ nghỉ làm một ngày để cùng mày đi chơi chịu không? Tao sẽ rủ thêm Hoàng Bảo nữa cho đông vui chịu không?
- Chịu, dĩ nhiên là chịu rồi. Không có ông xã chúc mừng cùng thì phải có bạn bè chúc mừng.
- Ủ, vậy hẹn mày 8h ở cà phê hôm bữa ha? Sao đó mày muốn đi đâu, tụi tao khao hết.
- OK.

Nói rồi, nó ngắt máy rồi đi lên phòng thay quần áo. Hôm nay nó không mặc váy như hằng ngày nữa mà thay vào đó là một chiếc quần bò màu đen cùng với một chiếc áo phông trắng, một áo sơ mi đồ sọc cột ngang hông. Đôi giày cao gót được nó thay bằng một đôi giày bata màu đỏ sọc trắng, tóc được nó cột lệch sang một bên. Giờ đây, trông nó thật cá tính có chút gì đó đáng yêu...

Nó bước vào quán cà phê, chọn một bàn ngay cửa sổ và gọi một ly cà phê sữa nóng. Nó vừa thưởng thức ly cà phê vừa thả hồn vào khung cảnh ngoài cửa sổ. Nó là vậy, hằng ngày luôn vui vẻ hòa đồng nhưng khi ở một mình thì nó lại trở thành một con người vô cùng nội tâm, tích cách này của nó ngay cả hấn cũng chẳng biết. Nó cứ như vậy mà không hay biết rằng Uyên và Hoàng Bảo đã đến tụi bao giờ...

- Haizz, có đũa mới bị quên sinh nhật thôi mà đã buồn như thất tình rồi kìa. - Thanh Uyên trêu chọc.

Nó quay qua nhìn thì thấy một cặp đôi vô cùng hạnh phúc đang đứng trước mắt mình, hai người họ đều mặc áo cặp trông hạnh phúc vô cùng. Nó bắt đầu trêu chọc:

- Ủ, thì tao bị ông xã quên sinh nhật chứ đâu có như chị Thanh Uyên với anh Hoàng Bảo đây, mặc áo cặp, tay choàng tay đầu nà.
- Ê, con kia. Mày nữ lòng nào châm chọc người vừa kéo mày ra khỏi nỗi buồn thế hả?
- Cả ba cùng phá lên cười. Đột nhiên, người từ nãy tới giờ vẫn im lặng lại đột ngột lên tiếng.
- Thôi, thôi. Được rồi, hôm nay muốn đi đâu chơi. - Hoàng Bảo hỏi.
- Thì tụi mình đi khu vui chơi, đi ăn kem, đi.... - Nó tuôn một tràn.
- Ôi, chủ tịch công ty nổi tiếng lại như thế đây hả trời! - Thanh Uyên nhăn mặt.
- Kệ tao. Còn bây giờ có đi hay không?
- Đi, đi chứ.

Hôm đó, nó và Thanh Uyên cùng với Hoàng Bảo cùng nhau đi chơi rất vui, nó và Thanh Uyên nào đâu biết rằng đã phá một khoảng khá lớn trong tài khoản của Hoàng Bảo khiến anh chàng khóc cũng không thành

tiếng. Nó và Thanh Uyên dù có hay châm chọc nhau nhưng cả hai đúng là hai người bạn thân của nhau, đi đâu cũng như hình với bóng. Thanh Uyên lúc xuất hiện trước các đối tác là một Thanh Uyên xinh đẹp nhưng cũng có phần nào đó quyết đoán còn Thanh Uyên khi xuất hiện trước mặt nó hay người thân là một Thanh Uyên vô cùng cá tính mà có cả tính nghịch. Còn Hoàng Bảo khi làm việc là một người vô cùng lạnh lùng và quyết đoán nhưng trước mặt bạn bè thân hay người nhà thì lại là một chàng trai vui vẻ hòa đồng với nụ cười tỏa nắng...

Nó trở về nhà lúc 6h tối. Nó thấy nhà vẫn chưa bật đèn, nó nghĩ chắc Quang Bảo vẫn chưa về, nó thấy buồn, buồn vì ngay cả ngày sinh nhật của nó cũng là ngày sinh nhật của hấn mà hấn cũng chẳng thèm nhớ đến, nó nghĩ liệu Gia Nghi đã về thì nó và hấn sẽ mãi bên nhau chứ, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ. Nó thở dài buồn bã rồi đẩy cửa bước vào nhà. Đột nhiên...

Phụt...

- Chúc em sinh nhật vui vẻ nha vợ yêu. - Tiếng hấn vang lên khi pháo hoa bắn ra và đèn cũng được bật lên.

Nó bất ngờ ôm mặt lại khi hiện ra trước mặt nó bây giờ là một bữa tiệc có bánh kem với dòng chữ " MỪNG SINH NHẬT VỢ CHỒNG MÌNH. "

- Sao, hài lòng chứ. - Hấn hỏi.

Nó vội vàng chạy đến ôm chầm lấy nó và nói:

- Em vui lắm, vui lắm. Cảm ơn anh.

- Chỉ cần em vui là được rồi.

- Ồ, vậy mà em tưởng anh quên luôn rồi chứ.

- Thì đúng là anh có quên nhưng sáng nay thức dậy, mở điện thoại ra thì mới nhớ. Xuống lầu thấy em thì nổi hứng muốn chọc ghẹo em chút thôi. Ai ngờ đâu em giận.

- Anh đáng ghét, đáng ghét... - Nó đánh thùn thụt vào ngực hấn.

Hấn ôm nó vào lòng cười vui vẻ. Rồi nó và hấn cùng nhau đến cắt bánh kem, dùng tiệc. Thế là cuối cùng thì nó cũng đã có một buổi tiệc sinh nhật vui vẻ và đáng nhớ bên người chồng mà nó yêu nhất. Nó ngủ thiếp đi trên vai hấn, hấn bế nó lên phòng, đặt nó xuống giường rồi khẽ hôn lên trán nó một cái rồi quay xuống dọn dẹp. Trong giấc mơ, nó khẽ cười, nó giờ đây rất hạnh phúc vì có người chồng yêu thương mình hết độ nhưng nó đâu hay biết rằng khi sáng mai thức dậy thì sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra và sẽ mang đến cho nó rất nhiều nỗi đau.

14. Chương 14: Bắt Đầu Cho Một Nỗi Đau.

10.00 a.m Nó vừa thức dậy, nhìn đồng hồ thì đã 10h rồi, nó hốt hoảng ngồi dậy định chạy xuống lầu xem hấn đã đi làm chưa nhưng chợt thấy một tờ giấy trên bàn, nó cầm lên và đọc " Em ngủ dậy rồi chứ, đồ ăn sáng anh đã nấu để dưới lầu, trước khi ăn nhớ hâm nóng lại nha vợ yêu. Chúc vợ ngon miệng và chúc vợ một ngày tốt lành nha! YÊU VỢ. ". Nó cười vui vẻ rồi bước xuống giường vào nhà vệ sinh làm VSCN.

Hôm nay là ngày đầu tiên của nó ở cái tuổi 19, cái tuổi chông chênh bước vào đời, cái tuổi mà các cô cậu đã đủ chính chắn để rời khỏi vòng tay cha mẹ mà bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng nó thì lại khác, ở cái tuổi 19, nó đã yêu, đã kết hôn và đã có một người chồng hết mực yêu thương nó...

Reng...Reng...Reng...

- Alo. - Nó đang ăn thì có điện thoại.

- Xin chào, có phải là cô Lương Ngọc Bảo Phương vợ của tổng giám đốc công ty B & N không? - Một giọng nữ nhẹ nhàng cất lên.

- Phải. Có chuyện gì? - Nó có một cảm giác bất an.

- Cô biết tôi là ai không?

- Không và tôi cũng không cần biết.
- Mạnh miệng nhỉ. Tôi là người yêu cũ của Quang Bảo và cũng là người đã gây một thiệt hại lớn cho công ty cô cách đây vài năm. Phạm Gia Nghi, tôi nghĩ chắc cô còn nhớ tôi.
- Tất nhiên là nhớ, làm sao tôi có thể quên được chứ cô Phạm.
- Ồ...
- Vậy xin hỏi cô Phạm đây gọi cho tôi có chuyện gì?
- À, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô một chút thôi.
- Nói. Có chuyện gì?
- Đúng là không qua mắt được cô, hôm nay tôi muốn hẹn cô đến quán bar ” Dark ”, được chứ?
- Giờ.
- Ngay bây giờ.
- OK.

Nó thu dọn lại chén bát rồi bước lên lầu thay đồ. Nó mặc khá đơn giản, nó mặc một chiếc quần bó màu đen cùng với chiếc áo pull trắng, cuối cùng nó khoát trên người một chiếc áo khoát đen, nó mang giày bata trắng sọc đen, mái tóc được nó xõa tự nhiên.

Nó vừa bước xuống taxi, chuẩn bị bước vào quán thì phát hiện có kẻ theo dõi. Nó cười khẩy một cái rồi chuẩn bị bước đi, đột nhiên có một cái gậy đánh thẳng vào đầu nó khiến nó ngã xuống rồi ngất đi. Một giọng đàn ông vang lên:

- Thưa cô, bây giờ làm gì tiếp ạ?
- Đưa nó vào khách sạn Lover ở đường X cho tôi, còn việc tiếp theo chắc ông đã biết phải làm gì rồi chứ? - Giọng nữ cất lên.
- Vâng, thưa cô.
- Chỉ cần ông làm tốt thì chắc chắn sẽ có thưởng.
- Cảm ơn cô.

2.00 p.m.

- Thưa tổng giám đốc, có cô Phạm cần gặp. - Thư ký nói.
- Cho cô ta vào đi. - Hần thoáng ngạc nhiên.

Gia Nghi bước vào rồi làm vẻ hoảng hốt chạy đến bên hần và nói:

- Quang Bảo, anh mau đi theo em. - Nghi kéo hần đi.
- Cô làm gì vậy? - Hần giật tay ra khỏi Nghi tức giận quát.
- Anh mau đi theo em mau lên, vừa rồi em thấy vợ anh đi vào khách sạn cùng một người đàn ông đó.
- Cái gì? Làm sao cô biết được vợ tôi.
- Em đã từng thấy cô ấy rồi, cô ấy dạo này rất hay xuất hiện trên báo chí.
- Vậy làm sao cô chắc chắn là cô ấy?
- Anh không tin thì cũng nên đi theo em một lần, nếu không phải em sẽ chịu hết.
- Được, tôi sẽ tin cô một lần.

Nói rồi, hần bước đi trước. Bất chợt Nghi nở một nụ cười gian tà rồi nói thầm: ” Lương Ngọc Bảo Phương, lần này tôi sẽ cho cô biết hai chữ đau khổ viết như thế nào. ”

Tại khách sạn Lover.

- Anh, chính là phòng này.
- Cô chắc chứ.
- Vâng, anh cứ vào sẽ biết.

Hắn khẽ đưa tay nhấn chuông, tim hắn giờ đây đập liên hồi, hắn mong khi cánh cửa mở ra thì hắn sẽ không nhìn thấy nó đang ở bên trong. Cánh cửa mở ra và đứng trước mắt giờ đây là một người đàn ông chỉ có một chiếc khăn quàng ngang hông:

- Các người tìm gì?

Hắn đẩy tên đàn ông ra và hắn không thể tin được vào mắt mình nữa khi giờ đây trước mặt hắn chính là hình ảnh nó không một mảnh vải đang nằm trên giường. Hắn tức giận tiến đến bên cạnh nó và nắm lấy tay nó kéo lên, hắn tức giận quát:

- Cô nói cho tôi biết tôi có điều gì không tốt mà cô lại làm ra những chuyện này.
- - Nó nhìn hắn không trả lời.
- Tại sao lại không trả lời.
- - Đáp lại hắn chỉ là sự im lặng.
- Tôi hỏi cô tại sao lại không trả lời. - Hắn gầm lên.
- Em còn gì để nói. - Nó lạnh nhạt, nó không thể tin được rằng kết quả cuối cùng lại như thế này.
- BỐP!!! - Một âm thanh chói tay vang lên, hắn đã tát nó, một cái tát thật mạnh nhưng nó không đau ở da thịt mà nó đau ở con tim, nó không thể tin được hắn có thể làm như thế. Nó cười khẩy một cái.
- Tôi không ngờ cô lại là người như thế, thì ra từ trước cho đến giờ tôi chỉ yêu một con đĩ.

Hắn tức giận bỏ đi, Nghi đuổi theo:

- Quang Bảo, chờ em!

Người đàn ông cũng mặt quần áo vào rồi bỏ đi, chỉ còn lại nó ở đó. Một giọt, hai giọt rồi ba giọt, nó đã khóc, khóc cho tất cả, khóc vì hắn. Nó cầm lấy điện thoại rồi nhấn gọi cho Thanh Uyên.

- Thanh Uyên, phiền mày bắt người đàn ông này và điều tra giúp tao. Khi nào xong thì lưu lại và gửi qua cho tao một bản, chắc chắn sẽ có lúc cần tới.
- Có chuyện gì sau.
- Không. - Nó nói rồi tắt máy.

Nó lê thân mình bước vào nhà vệ sinh làm VSCN rồi rời khỏi khách sạn. Trên mi mắt nó vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt đau khổ.

15. Chương 15: Nỗi Đau Cho Cả Hai.

1.00 a.m Đã bắt đầu một ngày mới, nó ngồi co ro trước cửa nhà đợi hắn về. Nó đã ngồi đó hơn 6 tiếng rồi dù trời đang lạnh buốt với những cơn mưa, nó ngồi như một con người vô hồn cứ cố gắng đợi hắn mà không màng đến bản thân đang run lên bần bật. Nó nhớ lại cuộc gọi của Thanh Uyên lúc chiều:

- Bảo Phương, tao đã điều tra được rồi. - Thanh Uyên nói.
- Mày cứ nói.
- Lúc chiều, khi mày vừa bước xuống xe thì tên đàn ông đó đã đánh ày ngất xỉu rồi tuân theo lệnh của Phạm Gia Nghi đưa mày vào khách sạn rồi dựng cảnh như mày đã phản bội Quang Bảo, còn cô ta thì chạy đến công ty kéo Quang Bảo đến để chứng kiến cảnh mày và tên đàn ông đó. Mày vẫn ổn chứ Bảo Phương.

- Ủ, tao vẫn ổn. - Nó không ngờ những nghi ngờ của nó hoàn toàn không sai.
 - Trong lúc điều tra, tao đã phát hiện một điều nữa. Đó là...
 - Mà cứ nói.
 - Đó là mục tiêu tiếp theo của công ty Black and White chính là công ty của Quang Bảo, công ty B & N. Và người trực tiếp làm nhiệm vụ này chính là Phạm Gia Nghi. Cô ta đã cố tình chia rẽ mày và hấn trước để có thể thực hiện kế hoạch.
 - Ủm, cảm ơn mày. Phiên mày gửi qua cho tao một bản rồi giữ lại một bản, chắc chắn cũng sẽ có lúc cần dùng đến. Phiên mày quá rồi.
 - Không có gì, bạn bè mà. Tao nhắc mày là phải cẩn thận đó.
 - Ủm, cảm ơn mày. Tao sẽ cẩn thận. - Nói rồi nó ngắt máy.
- Trở về với thực tại, cuối cùng cũng có tiếng xe trước cổng, nó chạy ra mở cửa và hiện ra trước mắt nó giờ đây là một cảnh mà nó không bao giờ muốn nhìn thấy. Hấn toàn thân toàn mùi rượu, quần áo thì xốc xếch, tóc tai bù xù nhưng điều quan trọng là hấn đang ôm Gia Nghi, một cái ôm vô cùng thân mật. Hấn nở một nụ cười mỉa mai khi nhìn thấy nó như chết lặng rồi nói:
- Cô còn ở đây à, không đi làm tiếp cái công việc của cô nữa sao?
 - Anh sai rồi.
 - Tôi rất tỉnh táo. À, đúng. Tôi đã say, say mới ngu ngốc mà dẫn một người như cô về làm vợ, hằng ngày ngủ chung trên một cái giường mà không cảm thấy ghê tởm.
 - Anh...
 - Thôi, anh à. Không cần quan tâm đến cô ta. Chúng ta vào nhà thôi. - Gia Nghi cất tiếng nói.
 - Đúng rồi, em yêu. Chúng ta vào nhà mau lên để còn làm việc nữa. - Hấn nói rồi cúi xuống hôn lên môi Nghi một cái.
 - Anh này, sao lại làm thế trước mặt người lạ thế. - Nghi tỏ vẻ ngại ngùng.
 - Em cần gì phải ngại, cô ta chỉ là một người đứng. - Hấn nói rồi ôm Nghi bước vào nhà.
- Câu nói của hấn như cửa vào tìm nó hàng ngàn vết thương. Nó đau lắm, đau lắm, nó cố kìm chế những giọt nước mắt không để cho nó rơi. Nó đóng cổng rồi quay vào nhà. Vừa vào nhà thì hấn đã lãnh đạm nói:
- Cô còn vào đây làm gì?
 - ... - Nó không trả lời.
 - Cô rút khỏi mắt tôi ngay. - Hấn đột nhiên quát lớn.
 - ... - Đáp lại hấn vẫn là sự im lặng
 - Tôi nói cô rút ngay cho tôi, ngay lập tức nghe chưa.
 - ... - Nó vẫn im lặng.
 - À, đúng rồi. Nếu đuổi cô như vậy thì quá dễ dàng cho cô rồi nhỉ, tôi phải bắt cô chịu đau đớn, tôi phải bắt cô hối hận khi đã dám phản bội tôi.
 -
 - Ngay bây giờ, cô ra vườn ngủ ngay cho tôi. Từ nay trở về sau, tôi cấm cô xuất hiện trước mặt tôi nữa. Sáng trước khi tôi dậy, phải có đồ ăn sáng để trên bàn rồi sau đó ra vườn ngay cho tôi, tối trước khi tôi về phải chuẩn bị bữa tối rồi ra vườn ngủ ngay cho tôi. Nếu tôi phát hiện cô dám trốn thì tôi hành phạt của cô sẽ nặng hơn bây giờ. - Vừa dứt lời, hấn đẩy mạnh nó khiến nó ngã đập đầu vào cạnh cửa, đầu nó bắt đầu chảy máu. - Nghe rõ chưa hả? - Hấn quát lớn.

- Dạ. - Nó nói nhưng lòng thì đau như cắt, cố kìm nén nước mắt khiến nó không rơi trước mặt hấn và Gia Nghi.

- Tốt. - Hấn quay qua Gia Nghi - Chúng ta lên phòng làm việc thôi em.

Nó nhìn bóng dáng hấn ôm Gia Nghi khuất dần rồi lặng lẽ đứng dậy bước ra vườn. Trời vẫn đang lạnh buốt, những hạt mưa vẫn cứ rơi, nó ngồi dựa mình vào một cái cây, nó đang rất đau, không phải đau xác thịt mà đau về con tim, nó đau vì hấn đã đối xử với nó như vậy, nó đau vì hấn tại sao lại dẫn Nghi về nhà, nó rất đau. Nó đã khóc, khóc thật nhiều, những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên khuôn mặt nó.

Còn về phần hấn, hấn đang vui chơi cùng Nghi nhưng lòng hấn vẫn cứ đang nghĩ về nó, hấn thầm oán trách nó tại sao lại làm như vậy, hấn có điều gì không tốt, tại sao nó lại không phản kháng, tại sao nó lại không giải thích chứ, chỉ cần nó giải thích thôi thì hấn sẽ không cần làm vậy với nó, cũng không cần đau khổ như thế này. Hàng ngàn câu hỏi mà ngay cả hấn hay nó cũng chẳng có câu trả lời cứ thế hiện lên trong đầu hấn khiến hấn bất giác rơi một giọt nước, đây là lần đầu tiên hấn rơi nước mắt...

16. Chương 16: Nó Và Hấn Từ Lúc Đã Không Phải Vợ Chồng.

5.30 a.m Nó giật mình nhìn lên trời. Sắp sáng rồi, nó lê thân lạnh buốt vào nhà chuẩn bị đồ ăn sáng cho hấn. Quần áo nó đã ướt hết, toàn thân nó cứ run cầm cập nhưng nó không dám lên phòng thay quần áo, nó sợ khi nó mở cánh cửa đó ra thì một cảnh tượng mà nó không muốn thấy sẽ xuất hiện. Nó không dám phát ra bất kỳ một tiếng động nào dưới bếp, nó cố gắng làm thật nhẹ nhàng, nó sợ hấn sẽ thức giấc. Hôm qua hấn đã uống rất nhiều rượu nên chắc chắn sáng ra sẽ rất đau đầu, nó pha một cốc cafe cho hấn. Dọn đồ ăn sáng ra bàn xong thì cũng đã 6h30, nó lại lê thân mình ra vườn đợi.

Hấn thức giấc thì đầu đau như búa bổ, nhìn sang bên cạnh mình là Nghi đang ngủ. Hấn cười khẩy thì ra tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua đều là sự thật không phải là mơ. Gia Nghi mở mắt ra nhìn hấn và nói:

- Anh tỉnh rồi à.

- Ừm, từ nay trở về sau em dọn về đây ở luôn đi.

- Được không anh, Bảo Phương vẫn còn ở đây mà, dù gì cô ấy cũng là vợ anh. - Nghi cố tình nhắc đến chuyện của nó.

- Em đừng lo, từ nay em hãy coi cô ta như người ở, muốn làm gì thì làm. Từ nay em sẽ là bà chủ ở đây chứ không phải cô ta.

- Nhưng cô ta và anh vẫn chưa ly hôn mà.

- Anh và cô ta đã ly hôn rồi, ly hôn từ ngày cưới cô ta về rồi. Một lát anh đem ra nộp lên tòa.

- Em cảm ơn anh.

- Thôi, em đi thay quần áo rồi xuống dưới ăn sáng nhanh lên.

- Dạ.

Sau khi Nghi đi, một giọt nước mắt đột nhiên lăn dài trên má hấn. Hấn dù rất hận nó tại sao lại làm như vậy nhưng hấn vẫn rất yêu nó, hấn không muốn nó rời khỏi tầm mắt hấn nên hấn đành phải lấy lý do hành hạ nó để nó sẽ không rời xa hấn dù hấn biết Nghi sẽ hành hạ nó rất nhiều nhưng đó cũng chỉ là hình phạt của hấn dành cho nó khi đã dám phản bội hấn.

Hấn và Nghi bước xuống nhà. Vừa nhìn thấy thức ăn trên bàn, Nghi đã tức giận quát:

- Bảo Phương, cô vào đây ngay cho tôi.

Nó hiểu chắc chắn lại có màn hành hạ nào khác nhưng nó cũng đành vào. Vừa thấy nó vào, Nghi đã chạy ngay đến gần tay định tát nó một cái nhưng nó đã chụp lấy cánh tay Nghi và nói:

- Cô không có quyền đánh tôi.

- Hứ, cô tưởng cô còn là vợ của Quang Bảo à? Bây giờ cô chỉ là một con người ở mà thôi, tôi nói cho cô biết cô và Quang Bảo đã ly hôn rồi.

Nó quay qua nhìn hấn, chẳng phải tờ hợp đồng ấy hấn đã xé rồi sao.

- Tờ hợp đồng tôi xé trước mặt cô chỉ là tờ photo. - Hấn nói.

Nó không còn tin vào tai mình nữa, thì ra từ trước đến giờ nó và hấn chẳng phải vợ chồng. Hai người từ đầu cho đến cuối thì nó và hấn chẳng có quan hệ gì với nhau cả, thì ra từ trước đến giờ là nó đang hoang tưởng. Nó cười khẩy một cái rồi buông lỏng tay Nghi ra. Nghi nhân lúc đó gờ tay tát thẳng một cái vào mặt nó, năm ngón tay in rõ trên má nó. Nghi quát:

- Cô định hại chúng tôi à. Mới sáng sớm mà cô nấu toàn thức ăn nhiều dầu mỡ. Đem đổ hết cho tôi.

Nó lẳng lặng làm theo lời Nghi, nó đem đổ hết tất cả thức ăn nhưng nó lại chừa lại ly cafe, nó biết hấn nhất định đang rất đau đầu. Nghi thấy vậy tiếp tục quát:

- Cô chừa lại ly cafe làm gì, đổ mau.

Nó vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, Nghi thấy vậy tức giận tiến lại chỗ nó nắm tóc lôi đi rồi đánh nó một cách tàn bạo. Hấn nhìn ly cafe mà nhớ đến có lần hấn do uống rượu quá nhiều mà đau đầu, nó đã cần nhằn rồi đi pha cafe cho hấn uống. Nó nói cafe sẽ giúp hấn đỡ đau đầu hơn. Hấn cuối cùng cũng lên tiếng:

- Nghi, em buông cô ta ra đi. Hiện anh cũng đang rất đau đầu, cứ để anh uống ly cafe này đi. Xong rồi chúng ta đi ra ngoài ăn sáng. - Hấn nói rồi cầm ly cafe lên uống.

- Dạ.

Sau khi hấn và Nghi đi, nó ngồi khuyu xuống đất ôm mặt khóc. Nó khóc rất nhiều, máu trên miệng nó vẫn đang chảy, những vết thương trên người đang rát lên. Nó lên phòng lấy quần áo tắm rửa rồi quay xuống dọn dẹp căn nhà. Xong hết mọi chuyện, nó cầm cái laptop và điện thoại ra ngoài vườn. Do tối qua trời mưa nên sáng nay nắng rất đẹp, nó đặt điện thoại và laptop xuống dưới gốc cây. Đột nhiên điện thoại nó reo...

17. Chương 17: Công Ty B & N Gặp Vấn Đề.

Reng...Reng...Reng... - Alo - Nó bắt máy.

- Bảo Phương, có chuyện rồi. - Thanh Uyên từ đầu dây bên kia nói.

- Chuyện gì vậy?

- Công ty B & N gặp vấn đề rồi, hiện tại công ty đang thiếu vốn tầm trọng, bản thiết kế mới thì không biết tại sao lại lọt vào tay công ty đối địch.

- Công ty đối địch?

- Ừ, công ty đó là một trong những công ty con của Black and White.

- Công ty con của Black and White, vậy chuyện này chắc chắn có liên quan đến Phạm Gia Nghi.

- Tao cũng nghĩ vậy.

- Ừm, được rồi. Phiên này gửi tài liệu qua cho tao nhưng mày phải nhớ là phải giữ lại một bản.

- Ừ, tao biết rồi. Tao sẽ gửi qua ày liền.

Tại công ty hấn.

Hấn đang rất lo lắng ngồi trên bàn làm việc xem tài liệu liên quan đến việc khủng hoảng công ty lần này, hấn hiện tại đang rất rối trí, không biết phải làm những gì. Giờ đây trong đầu hấn chỉ toàn là những câu hỏi tại sao lại xảy ra những chuyện liên tiếp với nhau thế này, đầu tiên là chuyện của nó bây giờ lại đến chuyện của công ty, tất cả cứ xảy ra nối tiếp nhau khiến đầu hấn như muốn nổ tung...

Cốc...Cốc...Cốc...

- Vào đi. - Hấn cố lấy lại bình tĩnh để nói.
- Thưa tổng giám đốc, công ty đang rất nguy cấp. - Trợ lý Trần nói.
- Mọi chuyện đang diễn ra ngày càng xấu đi sau.
- Dạ, vâng. Hiện các cổ đông trong công ty đang nổi loạn, các nhà đầu tư đang đòi rút vốn ạ.
- Ngăn cản hết tất cả cho tôi.
- Dạ thưa tổng giám đốc, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng cũng không ngăn cản được họ ạ.
- Được rồi, vậy anh điều tra được ai là người gây ra khủng hoảng chưa?
- Dạ thưa tổng giám đốc, hiện tại những gì chúng ta đang có trong tay chỉ là con số 0.
- Tiếp tục điều tra cho tôi.
- Dạ vâng.
- Được rồi, anh ra ngoài đi.
- Vâng.

Trợ lý Trần quay lại định bước ra thì thấy Gia Nghi đang chuẩn bị bước vào thì lễ phép chào hỏi:

- Chào cô!
- Tổng giám đốc có trong đó không?
- Có ạ.
- Được rồi, anh đi đi.
- Dạ. - Trợ lý Trần thực sự không thích cô Phạm Gia Nghi này, anh luôn có cảm giác cô ta có điều gì đó rất giả tạo không như cô Bảo Phương lúc trước, lúc nào cũng cười tươi vui vẻ, anh thấy được rằng trong ánh mắt và nụ cười của cô Bảo Phương luôn mang một tình yêu sâu đậm đối với tổng giám đốc, vậy tại sao cô Bảo Phương lại có thể làm những chuyện như thế, anh luôn tin rằng đây chỉ là sự hiểu lầm.

Gia Nghi bước vào thấy hấn đang ngồi trên bàn làm việc thì liền chạy đến vòng tay qua cổ hấn nói:

- Quang Bảo, anh đừng lo lắng nữa.
- Làm sao anh có thể không lo lắng được chứ.
- Chuyện gì cũng đâu vào đó thôi mà anh.
- Thôi được rồi, bây giờ anh muốn yên tĩnh. Em về trước đi.
- Nhưng...
- Anh nói em về trước mà, không nghe hả? - Hấn đột nhiên quát lên.
- Được rồi, em về trước.

Nghi bước ra khẽ đóng cánh cửa rồi nở một nụ cười đắc thắng. Cô ta khẽ nói những lời nói mà chỉ đủ một mình cô ta nghe:

- Quang Bảo à, công ty của anh không còn cách cứu nữa đâu. Bây giờ, tôi chỉ có thể chúc anh may mắn thôi anh chàng ngốc à.

Về phần nó, nó vừa nhận được email của Thanh Uyên. Nó nhìn mà cũng phải buông một câu khen ngợi cho Gia Nghi:

- Phạm Gia Nghi, cô quả thật rất giỏi, chỉ trong vòng một ngày mà cô đã có thể gây ra được những khủng hoảng này.

Nó lưu hết tất cả tài liệu vào một con USB rồi cắm điện thoại lên gọi cho Thanh Uyên:

- Alo - Thanh Uyên bắt máy.
- Thanh Uyên, mày chuyển hết tất cả tiền công ty đang có qua cho Quang Bảo đi.
- Không được, như vậy thì công ty sẽ phá sản mất.
- Không sao, mày cứ chuyển qua đi.
- Không, tao sẽ không chuyển qua đâu. Tao không thể để công ty phá sản được, nó là tâm huyết của mày đấy.
- Bây giờ mày có nghe lời tao không? Tao là chủ tịch công ty, bây giờ tao ra lệnh ày chuyển ngay.
- Xin lỗi mày nhưng tao không làm được, tao không thể đứng nhìn tâm huyết của mày sụp đổ được.
- Mày cứ chuyển đi, tao hứa với mày tao sẽ không để công ty sụp đổ đâu. Mày cứ tin ở tao.
- Được, tao tin mày. Nhưng còn về bản thiết kế, nếu không có bản thiết kế đó thì công ty hần sẽ gặp vấn đề không nhỏ đâu.
- Chuyện đó mày không cần lo, tao đã thiết kế rồi.
- Nhanh nhĩ.
- Tao không có thời gian giỡn với mày.
- Ừm, tao chuyển tiền qua ngay đây.
- Ừm. - Nói rồi nó ngắt máy. Nó gửi bản thiết kế qua công ty hần, xong hết mọi chuyện nó dựa mình vào thân cây, đột nhiên một giọt nước mắt lăn dài trên mi mắt, nó đã hy sinh công ty nó để cứu lấy công ty hần nhưng hần nào đâu biết được.

Tại công ty hần.

Trợ lý Trần bước vào, nói:

- Thưa tổng giám đốc, tất cả mọi khủng hoảng đã được giải quyết. Có một nguồn vốn không rõ do ai gửi đến và một bản thiết kế không rõ nguồn gốc đã được gửi đến công ty chúng ta.
- Ừm, được rồi. Anh điều tra giúp tôi là ai đã giúp chúng ta.
- Thưa tổng giám đốc, chúng tôi đã điều tra nhưng vẫn không biết là ai.
- Ừm, anh ra ngồi đi.
- Dạ vâng.

Tại phòng làm việc của Nghi.

- Tức thiệt mà, mình đã gây ra như vậy mà vẫn không thể nào làm sụp đổ được công ty này. - Nghi đập tay xuống bàn.

Reng...Reng...Reng...

- Alo, anh Vũ, tôi xin nghe. - Nghi nói.
- Cô không cần lo lắng về chuyện lần này, chúng ta sẽ có cách để tiêu diệt được Lương Ngọc Bảo Phương. - Đầu dây bên kia nói.
- Dạ. - Nói rồi Nghi ngắt máy.

Nghi nở một nụ cười mỉa mai rồi nói:

- Lương Ngọc Bảo Phương, cô giỏi lắm. Lần sau cô sẽ không còn được như bây giờ đâu, tôi sẽ bắt cô trả giá gấp trăm lần chuyện cô đã gây ra cho tôi, tôi phải bắt cô đau khổ vì người mà cô yêu nhất.

18. Chương 18: Đau Về Cả Thể Xác Lẫn Tinh Thần.

5.00 p.m Nghi mở cửa bước vào phòng làm việc của hần, Nghi nở một nụ cười thật tươi bước đến bên bàn hần, nói:

- Anh à, hết giờ làm việc rồi.
- Ủ. - Hần lạnh lùng.
- Anh còn lo chuyện công ty à? Chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao?
- Không, anh đang xem những tài liệu liên quan đến vụ khủng hoảng.
- Hết giờ làm việc rồi, chúng ta đi tối cùng nhau nha anh.
- Cũng được. - Hần vừa nói vừa đứng dậy cầm lấy chiếc áo vest rồi sải chân đi trước.

Nghi đứng đó với vẻ mặt tức giận, cô ta thầm nói:

- Lê Quang Bảo, anh cứ như thế đi. Tôi sẽ khiến anh phải về bên tôi.

Tại nhà hần.

Nó đang loay hoay trong bếp nấu đồ ăn tối cho hần, nó chuẩn bị cho hần rất nhiều món mà hần thích. Nó biết hôm nay vì vụ khủng hoảng, hần chắc chắn rất mệt mỏi nên nó cố gắng làm thật nhiều món bổ dưỡng cho hần. Nó vừa dọn thức ăn lên bàn vừa cười, nó đang nghĩ đến việc hần sẽ ăn những thức ăn do nó làm thì lại vui đến không thể tả dù người ngồi ăn cùng hần đã không còn là nó nữa rồi và cũng có lẽ nó sẽ mãi mãi không còn được ngồi ăn cùng hần nữa.

Dọn xong thức ăn, nó lấy tay lau những giọt mồ hôi trên trán, bất chợt nó lại nhớ đến những lần như bây giờ đều có hần bên cạnh lau từng giọt mồ hôi cho nó. Nó lại rất muốn khóc nhưng cố kìm lại những giọt nước mắt, không để cho nó rơi, nó phải tỏ ra mạnh mẽ, nhất định phải mạnh mẽ. Nó nhìn lên đồng hồ, cũng đã hơn 6h rồi, sao hần vẫn chưa về. Nếu là hằng ngày thì hần đã về từ rất lâu rồi. Nó tháo tạp dề ra cất vào bếp, nó lại ra trước cửa ngồi đợi hần vì hiện tại nó đã không còn được ngồi ở bất cứ chỗ nào trong căn nhà này nữa.

Tiếng xe phát ra từ phía cổng, nó vội vàng đứng dậy chạy ra vườn, nấp sau một cái cây để nhìn hần. Hần đang khoác tay Nghi bước vào nhà. Vừa bước đến cửa, Nghi đã quát âm lên:

- Nhà cửa sao lại bẩn thỉu như thế này. Lương Ngọc Bảo Phương, cô đâu rồi, vào đây ngay cho tôi.

Nó vội vàng chạy vào, vừa thấy nó chạy vào, Nghi đã giơ tay tát thẳng một cái trời giáng vào mặt nó khiến nó ngã sòng soài dưới đất. Hần thấy vậy nhưng vẫn im lặng không lên tiếng, Nghi lại tiếp tục:

- Cô ở nhà làm cái quái gì thế? Sao không biết dọn dẹp nhà cửa hả, để cho nó dơ bẩn thế này.

- Tôi...

Nó chưa kịp nói thì Nghi đã chạy lên lầu lấy xuống một sợi thắt lưng da quất thẳng vào người nó, vừa đánh cô ta vừa chửi:

- Hôm nay, tôi sẽ cho cô biết những việc mà người ở phải làm là gì. Nếu không làm thì sẽ có hậu quả như thế nào.

- Á, á.

Hần vẫn im lặng đứng nhìn nó chịu đau khổ mà không nói một tiếng. Sau một hồi thấy nó đã sắp ngất, hần mới cất tiếng:

- Được rồi, dừng lại đi.
- Nhưng Quang Bảo à...
- Được rồi, chúng ta đi lên phòng.
- Dạ. - Nghi ầm ứ đi lên lầu cùng với hần.

Đi ngang qua nhà bếp thấy thức ăn được dọn sẵn trên bàn, Nghi biết đó là những món mà hắn thích. Nó chắc chắn đã dành khá nhiều thời gian để làm ra nó, Nghi liền nói:

- Tôi và Quang Bảo đã ăn tối rồi, những thức ăn đó cô đem đồ hết đi.

Hắn chỉ liếc mắt qua bàn ăn rồi sải bước lên phòng. Sau khi hắn và Gia Nghi đã lên lầu, nó mời gượng dậy mà bước vào nhà bếp cầm từng đĩa thức ăn đồ đi, nó vừa đồ mà lòng đau như cắt. Xong hết mọi chuyện, nó lại đi ra ngồi vườn. Ngồi xuống góc cây, nó cầm điện thoại lên gọi cho Thanh Uyên:

- Mày chuyển tài liệu về tình hình công ty mình hiện tại qua cho tao, tao sẽ giải quyết.

- Ủm, sao tao nghe giọng mày kỳ quá vậy. Bị cảm lạnh hả? Nếu không khỏe thì để tao và Hoàng Bảo giải quyết.

- Không có, nếu thêm tao vào thì được ba người sẽ dễ làm việc hơn mà.

- Ủm, mày nhớ giữ gìn sức khỏe nha!

- Ủm, cảm ơn mày đã quan tâm. - Nó nói rồi ngắt máy.

Chờ email của Uyên gửi qua, nó đọc hết tất cả rồi bắt đầu vào công việc. Nó nghĩ lại mấy ngày không được ngủ rồi. Đã ba ngày trôi qua, ba ngày này là ba ngày vô cùng đau khổ và vất vả. Sáng thì nó chịu những đòn roi của Nghi, tối đến lại phải thức nguyên đêm để làm việc. Giờ đây, nhìn nó tiêu tụy hơn trước rất nhiều. Hôm nay, Nghi và hắn đã lên máy bay để đi công tác. Nghi đến đây, nó lại buồn. Từ trước cho đến giờ, chưa lần nào đi công tác là hắn dẫn theo nó nhưng giờ đây lại dẫn theo Nghi chứng tỏ rằng ở trong lòng hắn, Nghi có vị trí quan trọng hơn nó rất nhiều.

Reng...Reng...Reng... Là điện thoại của Thanh Uyên, nó bắt máy:

- Alo, tao nghe đây.

- Bảo Phương ơi, công ty chúng ta đã trở về hoạt động bình thường rồi. - Thanh Uyên vui mừng.

- Ủm, vậy là được rồi. - Nó vừa dứt câu thì đã ngã xuống đất, nó đã kiệt sức rồi.

- Ủ, sao nghe giọng mày yếu quá vậy.

-... - Đáp lại chỉ là sự im lặng

- Bảo Phương, ,mày đâu rồi.

-... - Đáp lại vẫn là sự im lặng.

- Bảo Phương, mày đâu rồi, đừng làm tao sợ mà. - Thanh Uyên gần như hét lên.

Hoàng Bảo vừa lo xong tài liệu thì thấy Uyên hét lên liền chạy đến hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Bảo Phương, nó đột nhiên không trả lời điện thoại của em nữa. Nó chưa bao giờ như vậy cả.

- Chúng ta mau qua nhà em ấy xem sao.

- Ủm.

Vừa dứt lời, Thanh Uyên và Hoàng Bảo liền chạy đi lấy xe phóng ngay đến nhà nó. Vừa đến nơi, Thanh Uyên đẩy cổng thì cổng không khóa, Uyên chạy vào thì thấy nó đang nằm ngất xỉu ở cái cây trước nhà, Uyên chạy đến đỡ nó dậy:

- Bảo Phương, mày sao vậy. Bảo Phương. - Uyên kêu mãi mà nó không tỉnh dậy.

- Để anh gọi xe cấp cứu.

- Nhanh lên.

19. Chương 19: Mang Thai - Vừa Vui Vừa Sợ.

Một ánh nắng ban mai chiếu vào mắt nó, nó từ từ mở mắt. Một căn phòng trắng toát xa lạ, toàn mùi thuốc sát trùng. Nó ngồi dậy nhìn quanh, đây chẳng phải là bệnh viện sao, tại sao nó lại ở bệnh viện? Nó ráng nhớ lại nhưng đầu đau như búa bổ khiến nó chẳng nhớ được gì. Cánh cửa mở ra, một người con gái bước vào - là Thanh Uyên. Uyên vừa thấy nó đã tỉnh dậy thì chạy đến hỏi: - Mày tỉnh rồi, mừng quá.

- Ủm, sao tao lại ở đây? - Nó chẳng nhớ gì cả.

- Hôm qua, tao đang nói chuyện điện thoại với mày thì đột nhiên mày đầu mất. Tao lo nên chạy đến nhà mày xem thì thấy mày xỉu dưới gốc cây trước nhà.

- Ủm. Tao nằm đây bao lâu rồi.

- Một ngày rồi.

- Ủm.

- Bây giờ, tao có chuyện muốn hỏi mày. Mày phải nói thật đó! - Thanh Uyên vừa ngồi xuống ghế vừa nói.

- Chuyện gì?

- Có chuyện gì xảy ra rồi phải không? Quang Bảo đối xử không tốt với mày?

- Không, chẳng có gì cả.

- Mày đừng có nói dối.

- Không có gì đâu mà.

Cánh cửa lại mở ra, lần này là Hoàng Bảo bước vào. Bảo bước đến bên giường nó và hỏi:

- Em cảm thấy sao rồi, tốt chứ?

- Dạ, em ổn ạ.

- Ủm, vậy là tốt rồi.

- Mày vẫn chưa trả lời câu hỏi của tao? - Thanh Uyên chen vào.

- Tao đã nói là không có gì mà. - Nó tức giận nói.

- Thôi, Uyên. Nếu em ấy đã không chịu nói thì thôi đi, em ấy vừa mới tỉnh lại mà. - Hoàng Bảo nói.

- Không được, em nhất định phải hỏi cho ra. - Uyên kiên quyết.

- Anh hết nói với em được rồi. - Hoàng Bảo lắc đầu trước thái độ kiên quyết của Uyên.

- Nếu mày không chịu nói thì được, tao gọi nói với mẹ mày là mày đang nằm viện cho dì ấy phải bắt xe từ Bến Tre lên Vĩnh Long để thăm mày.

- Mày...

- Nói cho tao biết đi, chuyện gì đã xảy ra. Tại sao toàn thân mày đều là vết bị dây da đánh rồi còn cả việc mày sao lại kiệt sức đến mức độ đó?

- Không có gì đâu, tại lúc sáng tao đi ra sân ngồi dưới gốc cây rồi lạnh quá mà xỉu thôi.

- Mày định lừa ai, tao là bạn thân của mày đó. Theo tính cách của mày thì không bao giờ mày ra ngoài sân ngồi dưới gốc cây mà làm việc vào lúc sáng sớm cả.

- Tại, tại sáng tao muốn ra đó ngồi thôi mà.

- Được, mày có còn coi tao là bạn thân của mày không?

- Dĩ nhiên là còn.

- Được, vậy nói. Nếu mày không nói nữa tao sẽ gọi hỏi Quang Bảo.

- Đừng, mày mà gọi Quang Bảo thì Gia Nghi sẽ biết hết tất cả.
- Cái gì? Gia Nghi? Tại sao cô ta lại ở đây?
- Thôi, được rồi, tao sẽ nói ày biết....
- Cái gì? Tại sao mày bị hành hạ như vậy mà không nói cho tao biết hả?
- Tao không muốn mày lo thôi với lại tao vẫn muốn ở bên cạnh anh ấy.
- Bảo Phương à, sao mày lại ngốc quá vậy? - Uyên ôm lấy nó khóc.

Đột nhiên cánh cửa mở ra, kết thúc những chuyện đang xảy ra bên trong căn phòng. Ông bác sĩ và cô y tá bước vào:

- Hiện tại, cháu đã tỉnh.
- Thế cháu bị làm sao mà lại ngất xỉu thế bác sĩ?
- Cháu bị suy nhược cơ thể và...
- Cháu còn bị gì vậy thưa bác sĩ?
- Hiện cháu đang mang thai được 2 tháng rồi.

Nó, Thanh Uyên và Hoàng Bảo vừa nghe đến đây thì tất cả đều chết lặng. Tâm trạng nó rối bời: " Mình có thai rồi ư, có thai rồi ư? Là con của Quang Bảo, anh ấy mà biết liệu có vui không? " Nhưng câu hỏi cứ lần lượt hiện ra trong đầu nó, nó không biết phải làm sao? Ông bác sĩ lại tiếp tục nói:

- Trong thời kỳ 3 tháng đầu, thai rất yếu vì vậy các thai phụ cần phải cẩn thận. Bác thấy cháu cũng đã khỏe, sáng mai có thể xuất viện rồi.
- Dạ, vâng thưa bác sĩ. - Thanh Uyên lên tiếng.

Ông bác sĩ nói rồi bước ra khỏi phòng, Thanh Uyên lại bên giường ngồi xuống, nói:

- Bảo Phương à.
- Thanh Uyên. - Nó ôm lấy Uyên mà khóc.
- Mày bình tĩnh lại đã. - Uyên vuốt vuốt lưng nó.
- Tao không biết phải làm sao cả, tao không biết Quang Bảo liệu có vui khi biết ta có thai không?
- Hẳn nhất định sẽ vui mà, nhất định đó. Đây là con của hấn mà.
- Mày chắc chứ. - Nó buông Uyên ra nói.
- Ừm, tao chắc chắn. Thôi, mày nghỉ đi. Tao với Hoàng Bảo đi mua ít đồ ăn ày.
- Ừm. - Nó nói rồi nằm xuống, tay đặt trên bụng, nhắm mắt lại ngủ rồi khẽ mỉm cười.

Uyên thấy nó đã ngủ thì đứng dậy kéo chăn lên cho nó rồi cùng Hoàng Bảo bước ra ngoài. Vừa đóng cánh cửa lại, Uyên đã quay qua ôm lấy Hoàng Bảo mà khóc nức nở:

- Hoàng Bảo ơi, anh nói cho em biết đi tại sao Bảo Phương lại như vậy, tại sao nó lại không chịu nói sự thật cho hấn biết.
- Chắc em ấy có lí do của em ấy mà.
- Nhưng...
- Thôi, được rồi. Chúng ta phải bình tĩnh để an ủi em ấy chứ, nếu ngay cả em cũng không thể bình tĩnh thì làm sao được.
- Ừm.

20. Chương 20: ” Một Con Người Như Cô, Làm Sao Dám Chắc Đó Là Con Của Tôi. ”

8.00 p.m Thanh Uyên đang thu dọn đồ đạc giúp nó, Hoàng Bảo thì đi làm thủ tục xuất viện. Nó hiện đang rất yếu, Uyên và Hoàng Bảo khuyên mãi mà nó không chịu, nó cứ đòi về nhà. Nó cứ nói là muốn Quang Bảo biết nó đang có thai, muốn Quang Bảo biết hai người họ sắp có một sinh linh bé nhỏ, sắp lên chúc cha mẹ, cứ mỗi lần nói đến đó thì nó lại đặt tay lên bụng mà mỉm cười. Uyên và Hoàng Bảo nhìn mà cũng phải lắc đầu, tại sao nó lại chịu đựng nhiều nhọc nhằn như thế? Tại sao nó không một lần thủ đoạn hơn như Phạm Gia Nghi để cuộc sống được tốt đẹp hơn?

- Xong hết rồi, chúng ta đi thôi Phương. - Uyên nói.

- Ừm, tao không biết anh ấy sẽ phản ứng ra sao. Chắc anh ấy sẽ vui lắm. - Nó vừa đi vừa cười.

- Ừm, nhất định hẳn sẽ rất vui. - Uyên cố kìm nén những giọt nước mắt sắp rơi.

- Ừm, anh cũng nghĩ vậy. - Hoàng Bảo nói.

- Thôi, chúng ta lên xe, về nhanh thôi. - Nó nói.

- Ừm. - Cả hai người còn lại chỉ biết ” Ừm ” cho qua chuyện.

Cả ba lên xe, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Dù có ba người nhưng lại có hai tâm trạng khác nhau, nó thì vui vẻ còn Uyên và Hoàng Bảo thì vô cùng lo lắng. Sau 30', chiếc xe đỗ trước cổng nhà hẳn, nó bước xuống xe rồi quay lại nói:

- Hai người về đi, em tự vào được.

- Ừm, nhớ bảo trọng nha Bảo Phương. - Uyên nói mà những giọt nước mắt bắt đầu rơi.

Không để nó kịp nói gì, chiếc xe lại bắt đầu lăn bánh. Nó quay đầu lại bước vào nhà, vừa đi nó vừa mỉm cười, lấy tay đặt lên bụng mình mà khẽ nói:

- Cục cưng à, ba con nhất định sẽ rất vui khi biết đến sự có mặt của con trên đời này.

Nó vừa bước vào nhà thì đã thấy Nghi cầm cọng dây da đứng trước mặt, Quang Bảo thì đang ngồi trên ghế sofa nhìn nó:

- Cô đi đâu hai ngày nay? - Nghi hỏi.

- Tôi...tôi...

- Có phải cô định trốn không hả? - Vừa dứt câu thì Nghi quát một roi thật mạnh vào người nó, nó né sang một bên để roi không đánh trúng bụng mình. - Có phải cô định trốn không hả? - Nghi lặp lại câu hỏi.

- Không, tôi không trốn. Chỉ là...

- Sao? - Nghi quát tới tấp những roi da mạnh vào người nó.

- Á, á. Tôi...ở trong...bệnh...viện. Tôi...có thai...rồi. - Nó nói đứt quãng khi Nghi cứ đánh tới tấp vào người nó.

- Cái gì? - Không phải Nghi hét lên mà là hẳn. - Gia Nghi, em dừng lại đi. - Nghi đành dừng tay.

- Em nói em có thai rồi. - Nó cố gắng nói thật rõ ràng cho hẳn nghe.

- Hứ, cô nói cô có thai, là con của thằng nào. À, mà chắc cô cũng không biết đâu, một con người như cô cơ mà. - Hẳn cười khẩy một cái.

Từng câu nói của hẳn như những vết dao cứa sâu vào tim nó, nó đau lắm, đau lắm, nó rất muốn khóc nhưng nó cố kìm lại những giọt nước mắt không để cho nó rơi. Nó hít một hơi rồi nói:

- Nó là con của anh đấy, Quang Bảo à.

- Hứ, con tôi? Con tôi sao? - Hẳn cười mỉa mai bước đến trước mặt nó.

- Bốp. - Hấn tát nó một cái rồi quát lên. - Một con người như cô, làm sao dám chắc đó là con của tôi.
 - Nó đúng là con của anh mà. Quang Bảo à, anh tin em đi, xin tin em đi. - Nó quỳ xuống nắm lấy cánh tay hấn nức nở.
 - Cô còn dám nói đó là con tôi à. - Hấn hất tay nó ra, quay qua Gia Nghi đang đứng xem kịch hay từ nãy cho đến giờ - Gia Nghi, bây giờ em có thể tiếp tục nhưng nhớ đừng đánh vào bụng cô ta, đừng để cô ta xảy thai. Anh muốn xem xem khi cô ta sinh con, đem xét nghiệm ADN rồi coi cô ta còn nói gì được nữa.
- Hấn nói rồi quay lưng bước đi lên lầu, hấn không muốn đứng đó nhìn khuôn mặt giả tạo của nó nữa. Nhìn nó đau khổ, hấn cũng đau lắm nhưng hấn không thể nào chấp nhận được việc nó phản bội hấn rồi sau đó mang thai. Hấn không thể nào chấp nhận được chuyện đó, hấn phải bắt nó chịu đau khổ gấp trăm ngàn lần. Hấn cũng rất muốn đưa con trong bụng nó là con của hấn nhưng hấn không thể nào tin được, hấn nhất định phải chờ nó sinh rồi sau đó đem xét nghiệm.
- Còn về phần nó, sau khi bị Nghi hành hạ, nó lại lết thân mình ra cái cây ngoài vườn, nó ngồi dựa mình vào thân cây mà khóc, nó đã khóc, khóc rất nhiều, khóc vì thương con, khóc vì tại sao hấn không thể một lần tin nó? Nó đặt tay lên bụng, khẽ nói:
- Con cưng của mẹ, con đừng buồn ba nha con! Ba con nhất định một ngày nào đó sẽ biết được con là con ruột của ba chứ không phải là của bất kì ai và mẹ cũng vậy.

21. Chương 21: ” Anh Đã Bao Giờ Yêu Bảo Phương Thật Lòng Chưa? ”

Thấm thoát đã một tháng trôi qua, một tháng này là một tháng vô cùng khổ cực và đau khổ đối với nó. Đối với những người phụ nữ đang mang thai khác thì thời kì mang thai là thời kì hạnh phúc nhất, là thời kì được các ông chồng yêu thương, chiều chuộng, là thời kì mà các bà mẹ được tắm bổ đầy đủ để sinh con nhưng đối với nó thì không như thế. Nó chịu đầy khổ cực và tủi nhục, nó phải chịu sự ghẻ lạnh của hấn, sự tàn nhẫn của Nghi. Hằng ngày, nó phải lau dọn nhà cửa, nấu ăn và còn phải... chịu đánh đập. Nó không được ăn uống đầy đủ như bao người, hằng ngày nó chỉ được ăn cơm thừa canh cặn của hấn và Nghi nhưng nó vẫn không nói gì với bất cứ ai, ngay cả Uyên và Hoàng Bảo vẫn hằng ngày gọi điện hỏi nó sao rồi? Hấn có đối xử tốt với nó không? Sức khỏe của nó ngày càng xấu đi, khuôn mặt nó không còn như lúc trước nữa mà thay vào đó là một khuôn mặt xanh xao, tiêu tụy. Toàn thân nó đầy những vết roi da đánh...

8.00 a.m

Khi hấn và Nghi đã rời khỏi, nó mới dám vào nhà. Nó lên phòng, tắm rửa thật sạch sẽ rồi quay xuống nhà dọn dẹp thức ăn thừa. Sau khi đã dọn dẹp nhà cửa hết tất cả, nó bụng một tô thức ăn ra bàn ăn, nó ngồi xuống nhìn tô thức ăn mà nước mắt lại rơi, nó đặt tay lên bụng mình, khẽ nói:

- Con à, ngoan nha! Sau này, khi con lớn lên nhớ có hiếu với ba con đó, ba con tốt với mẹ con chúng ta lắm.

Reng...Reng...Reng

Có tiếng chuông cửa, nó vội lau nước mắt rồi chạy ra mở cửa, một cặp nam nữ đang trước nhà với khuôn mặt vô cùng rạng rỡ. Uyên đưa chiếc bánh kem đang cầm trên tay lên đưa trước mặt nó, nói:

- Bánh kem đây, tao biết mày thích bánh kem nên mua đó. Mày chắc đang ốm nghén nên tao nghĩ nghĩ mày có thể sẽ rất thèm bánh kem.
- Ừm, cảm ơn mày. - Nó ráng nở một nụ cười tươi hết sức có thể.
- Ấy da, có bánh bao mà em thích nhất nữa nè. - Hoàng Bảo đưa lên những cái bánh bao đang nóng hổi.
- Ừm, em cảm ơn anh nhiều lắm. - Nó lại nở một nụ cười.
- Nè, mày không tính mời tụi tao vào nhà à.
- Ờ, mời vào.

Nó đóng cửa cẩn thận rồi cùng vào nhà với Uyên. Nó nói:

- Để tao vào trong cắt bánh kem.

- Ủm, tao đi với mày.

Vừa bước vào bếp hiện ngay ra trước mặt Uyên là một tô thức ăn trên bàn, Uyên nói:

- Bảo Phương, hằng ngày mày ăn những thứ này à?

- Tao... - Nó không biết nói sao.

- Mày đừng nói với tao là Quang Bảo để ày ăn thức ăn thừa nha. - Uyên vừa nói vừa tiến đến nắm lấy cổ tay nó.

- Á, đau. - Nó hét lên rồi rút tay lại.

- Mày bị làm sao vậy. Đưa tao xem.

- Tao đâu có bị gì đâu.

- Đưa tao xem. - Uyên giật cánh tay nó rồi kéo tay áo lên. Uyên không thể tin vào mắt mình được nữa. - Quang Bảo đánh mày hả?

- Không, là tao đi không cẩn thận rồi vấp ngã thôi.

- Mày định lừa ai, rõ ràng đây là vết dây da đánh.

- Tao...

- Vậy có phải Gia Nghi đánh mày không?

- Tao đã nói là không có gì mà.

- Thôi, Uyên. Nếu Bảo Phương đã không chịu nói thì đừng ép em ấy nữa. - Hoàng Bảo là người im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên lên tiếng.

- Được, nếu mày đã không chịu nói thì tao cũng không ép. Chúng ta cắt bánh kem ăn thôi. - Uyên nói.

Ở lại nói chuyện với nó một chút thì Uyên và Hoàng Bảo cũng ra về, khi chiếc xe đã đi khỏi nhà nó, Uyên nói:

- Anh chở em đến công ty hân đi.

- Em muốn làm gì?

- Em không muốn Bảo Phương chịu đau khổ nữa, em sẽ dắt nó đi.

- Được, anh đến đó cùng em.

- Không cần đâu, anh chỉ cần chở em đến là được rồi,

- Không, anh sẽ đi cùng em, dù sao Bảo Phương nó cũng là bạn của anh.

- Ủm, thôi được.

Về phần nó khi tiễn Uyên và Hoàng Bảo xong thì quay vào nhà.

Reng...Reng...Reng...

- Alo. - Nó nói.

- Cô lên phòng lấy sổ tài liệu màu vàng trên bàn đem đến công ty cho tôi, nó là tài liệu rất quan trọng cho cuộc họp hôm nay của Quang Bảo. - Nghi nói.

- Được.

Sau khi ngắt máy, Nghi nở một nụ cười rồi khẽ nói:

- Bảo Phương, hôm nay tôi sẽ cho cô nếm vị đu khổ khi mất đi đứa con.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Mời vào. - Hấn nói.

- Thừa tổng giám đốc, có người muốn gặp anh. - Trợ lý Trần nói

- Ai vậy?

- Là tôi. - Uyên bước vào nói, phái sau là Hoàng Bảo.

- Cô đến tìm tôi làm gì?

- Tôi đến để nói với anh chuyện của Bảo Phương.

- Tôi không có gì để nói về cô ta.

- Anh đã bao giờ yêu Bảo Phương thật lòng chưa? Tôi chỉ muốn hỏi anh có bao nhiêu đó.

- Có, tôi đã yêu cô ta rất nhiều nhưng những thứ tôi nhận về từ cô ta chỉ là sự phản bội và sự lừa dối.

- Vậy anh đã một lần nào cố gắng điều tra sự thật hay chưa?

- Chính mắt tôi nhìn thấy thì đó là sự thật.

- À, vậy sao. Tôi nghĩ chúng ta đã không còn gì để nói.

- Vậy mời cô về cho.

- À, quên. Sẵn đây tôi nói với anh điều này, Bảo Phương nó chưa bao giờ lừa dối hay phản bội anh nhưng chính anh đã phản bội nó và... - Uyên bỏ lửng câu nói rồi bước đi.

Nó vừa đến cửa công ty, nó thấy thang cuốn đang rất đông người nên đi đến thang bộ. Nghi đứng trên phòng làm việc nhìn xuống rồi cầm lấy điện thoại nói:

- Chính là cô gái đang cầm sắp tài liệu màu vàng đó. Anh đẩy cô ta xuống cho tôi. - Vừa dứt lời, Nghi nỡ một nụ cười nham hiểm rồi chờ xem cảnh đẹp.

Một tên đàn ông đi xuống cố ý va va vào nó khiến nó trượt chân và...ngã xuống cầu thang. Nó lăn tròn trên cầu thang rồi cuối cùng đáp xuống ngay dưới đất. Nó đưa tay lên ôm lấy bụng, bụng nó đang rất đau, đau lắm, một dòng máu tươi chảy dài giữa hai chân nó. Anh bảo vệ chạy đến bên nó, nó gắng gượng đưa tập hồ sơ lên rồi nói:

- Anh... đem lên cho... tổng giám đốc... giúp tôi.

- Nhưng thưa phu nhân.

- Anh... đi mau... lên. - Nó thở hổn hển.

Uyên và Hoàng Bảo vừa bước ra khỏi phòng hấn thì thấy có chuyện gì, Uyên định bỏ qua nhưng khi nhìn thấy người đang nằm đấy là nó thì Uyên và Hoàng Bảo liền chạy đến:

- Bảo Phương, mày sao vậy? Bảo Phương. - Uyên hét lên.

- Uyên.

- Hoàng Bảo, mau đưa nó đến bệnh viện. - Uyên vừa dứt lời thì nó ngất đi. Hoàng Bảo chạy vội đến bế nó lên chạy ra xe.

Nghi đưa điện thoại lên tai, nói:

- Anh làm tốt lắm, tôi nhất định sẽ không bắt đải anh.

- Cảm ơn cô.

Nghi nói rồi ngắt máy, nỡ một nụ cười ác độc.

22. Chương 22: Mất Con.

Nó đang đi trên một cánh đồng hoa hồng, bên cạnh là Quang Bảo và con nó, vừa đi hần vừa nói:

- Cánh đồng đẹp chứ em?
- Dĩ nhiên là đẹp rồi chứ anh, được ở bên anh dù ở đâu thì cũng đẹp cả. - Nó tựa vào vai hần nói.
- Ừm. - Hần khẽ đặt lên môi nó một nụ hôn thật nhẹ nhàng.
- Mẹ ơi, ba ơi. - Con nó vẫy tay.
- Mẹ tới liền đây. - Nó nói.

Đột nhiên, Nghi xuất hiện nắm lấy tay con nó, nói:

- Cô muốn con lắm à, tôi sẽ không bao giờ cho cô thực hiện.
- Cô làm gì vậy, trả con lại cho tôi. - Nó hốt hoảng.
- Một con người như cô, không đáng để có được thiêng chúc làm mẹ. - Hần đột nhiên lạnh nhạt nói.
- Quang Bảo, anh làm sao vậy? Nó là con của em và anh mà. - Nó nói.
- Nhưng từ bây giờ nó là con của tôi và Gia Nghi.

Hần nói rồi bước đến bên Nghi rồi cả ba người quay lưng lại bước đi bỏ lại nó đứng đó một mình. Nó chạy theo hần và con, chạy mãi, chạy mãi mà vẫn không tới được, nó quỳ xuống khóc nức nở:

- Quang Bảo ơi, con ơi. Phạm Gia Nghi, cô trả Quang Bảo và con lại cho tôi.

Nó ngồi bật dậy, nước mắt vẫn đang rơi, miệng vẫn đang lắp bắp gọi tên hần và con. Thì ra chỉ là mơ, không phải là sự thật. Uyên ngồi cạnh bên nó, vẻ mặt lo lắng, vội nói:

- Bảo Phương, may tỉnh lại rồi.

Nó ngó quanh căn phòng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc, đây chẳng phải là bệnh viện sao. Nó vô thức đặt tay lên bụng, cảm thấy có cái gì đó mất mát. Nó quay qua Thanh Uyên, vội hỏi:

- Con của tao sao rồi?
- Con mày lên thiên đường rồi. - Thanh Uyên vội vàng ôm lấy nó.

Nó như chết lặng, con nó mất rồi sao, con nó mất rồi sao. Từng giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt trắng bệch, nó gào lên trong vô vọng, con nó còn chưa thành hình mà đã mất rồi sao, chắc con nó sẽ rất đau. Nó khóc nức lên, Thanh Uyên ở bên cạnh thấy nó như vậy cũng không thể kìm được nước mắt, Uyên ôm chặt nó hơn. Hoàng Bảo thấy vậy vội đi kêu bác sĩ. Bác sĩ dành thêm cho nó một mũi thuốc an thần, nó mới có thể thiếp đi.

Mấy ngày sau, nó vẫn thất thần. Khuôn mặt trắng bệch, chẳng chịu ăn uống gì cả khiến Thanh Uyên và Hoàng Bảo vô cùng lo lắng. Nó hằng ngày vẫn cứ ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn những đứa trẻ đang vui đùa cùng ba mẹ chúng, nó đã từng có một giấc mơ là khi con nó lớn, nó và hần sẽ cùng dẫn con đến cánh đồng hoa hồng để ngắm, sau đó lại đến cánh đồng nha đam, nơi mà nó và hần đều rất thích nhưng giờ đây tất cả đều là giấc mơ, con nó đã mất, hần cũng chẳng thêm quan tâm đến nó. Đột nhiên cánh cửa được đẩy vào, nó khẽ nói:

- Tao không muốn ăn gì cả.
- Là mẹ đây con. - Giọng một người phụ nữ vang lên, không phải Thanh Uyên chẳng phải mẹ nó mà là mẹ hần.
- Mẹ, sao mẹ lại ở đây. - Nó nói.
- Mẹ là mẹ chồng cũng được coi là mẹ ruột của con rồi, mẹ phải đến thăm con chứ. Tại sao con lại không nói ẹ gì cả vậy?

- Con...
 - Con bé ngốc này, Quang Bảo nó đối xử với con như vậy, tại sao con không nói với mẹ chứ?
 - Con...
 - Thôi, bây giờ nghe mẹ hỏi.
 - Dạ.
 - Con có phản bội Quang Bảo hay không? Và con có thật lòng yêu nó?
 - Con thật lòng yêu anh ấy và con cũng chưa từng phản bội anh ấy.
 - Được, bây giờ mẹ muốn nói với con điều này, nếu con thật lòng yêu nó thì hãy rời bỏ nó đi. Con hãy một lần thử đánh cược tình yêu của chính mình.
 - Dạ, ý của mẹ là gì?
 - Ý của mẹ là...
- Nó ngồi trên giường, khuôn mặt đã phần nào có sắc hơn. Thanh Uyên đẩy cửa bước vào:
- Mà sao rồi, Bảo Phương.
 - Thanh Uyên, tao nhờ mày một chuyện được không?
 - Được.
 - Điều tra giúp tao người đàn ông va vào tao hôm đó là do vô tình hay cố ý. Nếu cố ý thì tiếp tục điều tra xem ai là người chủ mưu.
 - Ừm, Bảo Phương đã trở lại rồi.
 - Bảo Phương tất nhiên phải quay trở lại. - Nó khẽ nở một nụ cười.
- Thanh Uyên nói rồi bước ra ngoài, nó ở lại suy nghĩ những gì mẹ hắn nói. Và nó đã có quyết định của chính mình, nó sẽ thực hiện theo những gì bà nói, nó sẽ thử một lần đánh cược tình yêu của chính mình.

23. Chương 23: Sự Thật - Thử Một Lần Đánh Cược Tình Yêu Của Chính Mình.

Uyên đẩy cửa phòng bước vào. Nó đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, Uyên bước đến bên nó nhìn vào máy tính xem nó đang xem gì mà chăm chú thế. Và hiện ngay ra trước mặt Uyên là một bài báo với dòng chữ rất to " TỔNG GIÁM ĐỐC CÔNG TY B & N SẼ ĐÍNH HÔN VỚI CÔ NGƯỜI MẪU NỔI TIẾNG - PHẠM GIA NGHI. ". Uyên không thể tin được là hắn để những gì cô nói ngoài tai, hắn đã thực sự không còn yêu nó nữa sao mà lại có thể làm ra những chuyện này trong khi nó thì đang sống dở chết dở trong bệnh viện. Uyên khẽ đặt tay lên vai nó, nói:

- Bảo Phương, mày...
- Tao không sao, chỉ là tao đang xem báo thì bắt gặp thôi. - Nó cắt lời Uyên.
- Nhưng...
- Tao ổn mà. À, mày điều tra chuyện đó tới đâu rồi.
- Tao đã điều tra được tên đàn ông hôm đó đã cố ý va vào người mày và người chủ mưu lần này vẫn là...
- Phạm Gia Nghi. - Cả Uyên và nó cùng đồng thanh. Cả hai cùng bật cười khi thấy được sự trùng hợp này.
- Ừm, rồi bây giờ mày tính làm gì tiếp theo. - Uyên lên tiếng trước.
- Mày gửi hết tất cả các chứng cứ đó qua ẹ chồng tao đi và cả bản ghi âm này nữa.
- Mày tính làm gì vậy?

- Tao sẽ thử một lần đánh cược tình yêu của chính mình.
- Ừm, tao sẽ gửi qua ngay.
- Khoan, còn một chuyện nữa.
- Mà cứ nói đi.
- Mà đặt giúp tao một vé máy bay đi Mỹ.
- Mà đến Mỹ làm gì?
- Tao đến đó để quên hết tất cả mọi chuyện và để bắt đầu ột cuộc sống mới.
- Ừm.
- Sẵn đây tao sẽ báo ày biết một tin vui, tao sẽ quay lại công ty làm việc.
- Thật sao?
- Thật nhưng tao sẽ chỉ công bố cho tất cả các nhân viên trong công ty biết. Không được để lọt bất cứ thông tin nào về tao ra ngoài.
- Vậy thì tốt quá rồi, thế này mới là Bảo Phương bạn tao chứ?
- Tất nhiên.

Đã hai tuần trôi qua kể từ ngày nó mất đi con. Hôm nay, nó sẽ lên máy bay sang Mỹ, nó sẽ bỏ tất cả quá khứ lại phía sau và sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

” Chuyến bay từ Việt Nam sang Mỹ sẽ bắt đầu trong 5 phút nữa. ”

Nó quay lại ôm chào tạm biệt Uyên, Hoàng Bảo và cả mẹ nó, mẹ hấn nữa. Mẹ nó đã được Thanh Uyên đưa đến đây tiễn nó đi. Uyên biết nó sẽ rất nhớ mẹ nên đã đưa mẹ nó đến. Nó kéo vali đi vào trong, nó vẫy tay chào mọi người rồi bước đi, bước đến nơi nó sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Khi thấy nó đã đi, cả bốn người rời khỏi sân bay. Uyên và Hoàng Bảo đưa mẹ nó về Bến Tre còn mẹ hấn thì sẽ bắt đầu thực hiện một việc mà nó đã nhờ. Một việc bắt đầu cho việc đánh cược tình yêu của nó. Bà bắt taxi đến nhà hấn, bà biết hôm nay nhất định hấn sẽ không đi làm. Chiếc taxi dừng lại trước cửa nhà hấn, bà bước vào thấy hấn đang ngồi xem tài liệu trên ghế sofa. Mẹ hấn nói:

- Quang Bảo.
- Hấn giật mình quay qua, hấn ngạc nhiên nói:
- Mẹ, sao mẹ lại đến đây.
- Mẹ đến để thăm Bảo Phương. - Mẹ hấn giả vờ hỏi.
- Bảo Phương, cô ấy...cô ấy...
- Nó sao rồi, mẹ muốn gặp nó.
- Cô ấy không có nhà ạ. - Hấn đành nói dối, hấn không biết nó đã đi đâu.
- Con còn dám nói dối.
- Mẹ nói cái gì, con đâu có nói dối đâu.
- Mẹ biết hết tất cả mọi chuyện rồi.
- Là cô ta nói với mẹ sao?
- Không, là Thanh Uyên nói. Thanh Uyên mong mẹ đến bệnh viện để thăm nó.
- Sao, Bảo Phương ở bệnh viện. Tại sao cô ấy lại ở bệnh viện? - Hấn bất ngờ.
- Nó bị ngã lầu, sảy thai.

- Sẩy thai... sẩy thai sao?
- Ừm.
- Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?
- Nó đã lên máy bay đi ra nước ngoài rồi.
- Cô ấy đi đâu vậy mẹ.
- Mẹ không biết nhưng trước khi đi, nó đã nhờ mẹ gửi cái này cho con. Đây là toàn bộ sự thật về sự hiểu lầm của con về nó.

Bà đưa cho hắn một tệp hồ sơ, hắn mở ra và không thể tin vào mắt mình được nữa, tất cả những chuyện đó chỉ là hiểu lầm, tất cả những chuyện đó đều do một tay Nghi sắp đặt, chính cô ta đã dàn chuyện nó phản bội hắn rồi cả việc khủng hoảng công ty, tất cả đều do Nghi làm. Hắn không còn đứng vững được nữa. Hắn tiếp tục lấy ra một cái máy ghi âm, hắn bật máy lên và nghe, là giọng của nó:

” Quang Bảo à, lúc anh nghe được đoạn ghi âm này thì em đã rời xa anh rồi. Chắc lúc này anh cũng đã biết được toàn bộ sự thật rồi chứ! Em chưa từng phản bội anh và từ đầu cho đến cuối, em vẫn luôn một lòng yêu anh, chưa bao giờ thay đổi nhưng rất tiếc là anh đã không biết, anh đã không biết là em đã vì anh mà làm những gì. Anh đáp lại tình cảm của em bằng tất cả những sự lừa dối, bằng tất cả những sự hành hạ, bằng tất cả những vết cứa sâu vào tim em nhưng em vẫn không thể ghét anh, em không thể hận anh được vì con tim và lý trí không cho em được làm điều đó, nó cứ mãi nói là em yêu anh. Anh à, đứa con đã mất của chúng ta, à không, đứa con đã mất của em, nó thật sự là con của anh, nó là con của anh mà không phải là của ai khác và em cũng vậy, em vẫn là của anh mà không phải của bất kỳ một người đàn ông nào khác nhưng đến lúc anh biết được sự thật này thì đã quá muộn rồi phải không anh? Con chúng ta đã không còn và tình yêu mà em dành cho anh chắc có lẽ cũng đã phần nào tan biến. Hôm nay, em đã đọc được bài báo nói về việc đính hôn của anh và Gia Nghi, nếu anh thật sự yêu cô ấy thì em xin được chúc anh mãi sống hạnh phúc bên cô ấy và em xin được chúc anh và cô ấy sẽ có được thật nhiều những sinh linh bé nhỏ. GỬI ANH, NGƯỜI EM ĐÃ TỪNG RẤT YÊU. ”

Hắn khụy xuống đất, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt điển trai. Hắn nói trong vô vọng:

- Bảo Phương, anh...xin lỗi...em. Anh... yêu em, anh yêu...em thật sự và chưa bao giờ...thay đổi. Xin...em hãy...trở về bên anh.

24. Chương 24: Có Duyên Nhất Định Sẽ Gặp Lại.

Hắn đi vào phòng, hắn nhìn quanh căn phòng như nó vẫn còn ở đây, mọi thứ vẫn vậy sao nó nỡ bỏ hắn mà đi. Hắn bước đến sờ tay vào những đồ vật của nó, hắn nhớ nó rất thích màu hồng và mèo nên tất cả đồ của nó đều có hình ảnh của những chú mèo và màu hồng. Hắn nhớ nó không thích trang điểm nhưng trong phòng, hắn vẫn để một cái bàn trang điểm cho nó, hắn vẫn hay thường nói với nó rằng khi ra đường phải trang điểm một chút cho tự nhiên hơn. Hắn bước đến tủ quần áo, tất cả số váy và giày cao gót hắn mua cho nó vẫn còn ở đây, hắn từ lâu rồi đã không còn thấy nó mặc váy nữa, từ sau vụ hiểu lầm, hắn đã bắt nó làm một người ở, mặc những bộ quần áo rách rưới. Hắn bước đến bàn làm việc cầm lên tấm ảnh của nó, nước mắt lại chảy dài trên khóe mi cay dù có cố kìm chế cảm xúc của mình nhưng sao mỗi lần nhìn nụ cười đó của nó thì hắn lại rơi nước mắt thế này. Hắn bật radio lên nghe, hắn biết nó rất thích nghe radio. Có lần hắn hỏi nó:

- Sao em thích nghe radio quá vậy?
- Em thích nghe là bởi vì nó có rất nhiều câu chuyện kể về các mảnh đời khác nhau của mỗi người, những chuyện tình vui có, buồn có. Em muốn bản thân mình hiểu rõ hơn về cái thế giới này.
- Vậy em ở bên anh là chuyện tình nào? - Hắn ôm nó vào lòng hỏi.
- Là chuyện tình vui rồi, em rất hạnh phúc khi được ở bên anh. - Nó vui đầu vào ngực hắn.

Hắn nhớ lại câu trả lời của nó mà lòng lại đau vô cùng, hắn khẽ nói:

- Cuối cùng, chuyện tình của anh và em là chuyện tình buồn vì anh đã gây cho em quá nhiều đau khổ.

Radio phát lên một bài hát:

Người yêu ơi em đang nơi đâu

Về với anh em yêu của anh

Anh nhớ em, ôi nhớ sao

Biết bao lần môi ấm

Hờn giận anh nên em buồn lang thang

Tội thân em bơ vơ đường đêm khuya.

Vắng em trong đời, với anh bây giờ.

Như là cây khô.

Người yêu ơi anh đã trách lầm người.

Hãy về đây cho anh được thứ tha.

Em ơi anh đã sai rồi.

Giờ anh không mong chi, chỉ mong sao em về bên anh.

Còn yêu anh xin em hãy rộng lòng.

Quay về đây với căn nhà xưa.

Em ơi anh đã biết sai rồi.

Thời gian qua không em, đã cho anh bao điều cay đắng.

Giờ em đang lang thang ở nơi đâu.

Có biết rằng anh lo lắng nhiều không.

Em dấu yêu, hãy trở về.

Anh sẽ không còn làm em khóc. - Hối hận muộn màng.

Hắn dựa đầu vào tường nghe bài hát, lời bài hát như những gì hắn muốn nói với nó, không biết giờ nó có đang nghe bài hát này giống hắn không. Hắn thực sự đang rất hối hận nhưng giờ đã trở thành muộn màng.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Nghi bước vào đưa tay bật đèn. Thấy hắn đang ngồi đó, Nghi nói:

- Sao anh lại ngồi đấy?

- Tôi muốn ngồi đâu là chuyện của tôi. - Hắn lạnh nhạt.

- Thôi, anh dậy ăn cơm đi, mẹ anh ngồi ở dưới phòng khách đấy.

- Cô bây giờ mà vẫn còn đóng kịch được hả? Cô lừa dối tôi như thế chưa đủ à?

- Anh đang nói gì vậy, em không hiểu.

- Tôi không ngờ cô là một con người như vậy, con tôi thì có tội tình gì mà cô lại nỡ nhẫn tâm giết nó, tôi và cô cũng có thù oán gì với nhau đâu mà cô lại đối xử với Bảo Phương như vậy?

- Anh biết hết rồi à, nếu anh đã biết thì tôi cũng không ngần ngại mà nói cho anh biết anh và con của anh thì đúng là không có thù oán gì với tôi nhưng cô ta thì có, chính cô ta đã đẩy công ty người mà tôi yêu nhất vào vực phá sản, chính cô ta đã khiến đứa con chưa thành hình của tôi phải chết nên bây giờ tôi phải bắt cô ta ném mùi gấp tôi ngàn lần.

- Bốp - Hắn tát Nghi một cái. - Tôi không ngờ cô lại là người như vậy.

- Rồi tôi sẽ trả lại cái tát này cho anh và cô ta gấp ngàn lần.

Nghi cười lớn rồi ngoảnh mặt bước đi. Hấn lại ngồi dựa đầu vào tường. Cánh cửa lại mở ra, mẹ hấn bước vào. Bà bước đến bên hấn, nói:

- Con có hối hận thì giờ cũng đã muộn rồi.
- Con mất cô ấy rồi thật sao mẹ?
- Nếu có duyên thì nhất định con và nó sẽ gặp lại. Lúc đó con hãy bắt đầu lại từ đầu.
- Có duyên thì nhất định sẽ gặp lại.
- Đúng vậy.

Nghi sau khi rời khỏi nhà hấn thì có điện thoại reo:

- Alo.
- Bây giờ Bảo Phương cô ta cũng đã ra nước ngoài rồi, bây giờ cô hãy quay trở lại đây đi. - Đầu dây bên kia nói.
- Nhưng chính tôi đã sơ sẩy để cô ta đi.
- Không sao, sau này chúng ta sẽ cho cô ta nếm mùi sau.
- Vâng.

25. Chương 25: Trở Về.

Sáu năm sau... Tại sân bay.

Sáu năm xa quê hương, giờ đây, nó đặt bước chân đã cứng cỏi hơn nhiều của mình xuống máy bay, đưa đôi mắt đã sắc hơn, lạnh lùng hơn nhìn lại nơi đây, nơi đã gây cho nó quá nhiều nỗi đau. Giờ đây, nó đã đóng chặt cánh cửa trái tim, không cho phép nó được yêu bất cứ một người nào nữa, nó đã có quá nhiều vết thương rồi, nó không còn chỗ cho ai rạch vào nữa đâu. Uyên vẫy tay với nó:

- Bảo Phương, tao ở đây nè!

Nó bước đến chỗ Uyên và Hoàng Bảo đang đứng, nó khẽ mỉm cười rồi ôm lấy cô bạn thân:

- Lâu quá không gặp.
- Hihi. - Uyên cười. Đột nhiên, Uyên thấy có hai người đang đứng sau nó - Đây là ai vậy?
- À, tao quên giới thiệu. Đây là Lê Đăng Duy - bạn thời thơ ấu của tao, tao tình cờ gặp anh ấy ở bên Mỹ còn kế bên là Đoàn Ngọc Lam, cũng có thể nói là bạn gái của Đăng Duy. Còn đây là Thanh Uyên và Hoàng Bảo mà em đã nói đến đó.
- Chào, tôi là Lê Đăng Duy. - Đăng Duy cười.
- Chào, còn tôi là Đoàn Ngọc Lam, tôi không phải là bạn gái của Đăng Duy như Mun nói đâu.
- À... - Uyên à lên một tiếng.
- Thôi, chắc mọi người cũng mệt rồi. Chúng ta về thôi.
- Ừ. - Tất cả đồng thanh.

Đăng Duy và Ngọc Lam thì đã có xe đến đón. Còn nó phải đi nhờ xe của Thanh Uyên và Hoàng Bảo, nó ngồi trên xe mà tay vẫn đang cầm tập tài liệu xem qua xem lại. Uyên thấy vậy, lắc đầu nói:

- Mà ở đâu cũng làm việc được cả.
- Mà và Hoàng Bảo thì chừng nào kết hôn. - Nó lảng sang chuyện khác.
- Chắc cũng hai tháng nữa.
- Ừm.

- Còn mày?
- Tao sao?
- Mày tính như vậy luôn à.
- Chắc vậy.
- Cũng sáu năm rồi, mày không tính quay lại với hắn à. Sáu năm nay, theo như tao biết thì hắn đã sống trong đau khổ rất nhiều đó, hắn rất muốn mày trở về bên hắn.
- Tao biết nhưng tao có kế hoạch của riêng mình.
- Ừm, còn anh chàng Đăng Duy lúc này.
- Sao?
- Tao thấy anh ấy nhìn mày mày bằng ánh mắt rất khác với mọi người đó.
- Tao biết.
- Rồi mày tính sao, tao thấy cô bạn Ngọc Lam đó có vẻ thích Duy đấy.
- Tao biết, tao sẽ gán ghép hai người họ lại với nhau, tao biết Đăng Duy không thật sự yêu tao, đó chỉ là cảm xúc nhất thời, người mà anh ấy thật sự yêu là Ngọc Lam, tại anh ấy không biết thôi. Tao sẽ khiến anh ấy hiểu rõ được tình cảm của chính mình.
- Ừm.
- Hoàng Bảo, anh chở em về công ty luôn đi. - Nó quay qua nói với Hoàng Bảo.
- Em vừa mới xuống máy bay mà. - Hoàng Bảo lo lắng.
- Không sao, em chịu được mà.
- Ừm.
- À, mà từ nay khi ở trước mặt mọi người, phiên hai người gọi em là Mun.
- Ok. Mày cứ nói hoài.
- Rồi mày tính làm gì tiếp theo.
- Tao sẽ ký hợp đồng với B & N bằng danh nghĩa công ty " The Rose ". Sau đó, tao sẽ dụ Phạm Gia Nghi và người đứng sau cô ta xuất hiện.

26. Chương 26: Ký Hợp Đồng.

Hoàng Bảo chở nó và Thanh Uyên đến công ty, Uyên dẫn nó lên một căn phòng được bố trí khá giản dị. Uyên nói:

- Đây là phòng làm việc của mày đấy. Căn phòng này nó đã chờ mày quay lại 8 năm rồi.
- Ừm, căn phòng vẫn chẳng có thay đổi gì cả. - Nó bước đến đặt tay lên bàn.
- Dĩ nhiên, tao đã kêu mọi người giữ lại hết tất cả cho chủ tịch mà.
- Cảm ơn. - Chợt nó thấy một tấm ảnh được đặt trên bàn, đó là tấm ảnh cả gia đình nó chụp chung với nhau, trong tấm ảnh có nó, hắn, ba mẹ hắn và mẹ nó. Tất cả mọi người đều cười rất vui vẻ. Nó cầm tấm ảnh lên nhìn, mỉm cười chua chát rồi quay lại hỏi Thanh Uyên - Là mày đặt nó ở đây à?
- Ừm, chính mẹ mày đã đưa nó cho tao. Mẹ mày muốn mày tha thứ cho hắn.
- Ừm, được rồi. Chuyện đó cứ để sau này hãy nói. - Nó đặt tấm ảnh về chỗ cũ - Bây giờ, tao phiên mày chuẩn bị hồ sơ giúp tao, trong hôm nay tao sẽ qua công ty hắn ký hợp đồng.

- Tao đã chuẩn bị sẵn ày rồi, mày xem có vừa ý không? - Uyên bước đến bàn làm việc của nó cầm lên một tệp hồ sơ.

- Nhanh tay nhỉ? - Nó vừa nói vừa lấy lập từng trang đọc.

- Tất nhiên.

- Được rồi, tốt lắm. Bây giờ, hai người cứ về làm việc của hai người đi, tao sẽ đích thân qua công ty hấn ký hợp đồng.

- Em chắc chứ, Bảo Phương. - Hoàng Bảo là người im lặng này giờ lên tiếng.

- Chắc, cũng lâu rồi em không gặp lại anh ấy. - Nó vừa nói vừa bước đến bên cửa sổ.

- Vậy thôi được, em cứ đi nhưng nhớ là phải bình tĩnh đấy.

- Em đã không còn là em của ngày xưa nữa rồi.

- Ừm, vậy tụi anh đi làm việc. - Hoàng Bảo nói rồi nắm tay Thanh Uyên kéo đi.

Nó đứng đó ngắm nhìn những dòng xe đang chạy. Kế hoạch đánh cược tình yêu của nó chỉ mới đi được một nửa đoạn đường, một nửa đoạn đường trước đã được thực hiện trong 6 năm qua bằng cách nó rời xa hấn, còn giờ đây một nửa đoạn đường còn lại sẽ được nó thực hiện bằng cách đột ngột xuất hiện trước mặt hấn với một cái tên và một thân phận khác. Nó sẽ thử xem tình yêu của hấn có thật sự dành cho nó.

Tại công ty hấn.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Mời vào. - Tiếng hấn vọng ra.

- Thưa tổng giám đốc, bên công ty " The Rose " vừa gọi điện, họ nói khoảng 30' nữa sẽ có người đến để bàn việc ký kết hợp đồng. Còn đây là bản hợp đồng họ vừa gửi qua. - Thư ký nói.

- Ừm. Cô ra ngoài trước đi.

- Vâng ạ.

Hấn lật từng trang trong bản hợp đồng, hấn nhìn vào người sẽ thực hiện dự án này, đó là chủ tịch của công ty, một nữ doanh nhân trẻ tuổi, tên cô ấy là Mun. Hấn khẽ mỉm cười, hấn lại nhớ đến nó. Hấn không biết giờ này nó đang làm gì, có nhớ đến hấn không hay đã có gia đình của riêng mình. Công ty hấn giờ đã là một tập đoàn lớn mạnh, không còn là công ty ngày nào nữa và theo như hấn biết thì công ty của nó giờ cũng đã trở thành một tập đoàn vô cùng lớn mạnh dưới tay của một nữ doanh nhân nào đó nhưng không ai biết cô ấy là ai. Hấn đã từng cho người điều tra nhưng kết quả tìm về được chỉ là con số 0, hấn luôn tin rằng người đó là nó. Hấn đã tìm mọi cách để có thể biết nó đang ở đâu nhưng tất cả điều vô ích, hấn hỏi mẹ thì bà nói bà không biết, hấn hỏi Thanh Uyên thì cô cũng nói không biết, hấn hỏi Hoàng Bảo thì anh cũng nói là không biết, hấn đành về Bến Tre để cầu xin bà nói cho hấn biết nhưng bà chỉ mỉm cười nhẹ rồi nói:

- Con không cần đi hỏi mọi người nữa, sẽ không ai nói cho con biết đâu. Bây giờ, việc duy nhất con có thể làm đó chính là chờ đợi, nếu con thật sự yêu nó thì con hãy cứ chờ đợi. Nếu hai đứa có duyên thì nhất định sẽ gặp lại.

Và hấn đã nghe lời bà chờ đợi và hấn đã chờ nó 6 năm rồi. Sáu năm đối với mọi người có thể là ngắn nhưng sáu năm đối với hấn lại là một khoảng thời gian vô cùng dài. Sáu năm rồi, hấn sống trong hối hận và đau khổ, sáu năm rồi hấn vẫn luôn chờ đợi nó, sáu năm rồi hấn vẫn nghe theo lời mẹ nó, nếu có duyên thì sẽ gặp lại.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Mời vào. - Hấn nói.

- Thưa tổng giám đốc, chủ tịch công ty " The Rose " đã đến. - Thư ký nói.

- Mời cô ấy vào.

- Mời cô vào.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp bước vào, khẽ bước đến ghế sofa và ngồi xuống. Hắn đứng dậy bước đến bên cô gái ấy, cô gái đứng dậy và quay lại nhìn hắn. Hắn đứng chết lặng tại chỗ. Hắn không còn dám tin vào mắt mình được nữa, người đang đứng trước mặt hắn giờ đây chính là người mà bắt lâu hắn chờ đợi, hắn bước đến ôm lấy nó:

- Bảo Phương, cuối cùng em cũng đã về bên anh rồi.

Nó thoáng bất ngờ trước hành động của hắn như rồi nó lại lạnh lùng nói:

- Xin tổng giám đốc tự trọng giúp, tôi và anh giờ đây đã không còn quan hệ gì nữa rồi. Tôi và anh đã ly hôn rồi nên bây giờ chúng ta chỉ là hai người xa lạ.

Hắn buông nó ra, nhìn nó rồi nói:

- Sau bấy nhiêu năm, em vẫn không thể tha thứ cho lỗi lầm của anh sao?

- Đúng vậy.

- Bảo Phương à, em...

- Vậy thưa tổng giám đốc, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu thảo luận về việc ký kết hợp đồng không?

- Được, mời em ngồi. - Hắn nói rồi đi pha cho hắn một ly cà phê, hắn đặt ly cafe trước mặt nó - Cafe sữa nóng không đường.

- Anh còn nhớ à.

- Những gì về em anh đều nhớ hết tất cả, Bảo Phương à.

- Tôi không có thời gian nói chuyện quá khứ với anh và phiền anh gọi tôi là Mun.

- Được, cô Mun.

- Vậy chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?

- Tất nhiên.

- Tôi nghĩ chắc anh cũng đã đọc bản hợp đồng rồi chứ, nếu không có gì thì mời anh ký tên vào. - Nó đưa cho hắn một cây bút.

- Được. - Hắn cầm lấy cây bút của nó đưa.

- Mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.

- Tất nhiên.

- Nếu đã không còn chuyện gì thì tôi xin phép về trước.

- Anh có thể mời em một bữa cơm chứ?

- Cảm ơn anh nhưng tôi không rảnh.

- Một lần thôi.

- Thôi được.

27. Chương 27: Đi Đạo.

Hắn dẫn nó đến một quán ăn bên lề đường. Nó thoáng ngạc nhiên, tại sao hắn lại dẫn nó đến đây chứ? Hắn thấy nó cứ đứng nhìn thì vội kéo nó ngồi xuống, cười rồi nói:

- Bây giờ với thân phận hiện tại của em thì anh dẫn em đến đây ăn, em có ngại không?

- Không sao. Dù gì tôi cũng không có thói quen ăn nhà hàng. - Nó lạnh nhạt.

- Anh còn nhớ lần đó là buổi đi chơi đầu tiên của chúng ta, hôm đó em nói đói bụng rồi kéo anh vào quán này ăn. Anh đã nói là đói bụng thì vào nhà hàng ăn tại sao lại đến những quán vỉa hè này. Em còn nhớ lúc đó em đã nói gì không?

- ...

- Em đã nói với anh rằng trên đời này không có mấy ai có đủ tiền mà hằng ngày vào nhà hàng ăn, thậm chí lắm lúc họ còn chẳng có tiền để mua gạo nói chi là phun phí tiền bạc vào nhà hàng, em còn nói với anh thay vì lấy số tiền đó vào nhà hàng thì tại sao chúng ta không đem giúp những người đang nghèo khổ, những người đang không có lấy một hạt gạo để ăn.

- Anh còn nhớ à.

- Anh đã nói rồi, bất cứ những gì về em, anh đều nhớ hết.

- Anh không cần như vậy chứ?

- Anh chỉ muốn một điều là em quay về với anh.

-

- Thôi, được rồi. Em vẫn muốn ăn như cũ phải không?

- Ừm.

Hắn nói rồi quay qua cô phục vụ gọi hai tô hủ tiếu. Một lúc sau, cô phục vụ đưa ra hai tô hủ tiếu, hắn với tay lấy hai đôi đũa, hai cái muỗng, bóc một miếng khăn giấy lau chúng rồi đưa ra trước mặt nó một đôi đũa và cái muỗng:

- Của em này.

- Cảm ơn.

- Không cần ngại, việc nên làm thôi.

- Ừm.

Hai người cùng ngồi ăn, cả hai không ai nói với ai câu nào nữa. Ăn xong, nó đứng dậy nói:

- Xong rồi phải không? Tôi về đây.

- Em có thể đi dạo với anh một chút không? Ở đây cũng gần bờ sông mà.

- Anh đừng có voi đòi tiên, tôi đã chấp nhận đi ăn với anh rồi còn gì? - Nó tức giận nói.

- Ăn no mà không vận động sẽ rất dễ béo đó. Chẳng phải em đã nói với anh như thế sao?

- Anh... Thôi được, tôi sẽ đi dạo cùng anh nhưng chỉ một lần này thôi đó.

- Được.

Nói rồi nó cùng hắn đi dọc bờ sông. Hắn đi trước, nó bước theo sau. Hắn vừa đi vừa nói:

- Em có biết không, mỗi lần anh thấy tâm trạng không tốt thì anh lại ra đây đi dạo, hít thở không khí lạnh.

- ...

Đột nhiên hắn dừng lại khiến nó bất ngờ ngã vào người hắn, hắn định đưa tay ôm lấy nó nhưng lại bỏ tay xuống. Nó vội vàng đứng dậy. Hắn lại nói tiếp:

- Và những lúc cảm thấy nhớ em, anh đều ra đây. Em biết anh đến đây làm gì không?

- ...

- Bởi vì nơi đây anh được thả hồn vào mây giống như em, bởi vì nơi đây có những kỷ niệm sâu đậm đối với chúng ta.

- ...

- Bây giờ, anh xin em. Em có thể quay về bên anh được chứ?
- Tôi xin lỗi.
- Không sao, một ngày nào đó em cũng sẽ hiểu được tình cảm của anh dành cho anh thôi. Anh sẽ chờ đợi, anh đã chờ em 6 năm rồi thì anh vẫn có thể chờ tiếp mà.

Hắn nói rồi quay lưng bước đi tiếp, cô cũng bước theo. Gió thổi mát rượi, có hai con người đều yêu nhau nhưng đi bên nhau như hai người xa lạ. Hai con người đi bên nhau, hai dòng suy nghĩ, hai trái tim đã và đang rỉ máu nhưng cả hai đều nhau và tất cả đều ấp ủ trong lòng, chẳng ai chịu nói ra.

Hắn đưa nó về nhà. Hắn chở nó đến trước cổng thì dừng lại. Nó bước xuống xe rồi quay lại. Hắn hạ kính xuống, mỉm cười rồi nói:

- Em vào nhà đi. Chúc em ngủ ngon.
- Ừm, anh cũng ngủ ngon.
- Ừm. Mong chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên.
- Ừm.

Nó quay đầu lại bước vào nhà, khi thấy nó đã khuất bóng thì hắn mới lái xe chạy đi.

28. Chương 28: Nhà Có Trộm.

Nó đẩy cửa bước vào nhà, đưa tay bật công tắc đèn. Nó đứng chết sững tại chỗ. Ngôi nhà thường ngày ngăn nắp, luôn được dọn dẹp thường xuyên giờ đây trở thành một đồng hỗn độn, chẳng khác nào bãi rác. Hai tên đàn ông bịch mặt đang ngồi trước mặt nó lục tìm cái gì đó mà theo nó đoán chắc là tiền (trộm mà, không kiếm tiền chứ kiếm gì?). Nó nói gần như hét lên:

- Anh là ai? Sao lại vào nhà của tôi?
- Sao bây giờ đại ca? - Một tên hỏi.
- Mày đừng lo, cứ để đó cho tao xử lí. Mày lên lầu tìm tiếp đi. - Tên còn lại nói. Nói rồi, hắn tiến về phía nó, trên tay là một con dao. Còn tên kia thì đã chạy vọt lên lầu.
- Anh muốn làm gì? - Nó vừa nói vừa theo phản xạ lùi lại phía sau. Đến khi nó không còn lùi được nữa vì phía sau là một bức tường, tên đàn ông cầm lấy cằm nó nghiêng qua nghiêng lại rồi nó:
- Nhìn cô em cũng xinh đẹp nhưng có lẽ đúng là ” hồng nhan bạc mệnh ”, cô em sẽ phải chết sớm rồi. Hôm nay, tôi sẽ cho cô em đi châu Diêm Vương sớm. - Vừa dứt lời hắn ta giơ con dao lên cao, nhưng...
- Áaaaaaaa - Hắn ta hét lên, nó đã...giơ thẳng chân đạp một cái thật mạnh vào hạ bộ của hắn.

Nó chạy nhanh ra khỏi chỗ đó, nhanh chóng lấy điện thoại ra nhấn số gọi, nó cũng không biết nó đang gọi cho ai, nó chỉ biết bấm gọi thôi. Đợi một vài giây thì bắt máy:

- Cứu tôi, nhà tôi có trộm.
- ... - Đầu dây bên kia không có hồi âm.

Tên đàn ông đứng dậy cầm con dao, vẻ mặt tức giận tiến đến phía nó:

- Cô nhãi ranh, sao mày dám.

Hắn ta giơ con dao lên cao, nó nhắm tịt mắt lại đợi chờ khi nhát dao đó chém xuống thì cuộc đời của nó sẽ kết thúc tại đây nhưng sau mấy giây mà nó chẳng cảm thấy đau đớn gì cả, nó mở mắt ra thì thấy... hắn và tên đàn ông đánh nhau:

- Mày là ai?

- Tao là ai không quan trọng, điều quan trọng là tao không ày làm hại đến cô ấy, cô ấy là vợ của tao. - Vừa dứt câu, hấn giáng một đòn thật mạnh vào tên đàn ông khiến hấn ngất xỉu. Đột nhiên, nó thấy có cái gì đó sáng lên, tên còn lại đang cầm lấy con dao định đâm hấn, nó chạy lại đẩy hấn ra:

- Quang Bảo, cẩn thận.

Và con dao đó đã đâm vào vai trái của nó, nó ngã xuống đất, hấn chạy lại đỡ lấy nó rồi đứng dậy đánh túi bụi vào tên đàn ông còn lại. Sau khi hấn ta cũng đã ngất, hấn gọi cấp cứu đưa nó đi. Hấn ôm lấy nó, nó dù đã ngất nhưng bên tai vẫn nghe loáng thoáng hấn vẫn cứ đang nói một câu duy nhất:

- Bảo Phương, em nhất định không được có chuyện.

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ thẳng vào mắt nó. Nó từ từ mở đôi mắt ra, ngồi dậy nó cảm thấy đau dữ dội ở vai trái, nó ôm lấy vai trái rồi đưa đôi mắt nhìn quanh căn phòng, đây chẳng phải là bệnh viện sao, nó nhớ lại tối qua nhà có trộm. Nó nhìn xuống bên cạnh giường mình, nó thoáng ngạc nhiên... hấn đang nằm ngủ ở đó. Nó nghĩ chắc tối qua hấn đã ngồi đây chăm sóc nó suốt đêm nên mới ngủ gục thế này. Nó nhìn hấn khẽ cười, nó nhìn khuôn mặt hấn, vẫn là khuôn mặt của ngày nào nhưng đã có phần già dặn hơn do thời gian, nó đưa tay vuốt tóc hấn, vẫn là mái tóc ấy, mái tóc mát rượi mà nó rất vui mắt vào. Hấn đột nhiên hấn nheo nheo mắt, nó rút tay lại. Hấn từ từ mở mắt ra rồi quay lên nhìn nó:

- Em tỉnh rồi à?

- Ừm.

- Em có thấy khó chịu ở đâu không?

- Không.

- Vậy thì tốt, để anh gọi cho Thanh Uyên đến đây.

- Ừm. À, anh có thể cho tôi hỏi một câu được không?

- Em cứ nói.

- Tại sao hôm qua anh lại đến cứu tôi, chẳng phải anh đã về rồi sao?

- Vậy em có thể cho anh hỏi là tại sao em lại gọi cho anh rồi cứ kêu cứu tôi?

- Gọi cho anh?

- Nếu em không tin thì tự mà xem đi. - Hấn cầm lấy cái điện thoại đang đặt trên bàn đưa cho nó. Nó mở ra xem, ngày hôm qua khi quá gấp, nó đã vội vã bấm một dãy số mà nó đã xóa cách đây 6 năm nhưng dãy số ấy vẫn không thể thoát ra khỏi trí nhớ nó. - Tôi xin lỗi. Nhưng anh vẫn còn xài số đó.

- Ừm, anh vẫn còn xài vì anh vẫn mong muốn một ngày nào đó em sẽ gọi cho anh.

- ... - Nó không trả lời.

- Vậy bây giờ anh cũng sẽ hỏi em một câu.

- Anh cứ nói.

- Tại sao hôm qua em lại đỡ nhát dao đó giúp anh?

- Tại...

- ... - Hấn vẫn im lặng đợi câu trả lời của nó.

- Tại tôi không muốn nợ anh thêm nữa, anh đã cứu tôi rồi.

- Ừm, ra vậy. Vậy thôi anh đi gọi cho Thanh Uyên rồi đi mua cho em chút đồ ăn luôn.

- Ừm.

Nói rồi, hấn cầm điện thoại bước ra khỏi phòng. Chỉ còn lại một mình nó trong căn phòng, một giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi, nó khẽ nói:

- Em đã nói dối. Em đỡ nhát dao đó giúp anh vì em không muốn anh bị thương, em không muốn anh chịu bất kì một tổn thương nào, hãy cứ để những đau thương cho em gánh chịu.

29. Chương 29: Sao Không Một Lần Thử Tha Thứ Cho Nhau.

Sau 15', hắn quay về với một túi đồ ăn trên tay. Hắn tiến đến bàn đồ cháo ra rồi đưa cho nó, hắn nói nhẹ nhàng:

- Ăn đi, ăn xong rồi uống thuốc.

- Sao lại là cháo, tôi không muốn ăn cháo đâu. - Nó nhăn mặt.

- Nhưng anh chỉ biết mua cháo cho người bệnh thôi. - Hắn ngầy thơ nói.

- Thôi, được rồi. Tôi ăn. - Nó bật cười rồi giục lấy tô cháo trong tay hắn.

- Có cần anh đút không?

- Không cần.

- Nhưng vai em đang đau mà.

- Không sao, tôi chịu được.

- Được không?

- Được. - Nó gằn từng chữ.

- Ừm, vậy thì thôi. - Hắn bủn môi khiến nó bất giác bật cười khiến nó bị...sặc cháo. Hắn vội vàng cầm lấy tô cháo đặt xuống rồi đưa cho nó một ly nước, nó cầm ly nước uống một hơi. - Em thấy tốt hơn chưa?

- Ổn rồi, cảm ơn anh. Tôi không ăn nữa đâu, đưa thuốc cho tôi.

- Nhưng em mới ăn được có mấy muỗng mà.

- Tôi không muốn ăn nữa, ngán lắm. Đưa thuốc cho tôi đi.

- Ừm, được rồi.

Hắn nói rồi lấy thuốc đưa cho nó. Cùng lúc đó, cánh cửa đột nhiên được đẩy ra, Thanh Uyên, Hoàng Bảo còn có cả Đăng Duy và Ngọc Lam bước vào. Đăng Duy thấy nó thì vội chạy đến đẩy hắn sang một bên, hỏi tới tấp:

- Em thấy sao rồi, Mun? Có thấy đau ở đâu? Em đã ăn gì chưa? Uống thuốc chưa? Bác sĩ nói em có sao không?...

Hàng loạt câu hỏi cứ thế chạy ra khỏi miệng Đăng Duy khiến tất cả mọi người ở đó đều phải đau đầu và nó cũng không ngoại lệ, đầu nó cứ xoay vòng vòng, nó vội nói:

- Anh từ từ, em sao có thể trả lời được.

- À, anh xin lỗi.

- Bác sĩ nói em không sao, ngày mai có thể xuất viện. Em cũng vừa ăn cháo và uống thuốc rồi, hiện tại em đang cảm thấy rất khỏe, vô cùng khỏe nữa là đằng khác.

Tất cả mọi người đều phải bật cười bởi câu trả lời của nó. Hắn thấy người tên Đăng Duy này có vẻ đang thích nó, hắn nghĩ nếu nó cũng yêu Đăng Duy thì hắn sẽ cho chúc phúc cho hai người bởi có lẽ hắn đã không còn tư cách để nó yêu nữa, để nó tin cậy mà giao cuộc đời cho hắn, hắn đã gây ra cho nó quá nhiều nỗi đau, hắn đã có lỗi với nó rất nhiều và có lẽ hắn sẽ không bao giờ trả hết được những gì hắn nợ nó, hắn quả thật đúng là một người chồng tồi, một người chồng không đáng để yêu, một người chồng quá nhu nhược khi đã dễ dàng hiểu lầm nó như vậy mà không chịu điều tra rõ ràng. Hắn nói:

- Thôi, bây giờ mọi người cũng đến rồi, tôi về trước. Mun, anh về trước, chờ em khỏe lại thì chúng ta có thể bàn tiếp về việc hợp đồng.

- Ủm. - Nó nói.

Thanh Uyên nhìn qua Hoàng Bảo, anh nói:

- Để tôi tiễn anh, Quang Bảo.

- Ủm, cảm ơn.

Nói rồi, hấn và Hoàng Bảo bước ra khỏi phòng bệnh. Khi cánh cửa phòng khép lại, hấn nói:

- Anh có chuyện gì muốn nói với tôi?

- Đúng là tổng giám đốc tập đoàn, rất thông minh. - Hoàng Bảo vừa cười vừa nói.

- Anh muốn nói gì?

- Chúng ta ra bằng đá bên ngoài ngồi đi.

- Ủm.

Hai người đi ra bằng đá, vừa ngồi xuống, hấn đã vội nói:

- Anh có chuyện gì?

- Anh đừng vội, tôi chỉ muốn hỏi anh là anh còn yêu Bảo Phương không?

- Sao anh lại hỏi vậy?

- Nếu anh còn yêu thì hãy cướp nó về đi, đừng để nó đi theo người khác rồi lại hối hận.

- Ý anh là anh chàng Đăng Duy lúc này.

- Ủm.

- Tôi dù có yêu thì cô ấy cũng chẳng chịu về với tôi.

- Sao anh biết nó không chịu về với anh?

- Vì cô ấy đã không còn yêu tôi.

- Sao anh lại dám chắc như vậy, lỡ đâu nó đang chờ đợi anh thì sao, lỡ đâu nó vẫn còn rất yêu anh thì sao.

- Tôi nghĩ không có chuyện đó đâu.

- Anh đừng bi quan như vậy, hãy thử một lần, biết đâu lại thành công còn không thì như mình đang tâm sự với bạn thân đi.

- Ủm.

Về phía nó, sau khi hai anh chàng tên Bảo đi thì Duy và Lam ở lại một lát rồi cũng ra về, Thanh Uyên nói:

- Hôm qua, mày đã đỡ nhất dao đó cho Quang Bảo sao?

- Ủm, Quang Bảo nói với mình?

- Ủm, mày đỡ nhất dao đó cho hấn chứng tỏ mày vẫn còn yêu hấn.

- Không.

- Mày đừng nói dối, mày không qua được mặt tao đâu.

- ...

- Sau mày không thử một lần nói với hấn đi, tao nghĩ cuộc đánh cược tình yêu của mày cũng nên dừng lại được rồi đó.

- Ủm, nhưng trước tiên tao sẽ giải quyết chuyện của Ngọc Lam và Đăng Duy đã.

- Ủm, tùy mày nhưng đến khi mất anh ấy thì đừng hối hận.

Hắn về nhà, đi lên phòng dựa đầu vào tường suy nghĩ về những gì mà Hoàng Bảo đã nói. Tại một căn phòng khác cũng có một người như vậy. Hai con người ấy ở hai nơi, một dòng suy nghĩ, một tình cảm nhưng tất cả chỉ trong thâm lặng, chẳng ai chịu nói ra để rồi cả hai đều đau khổ, đều khóc, đều sống như những cái xác không hồn.

30. Chương 30: Xuất Viện.

Mới đây, nó đã nằm viện được 2 ngày rồi. Hôm nay, nó sẽ được xuất viện. Từ sáng, Thanh Uyên, Hoàng Bảo còn có cả Đăng Duy và Ngọc Lam đến để giúp nó thu dọn đồ đạc. Nó thu dọn đồ mà mắt thì cứ nhìn về phía cửa mãi, nó đang ngóng hắn đến nhưng đợi mãi mà vẫn chẳng thấy. Nó thầm tự nhủ với mình rằng hắn sẽ không đến nhưng đôi mắt chốc chốc lại nhìn về phía cửa rồi lại thất vọng quay vào. Nhìn những hành động của nó thì hiện bốn người còn lại đang có những dòng suy nghĩ khác nhau, Thanh Uyên và Hoàng Bảo thì đang thầm trách hắn tại sao lại không đến đón nó, Đăng Duy thì đang thầm vui mừng trong lòng còn Ngọc Lam lại có một cảm giác buồn man mác, cô thấy trên nét mặt Đăng Duy là sự vui mừng khôn siết khi hắn đã không đến, cô biết Duy đã thầm yêu Mun từ rất lâu nhưng cô lại không thể ngừng yêu Duy, tình cảm của cô chỉ ngày càng lún sâu thêm. Thanh Uyên lên tiếng cắt đứt sự im lặng:

- Mun, xong rồi. Bây giờ, chúng ta về nhà thôi.

- Ủm.

Nói rồi, nó cùng mọi người rời khỏi bệnh viện. Vừa đến cổng bệnh viện, nó nói:

- Mọi người về trước đi. Em đến đây một lát đã.

- Nhưng mày vừa mới xuất viện mà. - Thanh Uyên nói.

- Đúng đó, em mới vừa khỏe lại đừng nên đi lung tung. - Hoàng Bảo nói.

- Không sao, em đến đây một lát thôi, mọi người về trước đi.

- Nhưng Mun à, em muốn đi đâu. - Đăng Duy hỏi.

- Em chỉ muốn đi dạo một lát thôi.

- Nhưng...

- Không sao đâu, em chỉ là đi dạo một lát thôi mà với lại em cũng đâu có đi một mình.

- Em/ Mày đi với ai. - Cả ba người đồng thanh trừ Ngọc Lam (cô nàng này ít nói nhờ)

- Em đi cùng Ngọc Lam.

- Hả? Với mình?

- Ủm, chẳng phải chúng ta đã hẹn trước rồi sao. - Nó nháy mắt.

- À, ừm. - Lam dù hơi ngạc nhiên nhưng vẫn hòa theo nó.

- Vậy mọi người yên tâm rồi chứ, em đi với Ngọc Lam.

- Ủm, nhưng mày đừng làm gì quá sức nha. - Uyên nói.

- Ủm.

- Vậy tụi anh về trước. - Hoàng Bảo nói.

- Ủm.

Nói rồi, cả ba người cùng nhau đi về chỉ còn lại Lam và nó. Lam hỏi:

- Bạn có chuyện gì muốn nói với mình sao?

- Ủm, bạn đợi một lát, mình gọi xe cái đã. - Nó vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho thư ký.

- Alo, chủ tịch. - Đầu dây bên kia nói.

- Cô mang cho tôi một chiếc xe hơi đến bệnh viện ngay.

- Dạ, vâng.

Sau khoảng 5', một chiếc xe hơi màu trắng đã đậu trước mặt nó và Lam. Nó bước đến và nói:

- Rồi, cô có thể về.

- Vâng thưa chủ tịch. - Cô thư ký nói rồi bước lên một chiếc xe hơi khác.

Nó mở cửa xe bước vào rồi quay qua Lam nói:

- Bạn lên xe đi.

- À, ừm.

Nó chở Lam đến một quán cafe với cái tên " Khoảng Lặng ", nó mở cửa bước vào và quán y như là cái tên của nó, tất cả đều là một không gian yên tĩnh, những bản nhạc không lời được bật lên nhẹ nhàng. Nó chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống rồi hỏi Lam:

- Bạn muốn uống gì?

- Cho mình một ly cam vắt là được.

- Anh cho tôi một ly cam vắt và một tách cà phê nóng. - Nó quay qua nói với anh bồi bàn.

- Bạn có chuyện gì muốn nói với mình vậy?

- Bạn đợi có nước đi.

Sau 5', một ly cam vắt và một tách cà phê được bưng ra. Lam nói:

- Bạn nói đi.

- Mình muốn hỏi bạn là bạn có yêu Đăng Duy không?

- Sao bạn lại hỏi vậy?

- Thì bạn cứ trả lời mình trước đi.

- Chắc bạn cũng đã biết câu trả lời rồi mà.

- Vậy là có.

-....

- Im lặng là đồng ý. Vậy tại sao bạn không nói với anh ấy?

- Vì...

- Vì sao?

- Vì anh ấy không yêu mình mà người anh ấy yêu là...

- Là mình đúng không?

- Ừm, bạn cũng biết mà, sao bạn không đáp lại tình cảm của anh ấy?

- Vì mình không yêu anh ấy, quá khứ của mình bạn biết mà.

- Ừm.

- Sao bạn không một lần thử nói cho anh ấy hết tình cảm của mình.

- Mình không làm được đâu.

- Sao bạn biết mình không làm được, nếu bạn chấp nhận mình sẽ giúp bạn một tay.

- Nhưng...

- Không nhưng với nhĩ gì cả, mình sẽ giúp bạn.

-...

-...

Sau khi đưa Lam về nhà, nó chạy xe ra bờ sông ngắm cảnh. Nó đi đến đến ghế đá và ngồi xuống, nó lại nhớ đến hấn, nó lại nhớ đến những lời Thanh Uyên đã nói hôm qua. Và bên một chiếc ghế đá cách đó không xa cũng có một chàng trai đang ngồi đấy, hấn cũng có một tâm trạng y như nó, hấn nhớ đến nó và cả những lời Hoàng Bảo đã nói ngày hôm qua. Đột nhiên, cả hai cùng đứng dậy rồi quay lại đối diện nhau, nó và hấn đều thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cả hai lại thật bình tĩnh đi lướt qua nhau như chưa từng quen biết.

31. Chương 31: Đi Chơi Biển.

6.00 p.m

Reng...Reng...Reng...

- Alo - Thanh Uyên nói.

- Mà chuẩn bị đồ đi. - Nó nói.

- Làm gì?

- Mai tụi mình đi biển chơi.

- Mà đùa à.

- Tao nói thiệt, mai đi biển.

- Sao mà gấp thế, sao tao chuẩn bị kịp.

- Tao không cần biết, mà cứ vơ đại mấy bộ đồ đi. Mình chỉ đi 3 ngày thôi.

- Cái gì? 3 ngày? Làm sao tao chuẩn bị kịp.

- Tùy mà, từ đây tới 6 giờ sáng mai tại cổng nhà tao, mà cứ từ từ mà chuẩn bị. - Nó nói rồi không đợi đầu dây bên kia lên tiếng liền ngắt máy.

Thanh Uyên ngơ ngác, cô giận đến đỏ cả mặt, thậm rửa con bạn thân đã sắp xếp mọi chuyện:

- Lương Ngọc Bảo Phương, mi sẽ thiệt đáng ghét.

Nó lại nhấn gọi cho 3 người còn lại, vẫn lập lại trình trạng cũ, tất cả đều hết thảy ngạc nhiên. Thông báo cho Lam xong thì nó cầm điện thoại mà lòng cứ đắn đo mãi, nó không biết có nên gọi cho hấn không, nửa thì muốn, nửa lại không. Cuối cùng, nó cũng nhấn gọi cho hấn. Sau vài lần đổ chuông, đầu dây bên kia mới lên tiếng:

- Alo

- Chào Quang Bảo, trong ba ngày tới anh có rảnh không? - Nó nói.

- Chắc cũng rảnh. Có chuyện gì vậy, Mun?

- Tôi muốn rủ anh đi chơi biển cùng chúng tôi, anh đồng ý chứ?

- À, được. Mà lúc nào?

- Sáng mai 6 giờ, chúng ta sẽ tập trung trước cổng nhà tôi. Anh không bận gì chứ?

- Ừm, được. Anh nhất định sẽ đến.

- Ừm, vậy tạm biệt.

- Ừm, tạm biệt.

Nó cầm điện thoại mà tim vẫn cứ đập thành thịch. Chưa bao giờ nó cảm thấy lo lắng như thế này, nó sợ hấn sẽ không đi, chỉ cần hấn không đi thì mọi kế hoạch của nó sẽ thất bại hoàn toàn. Nó thở phào nhẹ nhõm rồi đột nhiên nở lên một nụ cười thật tươi, nó bất giác giật mình, đây là lần đầu tiên kể từ ngày xa hấn nó lại có thể cười tự nhiên như thế này, có lẽ chỉ có hấn mới có thể đem lại nụ cười thật cho nó.

6.00 a.m

Nó kéo vali ra ngoài cổng. Ở đây đã có hai anh chàng tên Bảo, Đăng Duy và Ngọc Lam đợi sẵn, chỉ còn thiếu Thanh Uyên. Nó cầm điện thoại lên gọi cho con bạn:

- Alo. - Thanh Uyên nói.
- Mà đang ở đâu vậy hả? 6 giờ rồi đấy.
- Sorry you, tao sắp tới rồi, đợi tao chút.
- Nhanh lên. - Nó ngắt máy.

Khoảng 10' sau, Thanh Uyên mới tới.

- Một chút của mày đấy hả? 10' lặn đấy? - Nó nhìn đồng hồ nói.
- Hihi, sorry nha. - Uyên nói.

Uyên nói rồi kiêng xuống 3 cái vali. Tất cả mọi người đều phải sửng sốt, Đăng Duy hỏi:

- Uyên, bạn đi chơi biển hay là dọn đồ mà nhiều thế? Chỉ có 3 ngày thôi mà.
- 3 ngày thì nhiều đây là ít đấy, nếu thường ngày mình còn mang theo nhiều nữa cơ, tại Mun báo trễ quá.
- Thôi, bây giờ khởi hành thôi. - Nó nói rồi tiến đến chiếc xe du lịch đã đậu sẵn ở đó từ bao giờ - Tất cả mọi người bỏ đồ đạc lên xe nhanh lên.

Mọi người nhanh chóng mang vali bỏ lên xe, khổ cho anh chàng Hoàng Bảo phải mang 3 cái vali của Thanh Uyên lên. Sau khi thấy mọi người đã yên vị, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Chiếc xe chở tụi nó đến một bãi biển xa. Nó cùng mọi người đến khách sạn nghỉ ngơi một lát rồi ra biển tắm. Tụi nó quậy quá xá, tạt nước tứ tung khắp nơi. Khi thấy có ông bán kem đi ngang, Thanh Uyên nhất định đòi ăn kem khiến cả đám phải bỏ lên ăn kem chung, lần này vẫn khổ cho anh chàng Hoàng Bảo phải trả tiền hết cả một thùng kem khi Thanh Uyên cứ ăn mãi. Ăn xong, tụi nó quay xuống tắm biển rồi cũng về khách sạn nghỉ ngơi.

32. Chương 32: Tìm Được Nhau.

Thấm thoát 2 ngày đã trôi qua, hôm nay là ngày cuối cùng ở biển. Hôm nay, nó phải thực hiện kế hoạch của nó thôi. Nó sẽ tiến hành tất hợp cho Đăng Duy và Ngọc Lam, còn đang suy nghĩ không biết sẽ làm gì thì đột nhiên điện thoại có tin nhắn:

” Em ra biển gặp anh được chứ? ”

Nó đã nghĩ ra được nên làm gì, nó nhắn tin cho Lam:

” Một lát bạn ra biển đi dạo nhá, sẽ có bất ngờ đấy. ”

Nó bỏ điện thoại xuống rồi mang dép vào đi xuống biển. Nó đi chân không dạo quanh biển, trên tay nó cầm đôi dép. Vừa đi nó vừa nhìn ra biển ngắm biển phẳng lặng và những ngôi sao lấp lánh phản chiếu xuống mặt nước. Đi được một đoạn thì thấy Đăng Duy đứng đó với hai cây nến, nó khẽ mỉm cười bước đến bên anh:

- Anh hẹn em ra đây có chuyện gì vậy?
- Hôm nay, anh muốn nói với em những gì anh đã cất giấu trong tim từ lâu lắm rồi. - Duy khẽ đưa tay cầm lấy hai tay nó.
- ... - Nó im lặng.

- Anh yêu em.
- - Nó vẫn im lặng.
- Em có thể làm bạn gái anh chứ?
- Em xin lỗi anh nhưng người em yêu không phải anh? Người em yêu là Quang Bảo, điều đó anh cũng biết mà.
- Em không thể cho anh một cơ hội sao?
- Anh có dám chắc với em rằng anh thật sự yêu em?
- Ý em là gì?
- Hay đó chỉ là thích chứ không phải yêu.
- Anh...
- Người anh yêu không phải là em?

-...

-...

Nó quay lưng lại và không ngoài dự đoán của nó, Lam đang đứng phía sau. Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi mi, Lam quay lưng lại chạy đi. Đăng Duy định đuổi theo nhưng lại dừng lại hành động ấy, nó lại nói:

- Sao anh không đuổi theo?
- Anh...
- Bây giờ anh đã biết được tình cảm của mình chưa?
- Anh...
- Anh nói đi, người anh yêu là ai?
- Anh... người anh thật sự yêu là Lam.
- Vậy anh còn không mau đuổi theo và nói hết lòng mình cho cô ấy biết đi.
- Cảm ơn em, Mun.

Đăng Duy nói rồi chạy đi, chạy theo tình cảm thực sự của mình, một người không phải nó mà là Lam, một người mà Duy đã thầm yêu từ lâu mà vẫn không hề hay biết, anh chỉ cố lừa gạt bản thân mình rằng mình yêu nó và hôm nay anh đã biết được sự thật rằng anh yêu Lam.

Nó nhìn theo rồi khẽ mỉm cười chúc phúc cho hai người họ, chuyện tình của họ đã được kết thúc một cách tốt đẹp nhưng còn nó thì không như vậy, nó và Quang Bảo vẫn không thể nói được lòng mình, nó và hấn sẽ còn day dưa trong đau khổ này cho đến khi nào, nó khẽ quay lưng lại định đi tiếp con đường cát này nhưng nó như chết lặng tại chỗ khi trước mặt nó giờ đây là hấn. Tại sao hấn lại ở đây? Hấn đã đứng đó từ lúc nào? Hấn có nghe được những gì nó nói không? Hàng loạt câu hỏi tương tự cứ lần lượt hiện ra trong đầu nó. Hấn bước từng bước đến chỗ nó đang đứng, hấn nói:

- Những gì anh nghe lúc nãy là thật chứ?
- ... - Nó im lặng.
- Em vẫn còn yêu anh chứ?
- ... - Nó vẫn im lặng.

Hấn đứng đối diện với nó, hấn khẽ đưa tay ra ôm nó vào lòng, đặt lên môi nó một nụ hôn. Nó không phản kháng, chỉ đứng đấy. Hấn nghẹn ngào:

- Anh xin lỗi.

- Anh xin lỗi vì chuyện gì?
- Vì tất cả.
- ...
- Anh yêu em, em quay về bên anh được chứ?
- ...
- Anh hứa sẽ không làm em đau lòng nữa.
- ...
- Anh xin em, em hãy trả lời anh đi.
- Anh đã nghe câu này chưa? Im lặng là đồng ý đấy.
- Em nói thật chứ?
- Thật.

Hắn vui mừng ôm nó xoay một vòng khiến nó la í ới:

- Anh làm gì vậy, thả em xuống, nhanh lên, thả em xuống.
- Anh vui quá thôi. - Vừa dứt lời hắn liền đặt lên môi nó một nụ hôn. - Anh yêu em.
- Em cũng yêu anh.
- Từ nay về sau sẽ có người cùng em đi trên đoạn đường còn lại rồi.
- Tất nhiên rồi. Và người đó là anh, người em đã và đang rất yêu.

Hai con người ôm nhau cùng nhìn ra biển trong hạnh phúc. Cũng ở trên một con đường dài ấy, có một cặp đôi vừa nhận được rõ ràng tình cảm của nhau và họ cũng đang hạnh phúc và ở gần đây cũng có một cặp đôi đã sớm tìm được nhau, hiện tại họ vẫn đang rất vui vẻ khi tất cả đã vượt qua vô vàng sóng gió để đến được bên nhau. Nhưng hạnh phúc liệu có dễ dàng như vậy?

33. Chương 33: Chuẩn Bị Đám Cưới.

Thấm thoát đã hơn một tháng trôi qua, cũng đã gần đến ngày kết hôn của Thanh Uyên và Hoàng Bảo. Hôm nay, tất cả mọi người đều tập trung tại nhà Thanh Uyên để chuẩn bị cho đám cưới. Nhưng...

- Này mọi người, coi mẫu thiệp này đẹp không? - Thanh Uyên đưa mẫu thiệp ra rồi ngược nhìn lên thì... hai cặp kia đang hạnh phúc bên nhau, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh. Hoàng Bảo ngồi nhìn mà cứ cười khúc khích mãi. Thanh Uyên tức giận quát âm lên:
 - Này mấy người kia, chuẩn bị đám cưới cho tôi hay là ngồi âu yếm?
 - Dĩ nhiên là chuẩn bị đám cưới ày rồi với lại tụi tao đâu có âu yếm đâu, chỉ ngồi nói chuyện chút thôi. - Nó cười hề hề.
 - À, nói chuyện. Nói chuyện mà nắm tay nắm chân tùm lum.
 - Đâu có đâu, bạn nhìn nhầm rồi. - Đăng Duy nói.
 - À, nhìn nhầm. Đúng lúc hôm nay chuẩn bị đám cưới này, hay mấy người chuẩn bị đám cưới ình luôn đi. - Uyên nói.
 - Cũng muốn lắm nhưng người kia không chịu? - Hắn và Đăng Duy đồng thanh. Ngay lập tức hai cô nàng của hai anh liền liếc ột cái. - Không chịu thì thôi. - Lại đồng thanh của hai anh chàng.
- Tất cả đều phá lên cười bởi hai anh chàng này. Đột nhiên, người từ nãy đến giờ im lặng lên tiếng:
- Thôi, nãy giờ làm cũng mệt rồi. Nghỉ ăn trái cây đã.

- Hoàng Bảo, họ có làm gì đâu mà mệt. - Thanh Uyên nói.

- Mà nhìn lại đồng đồ dưới đất đi nghen. - Nó nói.

- Có bao nhiêu đâu, ít mà. Tất cả chỉ là đồ trang trí cho nhà của tao và Hoàng Bảo, đồ trang điểm của tao.

- Uyên nói.

- Vậy phiền cô đây nhìn lại giúp tôi là ở đây có bao nhiêu cái túi nha, đếm tới đếm lui cũng không dưới 50 túi. Chết ngồn ngang khắp nhà rồi đây. - Nó tiếp tục.

- Cũng đâu có nhiều lắm đâu. - Uyên lại tiếp tục.

- Không nhiều lắm? - Tất cả đồng thanh trừ Hoàng Bảo. Anh chàng đã quá rõ chuyện này rồi chỉ ngồi cười.

- Ủ. - Uyên nói.

- Hoàng Bảo ơi, em xin chúc anh may mắn. - Nó quay qua Hoàng Bảo.

- Tôi cũng chúc anh toàn mạng sau đám cưới. - Hấn cũng hòa theo.

- Hoàng Bảo, mình tội nghiệp bạn quá. - Đăng Duy nói.

- Cảm ơn mọi người nhiều. - Hoàng Bảo nói.

- Thôi, dừng.

- À, mà một hồi mà tính đi thử áo cưới ở đâu?

- Chưa biết. - Uyên hồn nhiên.

- Cái gì? - Lại đồng thanh nhưng lần này có cả Hoàng Bảo.

- Cần gì ngạc nhiên, đối với em cửa hàng nổi tiếng hay không là điều không quan trọng, quan trọng là nó bán đồ như thế nào, dù cửa hàng đó không nổi tiếng nhưng có món đồ vừa ý em thì em sẽ chọn.

- À, thì ra là vậy. - Hoàng Bảo nói.

- Khoan, vậy là mình phải đi rất nhiều tiệm áo cưới. - Nó nói.

- Vâng. - Uyên nói.

- Thôi rồi, chết tôi. - Nó nói.

Tất cả đều phá lên cười. Hiện tại tại nó đang rất hạnh phúc khi tất cả đã tìm được nhau, đều đang hạnh phúc bên nhau nhưng tất cả nào đâu biết được ở ngoài cánh cổng kia hiện đang có hai con người đứng đó.

- Anh Vũ, rồi anh sẽ làm gì tiếp theo? - Nghi hỏi.

- Tôi sẽ phá hủy hôn lễ này, không cho nó được phép thực hiện.

- Nhưng anh sẽ làm gì?

- Điều đó là bí mật, nếu nói ra thì sẽ không vui. Cứ để cho bọn họ vui mừng đi.

- Dạ.

Nói rồi, hai người họ quay lưng bước vào xe. Chiếc xe chạy vụt đi.

34. Chương 34: Rắc Rối Bắt Đầu.

Hôm nay đã là ngày Thanh Uyên lên xe hoa, nó phải tất bật giúp con bạn chuẩn bị mọi thứ. Thanh Uyên gặp rất nhiều rắc rối khi cô thợ trang điểm đột nhiên bận công việc khiến không biết phải xoay sở sao nhưng cũng nhờ có hấn, hấn đã nhờ chị dâu đến để giúp Uyên rồi đến cả đột nhiên đôi giày Uyên đã đặt từ mấy tháng trời lại không có kíp nhưng cũng may nhờ có Lam, cô đã giúp Uyên thiết kế một đôi khác,... Tất cả cứ lũ lượt kéo đến khiến tất cả mọi người đều phải chóng mặt.

Uyên hằng ngày đã đẹp nhưng hôm nay lại càng đẹp hơn khi cô mặc trên người một chiếc áo soire với thiết kế đơn giản màu hồng nhạt cùng với một đôi giày cũng màu hồng nhạt, mái tóc được búi cao gọn gàng cài thêm một chiếc khăn voan cũng màu hồng nhạt nốt, khuôn mặt được chị dâu hấn trang điểm một cách đơn giản nhưng lại toát lên được vẻ đẹp nhẹ nhàng, dịu dàng và thánh thiện của Uyên.

Uyên bước từng bước nhẹ nhàng trên nền thảm đỏ, phía sau cô là nó và Lam đang cầm lấy đuôi váy. Đằng sau là những em bé đang tung lên những cánh hoa hồng, tất cả chỉ còn lại là một khung cảnh vô cùng đẹp. Uyên bước đến bên Hoàng Bảo khẽ khoát lấy cánh tay anh. Còn nó và Lam thì đứng sang hai bên cùng hấn và Đăng Duy. Cha sứ cất tiếng nói:

- Trần Hoàng Bảo, con có đồng ý lấy Nguyễn Thanh Uyên làm vợ hay không? Dù ốm đau, nghèo khổ thì con cũng không rời bỏ cô ấy?

- Con đồng ý.

- Con có đồng ý không?

- Con đồng ý.

- Con có đồng ý không?

- Con đồng ý. - Sau khi hấn trả lời xong ba lần, cha sứ quay qua nó hỏi.

- Nguyễn Thanh Uyên, con có đồng ý lấy Trần Hoàng Bảo hay không? Dù ốm đau, nghèo khổ thì con cũng không rời bỏ anh ấy?

- Con đồng ý.

- Con có đồng ý không?

- Con đồng ý.

- Con có đồng ý không?

- Con đồng ý.

- Bây giờ hai con bắt đầu trao nhẫn cho nhau. - Cha sứ nói.

Nó bước lên và đưa cho Hoàng Bảo một hộp nhẫn. Anh mở ra và đeo vào tay Uyên. Tới lượt Uyên, Lam bước lên và đưa cho Uyên một hộp nhẫn, Uyên cầm lấy mở ra rồi đeo vào tay Hoàng Bảo.

- Ta tuyên bố, từ giờ hai con đã trở thành vợ chồng. Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu. - Cha sứ nói.

Hoàng Bảo cúi người xuống và đặt lên môi Uyên một nụ hôn thật nhẹ nhàng nhưng thật nồng nàn, một nụ hôn chứa đựng tất cả tình cảm của anh dành cho Uyên. Một nụ hôn kết thúc ột chuyện tình dài của hai người.

- Ấy da, chụp nè. - Uyên quay lưng lại rồi thấy bó hoa cưới lên trời. Và tất cả đều dõi theo bó hoa đó và... bó hoa đã rơi trọn trong vòng tay nó. - Ui chà chà, rơi vào tay mày rồi, Bảo Phương. Coi bộ mày và Quang Bảo sắp rồi nhỉ?

- Hihi. - Nó chỉ biết cười. Đột nhiên điện thoại nó reo lên. - Xin lỗi, tao đi nghe điện thoại.

- Ừm

- Ê nè, nói cho tụi mình biết đi. Hai người tính đi đâu để hưởng tuần trăng mật vậy? - Đăng Duy hỏi.

- Chắc là mình sẽ đến... - Hoàng Bảo định lên tiếng thì có tiếng nói xen ngang.

- Không còn thời gian để hưởng tuần trăng mật đâu. - Nó nó.

- Sao vậy, Bảo Phương? - Uyên hỏi.

- Công ty Hoàng Bảo gặp vấn đề rồi.

- Cái gì? - Hoàng Bảo và Thanh Uyên gần như hét lên.

- Hiện công ty đang thiếu vốn và mẫu sản phẩm tiếp theo đã bị công ty đối thủ biết.
- Công ty đối thủ? - Quang Bảo hỏi.
- Vâng, là con ty con của Black and White. Cô ta đã quay về.
- Đúng vậy. - Uyên nói.
- Một cuộc chiến mới lại sắp bắt đầu. Và cuộc chiến lần này chắc sẽ là cuộc chiến cuối cùng.
- Ý em là sao? - Hấn lo lắng hỏi.
- Lần này em sẽ điều tra rõ ràng mọi chuyện và lôi ra người cầm đầu. Em chắc người này em quen.
- Quen? - Hấn, Hoàng Bảo, Thanh Uyên, Đăng Duy và còn có cả Ngọc Lam đồng thanh.
- Vâng, chỉ có thể là hấn ta. Nguyễn Phong Vũ, chàng trai của mưa và gió.

35. Chương 35: Sự Trả Thù Của Gió Và Mưa.

Hiện tại, tụi nó đang tập trung tại công ty ” The Love ”.

- Hoàng Bảo, anh lấy dự án phòng bị ra đi nha! - Nó nói.
- Ủm, anh biết rồi. - Hoàng Bảo nói. - Anh đã đưa cho trở lí sử lí rồi.
- Ủm. - Nó nói.
- À mà Phương, lúc ở đám cưới bạn nói Nguyễn Phong Vũ? - Lam hỏi.
- Ủm, chắc mọi người đều biết đến hấn ta. - Nó nói.
- Tất nhiên, hấn nổi tiếng với những thủ đoạn để cướp lấy công ty của người khác mà không để lại bất kì một manh mối nào, không những thế sau lưng hấn lại có một nhóm giang hồ, do đó mà không hề có bất cứ một ai có thể trả thù được hấn do mọi người đều sợ đã tiền mất mà còn tật mang nhưng hấn đã đột nhiên mất tích trong hơn 10 năm nay. - Duy nói.
- Sao em lại chắc chắn đó là hấn làm? - Hoàng Bảo hỏi.
- Vì chỉ có hấn mới có thể làm được những chuyện như thế này. - Nó nói.
- Nhưng đó chỉ là suy đoán thôi, mà không thể dám chắc được. - Uyên nói.
- Vì chỉ có hấn mới có thể biết được hết tất cả những chuyện về em.
- Tất cả? - Hấn hỏi.
- Ủm vì hấn là bạn từ thuở nhỏ của em và đã từng là người bạn thân nhất của em.
- Thuở nhỏ,? Bạn thân? - Tất cả ở đó đều đồng thanh.
- Nếu đã là bạn thân thì không thể nào làm như thế được. - Hấn nói.
- Nhưng hấn ta và em luôn có những sự khác biệt, em luôn lớn hơn hấn ở mọi mặt, ngay cả trên thương trường, công ty của em cũng có thể vượt qua mặt công ty hấn. Uyên, mà có còn nhớ đến công ty ” The Rain ” được mở vào năm chúng ta bắt đầu mở công ty này không?
- Nhớ, công ty đó lúc đầu cũng rất nổi tiếng nhưng sau lại ngày càng xuống cấp và cuối cùng đã dẫn đến phá sản. - Uyên nói.
- Đó là công ty của Phong Vũ, công ty đó sau khi bị công ty chúng ta vượt mặt thì lập tức xuất hiện những mặt hàng không chất lượng rồi dẫn đến bị người tiêu dùng loại bỏ và cuối cùng là phá sản. - Nó nói.
- Nhưng những chuyện đó đâu có liên quan gì đến việc hấn làm bây giờ? - Hấn nói.
- Mọi người không thấy trong tất cả những chuyện đã xảy ra đều có bóng dáng của em trong đó sao? Tất cả mọi chuyện đều do em vượt mặt hấn ta. - Gương mặt nó thoáng buồn.

- Nhưng những chuyện đó đều đâu phải lỗi của mày, tất cả đều do hấn ta mà ra. - Lam nói.

- Ủm, đối với tất cả mọi người đều vậy nhưng với hấn có lẽ là không?

Những giọt nước mắt sắp chực trào trên mi mắt nó. Phong Vũ là người mà nó đã từng tin tưởng nhất, người mà nó từng luôn xem là người anh trai của mình, người luôn là chỗ dựa trong cuộc đời nó lúc trước nhưng giờ đây đã không còn nữa rồi. Trong một lần gọi về thăm mẹ, mẹ nó có nói với nó chuyện Phong Vũ đến thăm và nói những điều rất kì lạ, hấn ta cứ liên tục xin lỗi mẹ nó và nó đã nghi ngờ nhưng cố gạt đi ý nghĩ ấy nhưng tất cả đã sụp đổ hoàn toàn khi nó nhận được hồ sơ điều tra là người đứng sau tất cả là Phong Vũ.

- ... - Tất cả đều im lặng, không ai nói gì nữa. Tất cả đều muốn để nó bình tĩnh lại.

- Rồi, bây giờ em tính sẽ làm gì tiếp theo? - Hấn hỏi.

- Em nghĩ đã đến lúc đối mặt.

- Ủm. Em nhớ phải cẩn thận.

- Em sẽ đối mặt nhưng không phải bây giờ mà là đến lúc hấn ta không còn chịu được nữa.

- Ý em là gì?

- ... - Nó không trả lời mà chỉ khẽ cười.

Cốc...Cốc...Cốc...

- Vào đi. - Hoàng Bảo nói.

- Thừa tổng giám đốc, công ty đã trở lại bình thường. - Trợ lý nói.

- Ủm, được rồi. Anh ra ngoài đi.

- Vâng. - Trợ lý nói rồi quay gót bước đi.

Tại phòng làm việc của Phong Vũ.

Hấn ta tức giận đập mạnh xuống bàn, quát lên:

- Lương Ngọc Bảo Phương, cô giỏi lắm.

- Anh Vũ, anh bình tĩnh lại đã. Chúng ta có thể làm những việc khác nữa mà. - Nghi nói.

- Bình tĩnh, cô nghĩ tôi có thể bình tĩnh được hả? Lần này, tôi sẽ bắt cô ta phải chết. - Hấn ta ngồi xuống ghế nói.

- Anh muốn làm gì?

- Tôi sẽ giết chết cô ta.

- Vũ, anh điên rồi.

- Chẳng phải cô muốn trả thù cô ta sao, chỉ cần cô ta chết thì cô sẽ được toại nguyện sao.

- Nhưng...

- Không nhưng với nhị gì nữa cả, một là làm, hai là biến.

- Được.

36. Chương 36: Cầu Hôn.

Đã 3 tháng trôi qua, không hề có bất cứ một động tĩnh nào từ Phong Vũ. Hấn ta không làm thêm bất cứ một việc nào nữa từ lúc công ty "The Love" trở về bình thường, có lẽ hấn ta đang ấp ủ trong lòng một kế hoạch nào đó để có thể một lần trả thù được nó.

Hoàng Bảo và Thanh Uyên hiện đang sống rất hạnh phúc và bắt mí một chuyện luôn... Uyên có thai rồi, Đăng Duy và Ngọc Lam cũng đang bàn tính đến chuyện kết hôn, chỉ còn lại nó và hấn vẫn vậy, hai người vẫn chưa bàn tính gì về việc quay về ở cùng một ngôi nhà và sống bên nhau cả cuộc đời.

Reng...Reng...Reng...

- Alo. - Hấn bắt máy.
- Quang Bảo, con làm gì vậy? Con dâu của mẹ trở về rồi đó, sao không dẫn nó về nhà đi. - Mẹ hấn nói.
- Cô ấy không chịu mẹ à!
- Sao con không chủ động hơn một chút đi, chẳng phải con yêu nó sao?
- Dù con yêu cô ấy nhưng...
- Không nhưng với nhị gì nữa cả, mau dẫn con dâu về nhà ẹ, biết chưa?
- Mẹ à...
- Đây, sao con không cầu hôn đi.
- Cầu hôn?
- Ừm.
- Ừm, con sẽ thử.
- Ừm, nhanh lên đó. Con dâu của mẹ đây.
- Dạ. - Hấn nói rồi không đợi đầu dây bên kia trả lời liền ngắt máy.

Hôm nay, do Hoàng Bảo bận một cuộc họp đột xuất nên không thể đi khám thai cùng Uyên được nên nó phải đi cùng cô. Sẵn dịp này, Uyên đề nghị nó kiểm tra sức khỏe luôn. Nó đợi cô bạn của mình khám xong hết tất cả mới bắt đầu phần mình. Khám xong cả hai ngồi chờ thì nó nhận được điện thoại:

- Alo - Nó nói.
- Bảo Phương, em đang ở đâu thế?
- Em đang ở bệnh viện.
- Bệnh viện? Em bị làm sao à? - Hấn cuống quýt lên.
- Không, em đi khám thai cùng Uyên, sẵn kiểm tra sức khỏe của mình luôn. - Nó phì cười trước thái độ của hấn.
- Em làm anh sợ muốn chết.
- Tại anh chưa nghe hết chứ bộ.
- À, mà tối nay em rảnh không?
- Cũng rảnh, có gì không anh?
- Anh muốn hẹn em tối nay đi chơi.
- Ừm, cũng được.
- Ừm, vậy nha.
- Ừm. - Nó nói rồi ngắt máy. Nó khẽ mỉm cười rồi nói - Cũng đến lúc quay về bên gia đình rồi.

Nó quay lại thì cũng đến lúc có kết quả kiểm tra. Nó cùng Uyên bước vào:

- Thai của cô Thanh Uyên hiện đang rất tốt, nhưng trong vòng 3 tháng đầu này cô phải cẩn thận. - Bác sĩ nói ôn hòa.
- Còn về cô Bảo Phương, cô...

- Tôi bị gì hả bác sĩ?

- Cô vô sinh.

Cả nói và Thanh Uyên đều như bị sét đánh.

- Bác...sĩ...nói...tôi...vô sinh. - Nó không còn bình tĩnh hơn được nữa.

- Đúng vậy, đây là hồ sơ của cô.

Bác sĩ chìa ra trước mặt nó một tờ giấy. Nó đọc mà tất cả như sụp đổ, nó vô sinh, nó không thể sinh con, nó đã không còn thiêng chúc làm mẹ. Một giọt nước mắt lăn dài trên mi mắt nó. Uyên khẽ đặt tay lên vai nó:

- Bảo Phương, mày bình tĩnh đã.

- Tao không sao.

Đứng sau cánh cửa phòng nó và Thanh Uyên đang ngồi là một chàng trai và một cô gái đang đứng đấy. Chính Phong Vũ đã đánh tráo kết quả, hẳn ta khẽ nói:

- Bảo Phương, tôi phải bắt cô đau khổ.

Hiện đang nó ngồi ở trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, nó vô sinh, nó không thể sinh con. Nó khóc, khóc thật nhiều, nó ôm lấy mặt, khóc. Uyên khẽ đẩy cửa phòng bước vào, tiến đến bên nó, nói:

- Bảo Phương.

Nó quay qua ôm lấy Thanh Uyên, khóc.

- Thanh Uyên, mày đừng nói với Quang Bảo chuyện tao vô sinh nha!

- Sao lại không nói?

- Tao xin mày đấy, đừng nói gì cả.

- Được, tao sẽ làm theo ý mày.

- Bây giờ, mày làm giúp tao việc này, mày điều tra giúp tao tất cả lý lịch của Phạm Gia Nghi, cô ta đã từng nói với tao bạn trai cô ta phá sản, cô ta bị sẩy thai.

- Nhưng còn mày.

- Tao không sao. Mày làm nhanh lên.

Thanh Uyên đứng dậy và bước đi. Nó nhìn lên đồng hồ, đã 6h tối rồi. Nó lau vội nước mắt rồi tiến đến bàn trang điểm, nó thay một chiếc váy màu hồng nhạt, mái tóc được xõa ra, mang vào đôi giày cao gót cũng màu hồng nhạt. Nó đến chỗ hẹn với hắn.

Nó đến bờ sông, nơi mà hắn đã hẹn nó đến. Nó đi dạo quanh bờ sông, hôm nay bờ sông chẳng có ai cả. Nó đi được một đoạn đường xa thì thấy hắn. Hắn đang đứng trong một trái tim nền, xung quanh là những dây điện treo trên cây. Nó bước từng bước đến bên hắn, khẽ bước vào trái tim nền.

- Cuối cùng em cũng đã đến.

- Ừm.

- Đây là nơi chứa đựng nhiều kỉ niệm của chúng ta nhất.

- ...

- Nơi đây chứa đựng tất cả, những hạnh phúc, những nỗi đau của chúng ta.

- ...

- Và anh muốn chúng ta cũng kết thúc tại nơi này.

- ...

- Kết thúc một cách hạnh phúc.

- ...

- Em đồng ý quay về bên anh chứ? Đồng ý cùng anh đi trên con đường cuộc đời còn lại. - Hấn quỳ gối xuống rồi lấy trong túi áo ra một chiếc hộp, mở ra là một chiếc nhẫn.

- ...

- Em đồng ý chứ?

- Em xin lỗi. Nhưng em không thể cùng anh đi trên con đường còn lại được.

- Em nói gì thế?

- Tôi đã không còn yêu anh nữa.

- Từ lúc nào?

- Từ lâu lắm rồi, từ lúc anh hiểu lầm tôi.

- Bảo Phương à, em đừng đùa nữa.

- Tôi không đùa.

- Có phải anh làm gì sai không?

- Không, chỉ là vì tôi không còn yêu anh nữa. Rồi anh sẽ tìm được người thích hợp hơn với anh.

Nó nói rồi quay lưng bước đi, bỏ lại hấn ở đấy. Nước mắt lăn dài trên gương mặt nó, nó khẽ nói chỉ đủ để một mình nó có thể nghe thấy:

- Em xin lỗi vì em yêu anh nhưng em không thích hợp với anh.

Hấn khụy xuống đất, nước mắt lăn dài trên gương mặt điển trai. Hấn hét lên trong đau khổ:

- Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao em vẫn không thể một lần tha thứ cho anh, để anh và em lại được cùng nhau xây lên lâu đài hạnh phúc.

37. Chương 37: Đau Khổ.

Nó đi lang thang trên phố như kẻ mất hồn. Không ghé vào bất kì một nơi đâu, nó đi qua những nơi nó và hấn đã từng đến, nó vô thức bước đến một shop bán đồ trẻ em, nó nhớ có lần nó và hấn đi qua đây. Hấn đã nói:

- Em này, sau này chúng ta có con rồi thì sao nhỉ?

- Sao là sao?

- Anh không biết cái cảm giác đó sẽ như thế nào?

- Em cũng không biết.

- Em này, em nhìn bộ đồ đó có đẹp không? - Hấn vừa nói vừa chỉ tay vào một bộ đồ màu xanh treo trên giá.

- Đúng là đẹp thật.

- Vậy sao này chúng ta có con sẽ mua những bộ đồ giống vậy cho con nha!

- Đó là đồ của bé trai mà, lỡ em xin con gái thì sao?

- Xin con gái thì chúng ta mua màu hồng, với lại đâu chỉ có một đứa.

- Vậy anh muốn có mấy đứa, hai hay ba vậy?

- Anh thấy cả một đội bóng cũng chẳng tệ. Có trai có gái luôn.

- Anh này, anh làm như em là heo chắt.

- Em thì đúng là heo mà.
- Anh... - Nó giận dữ.
- Là heo nhưng là heo dễ thương nhất của riêng anh. - Hắn ôm chặt nó vào lòng.
- Vậy mới được chứ.

Nó bất giác lại rơi nước mắt, giờ đây nó đã không còn có thể sinh con được nữa, nó đã không còn có cơ hội được lên thiên chức mẹ, nó đã không thể nào sinh con cho hắn được nữa, nó đã không thể sinh cho hắn cả một đội bóng, dù chỉ một đứa cũng không vì nó vô sinh. Nó biết hắn rất thích trẻ em, mỗi lần nhìn thấy trẻ em là hắn lại vui hơn cả nhưng nó đã không thể đem đến cho hắn được niềm vui ấy vì nó vô sinh, vì thế nó đã từ bỏ, nó hy vọng hắn có thể có gia đình mới thật tốt, một người vợ hiền và điều quan trọng là cô ấy có thể sinh con cho hắn.

Nó lại tiếp tục lang thang trên con đường không hắn, nó đi đến đâu cũng có hình ảnh của hắn, chắc có lẽ hắn đã in sâu vào trái tim nó rất nhiều, nó đã yêu hắn quá nhiều. Có lẽ ông trời cũng chẳng thương lấy nó, đột nhiên bất giác trời lại đổ mưa. Nó đi trong mưa, những giọt nước mắt vẫn cứ thi nhau lăn dài trên gương mặt nó. Nhìn từ ngoài vào, không ai có thể phân biệt được rằng nó đang khóc hay do nước mưa tạt vào.

Nó về nhà trong tình trạng vô cùng tệ hại. Gương mặt bơ phờ, toàn thân ướt sũng. Vừa bước vào nhà, nó đã ngất lịm ngay. Thanh Uyên thấy vậy chạy lại đỡ lấy nó, Uyên liên tục kêu nó:

- Bảo Phương, mày làm sao vậy? Bảo Phương, đừng làm tao sợ. Bảo Phương.

Trong cơn mê, nó mơ thấy hắn và nó đang cùng nhau hạnh phúc dưới một mái nhà. Xung quanh nó là những đứa trẻ rất đáng yêu và dễ thương, chúng liên tục gọi ba mẹ. Nhưng rồi đột nhiên một màn đen kéo đến và hắn cùng với những đứa trẻ rời xa nó, bỏ lại nó trong một không gian đầy rẫy bóng tối, nó sợ hãi, nó kêu hắn và con nhưng không có bất cứ hồi đáp nào, nó sợ hãi, sợ hãi, nó chạy đi tìm hắn và con, nó chạy mãi, chạy mãi nhưng vẫn không thoát ra được không gian ấy, cuối cùng nó chìm trong bóng tối và đau khổ.

- Áaaaaaa - Nó ngồi bật dậy.
- Bảo Phương, mày tỉnh lại rồi. - Uyên mừng rỡ.
- Uyên, tao bị làm sao thế?
- Tối qua, mày bị sốt cao.
- Ừm, vậy mày đã chăm sóc tao hả?
- Vậy nghĩ ai?
- Ừm, mày có nói với Hoàng Bảo không?
- Tao có gọi nói với anh ấy rồi.
- Ừm, vậy thì tốt.
- Mày cảm thấy sao rồi?
- Tao khỏe rồi, lát mày đi dạo với tao nha!
- Nhưng...
- Tao không sao.
- Ừm, cũng được.

Một lúc sau, nó cùng Uyên đi dạo. Nói là đi dạo chứ thật ra đi shopping, nó mua cũng khá nhiều đồ. Hiện, tụi nó đang trên đường về nhà. Điện thoại của Uyên đang reo:

- Alo. - Uyên bắt máy.

- Uyên, vừa nãy em có một bưu kiện. Hình như là của thám tử, em điều tra gì vậy?
- À, chắc có lẽ đó là chuyện về Gia Nghi mà Bảo Phương nhờ em điều tra đó mà.
- À, ra vậy. Anh tưởng em điều tra anh không hà.
- Hừ, ai thèm điều tra anh nhưng anh mà dám làm chuyện gì có lỗi với em là chết đó.
- À, mà Bảo Phương sao rồi em?
- Nó khỏe rồi anh à. Mà ai đời làm chồng như anh không? Không quan tâm vợ mà chỉ quan tâm đến bạn của vợ không hà.
- Ừm, vậy em khỏe chứ?
- Anh, em giỡn thôi. - Uyên phì cười rồi đột nhiên từ sau lưng một bàn tay đưa đến chụp lấy miệng Uyên. - Ừm, ừm.

Nó quay qua, vội hỏi:

- Uyên, mày sao... Ừm, ừm. - Nó chưa nói dứt câu thì cũng ngắt đi.
- Uyên, Phương. Hai em sao thế? - Giọng Hoàng Bảo vô cùng lo lắng khi nghe những âm thanh kì lạ đó nhưng đáp lại anh vẫn chỉ là sự im lặng. Anh vội ngắt điện thoại rồi chạy đến nhà nó. Đến lúc anh đến, anh không còn thấy có bất kì một người nào cả, Uyên và nó đã đi đâu mất. Đột nhiên, anh nhìn thấy điện thoại của Uyên đang nằm chổng chơ bên đường, anh vội nhặt lên. anh biết chắc chắn đã có chuyện xảy ra, anh vội gọi cho Đăng Duy, Ngọc Lam và cả...hắn.

38. Chương 38: Giải Cứu.

Hoàng Bảo gọi cho hắn, gọi mãi mà vẫn không có trả lời. Anh tức giận tìm đến tận công ty của hắn, Đăng Duy và Ngọc Lam cũng đi theo.

- Thưa tổng giám đốc, có người muốn gặp anh. - Thư ký nói.
- Tôi không muốn gặp bất cứ ai. - Hắn lạnh lùng.
- Không muốn gặp cũng phải gặp. - Hoàng Bảo nói.
- Cô ra ngoài đi. - Hắn quay qua nói với thư ký.
- Vâng. - Cô thư ký bước ra ngoài.
- Các người tìm tôi có chuyện gì?
- Tại sao tôi gọi anh không bắt máy? - Hoàng Bảo hỏi.
- Tôi bận.
- À, thế à. Bạn nên có thể từ bỏ tất cả. Ngay cả mạng sống của người mình yêu.
- Mạng sống người mình yêu?
- Bảo Phương và Thanh Uyên bị bắt rồi và người có thể làm chuyện này là Phong Vũ.
- Thì liên quan gì đến tôi. - Hắn dù rất lo lắng nhưng vẫn cố nhắc mình nhất định không được quan tâm tới nó.
- À, theo tôi nhớ thì Bảo Phương đã nói không còn yêu anh và từ chối lời cầu hôn, đúng không? - Cả Đăng Duy và Ngọc Lam đều bất ngờ trước câu nói của Hoàng Bảo, chẳng phải nó yêu hắn lắm sao?
- Đúng, thì sao.
- Thế anh có biết tại sao nó lại làm thế không?
- Tại cô ta không còn yêu tôi.

- Không phải, vì nó vô sinh. Nó không thể sinh con cho anh và nó muốn anh có một gia đình hoàn hảo hơn nên nó đã chọn cách từ bỏ.
- Cái gì? - Hấn không còn đứng vững được nữa. - Bảo Phương, sao em lại ngốc như vậy?
- Bây giờ không phải là lúc đến anh hối hận, bây giờ phải tìm cho bằng được Bảo Phương và Thanh Uyên, cả hai đều đang gặp nguy hiểm.
- Được.
- Về phần nó và Thanh Uyên. Nó khẽ nhú mồm rồi từ từ mở mắt ra, nó nhìn quanh căn phòng, một căn phòng tối đen, ẩm ướt, nó nghĩ căn phòng này đã được bỏ hoang rất lâu rồi. Nó động đậy tay chân nhưng không được, nó đang bị trói. Nó nhìn qua thấy Thanh Uyên cũng đang bị trói bên cạnh, nó kêu:
- Uyên, Uyên. Mày tỉnh lại đi. - Thanh Uyên từ từ mở mắt.
- Bảo Phương.
- Mày không sao chứ?
- Tao vẫn ổn. Còn mày vẫn ổn chứ?
- Ổn, vậy thì được rồi.
- Kết thúc được màn hỏi thăm tình cảm này được rồi chứ, hai cô bạn thân của tôi? À, không đúng. Phải nói là một thân và một không thân lắm. - Một giọng nói đột nhiên cất lên. Nó và Thanh Uyên quay qua và thoáng bất ngờ, là Phong Vũ.
- Sao, bất ngờ quá?
- Anh muốn gì? - Nó lạnh lùng.
- Đúng là Bảo Phương, vẫn mạnh miệng gớm.
- Tôi hỏi muốn gì? - Nó lặp lại câu hỏi.
- À, dĩ nhiên là muốn cô đau khổ. Bảo Phương à.
- Anh đúng là điên rồi. - Lần này đến lượt Thanh Uyên.
- Ấy chà chà, đúng là bạn bè thân thiết. Mạnh miệng như nhau.
- Thì đã sao, đồ hèn. Đàn ông như anh chỉ là thứ hèn. - Thanh Uyên vẫn không ngừng.
- BỐP. - Phong Vũ tát mạnh một cái vào mặt Uyên - Tốt nhất là câm cái miệng của cô lại.
- Tôi không câm. - Uyên vẫn cứ tiếp tục.
- Được, được. Tôi thích lắm. - Hấn ta đột nhiên bật cười - Gia Nghi, xử lí cô ta cho tôi nhưng nhớ đừng đánh vào bụng cô ta, cô ta đang có thai. Tôi không muốn kết thúc sớm.
- Phong Vũ, dừng lại ngay. Chúng ta từng là bạn thân mà. - Nó nói.
- Bạn thân? - Phong Vũ cười khẩy. - Bạn thân mà như thế này à, bạn thân là phải cùng nhau vươn lên, cùng nhau gạt hái thành công như đối với tôi thì sao?
- ... - Nó không trả lời.
- Bạn bè thân thiết mà có thể cướp đi tất cả của bạn mình à? Cô đã cướp đi tất cả của tôi, thành công và cả trái tim. - Hấn đột nhiên gầm lên.
- ... - Nó vẫn không trả lời.
- Sao lại im lặng thế? Mạnh miệng lắm cơ mà.
- ...
- Sao không nói tiếp đi?

- ...

- Cô nói tiếp đi. Chẳng phải cô muốn biết lắm sao?- Hấn quát lên.

- Tôi không muốn nói.

- Đúng vậy, cô có biết tôi ghét nhất ở cô ở là gì không?

- ...

- Chính là gương mặt xinh đẹp này, cái miệng lúc ngọt ngào lúc lạnh lùng này, chính là ánh mắt sắc đá này và cả cái đầu thông minh này. - Hấn bước đến bóp chặt lấy hai má nó.

- ...

- Chính những thứ này đã cướp đi tất cả của tôi, thành công và trái tim.

- ...

- Đúng vậy. Tôi đã yêu cô, yêu cô rất nhiều nhưng cô đáp lại cho tôi những gì. Tất cả những nỗi đau, cô từ chối tình cảm của tôi, cô cùng cô ta và cái anh chàng Hoàng Bảo hủy hoại công ty của tôi, khiến tôi rơi vào tình cảnh khổ cực vô hạn đây có biết không?

- Đúng, tôi có từ chối tình cảm của anh vì tôi không yêu anh, tôi chỉ xem anh như người anh trai còn về công ty anh là do chính anh làm nó sụp đổ chứ không phải bất cứ ai?

- BỐP - Phong Vũ tát nó một cái rồi lấy dây da quất thẳng vào người nó. - Tôi phải bắt cô rút lại toàn bộ câu nói lúc này.

Sau một lúc, hấn và Gia Nghi đã thôi đánh nó và Uyên. Giờ đây, cả người nó và Uyên đều đầy rẫy vết thương. Phong Vũ ngồi xuống bên cạnh:

- Có vẻ hết vui rồi nhỉ? À, đúng rồi. Tôi sẽ gọi đến Quang Bảo và còn có cả Hoàng Bảo nữa, cho hai người đó chết chung cùng hai người. - Hấn ta nói rồi đứng dậy cầm điện thoại và gọi cho Hoàng Bảo.

- Alo - Hoàng Bảo nói.

- Có phải anh đang rất lo cho vợ và cô bạn không?

- Anh muốn gì?

- Tôi muốn anh và Quang Bảo đến nhà kho X.

- Được.

- Tôi chờ.

Hấn ta nói rồi ngắt máy, Hoàng Bảo quay lại nhìn mọi người.

- Hấn ta nói gì? - Hấn hỏi.

- Hấn ta muốn tôi và anh đến nhà kho X.

- Thế thì mau đi thôi.

- Không được, nếu chúng ta đến đó sẽ nạp mạng ngay lập tức.

- Tôi và Ngọc Lam, hấn ta không yêu cầu đến. Chúng tôi sẽ ở lại và sẽ đi sau hai người khoảng 15' và sẽ gọi cảnh sát. - Đăng Duy nói.

- Được. - Hoàng Bảo nói.

- Vậy chúng ta mau đi thôi. - Hấn nói.

- Tôi nghĩ chúng ta nên về công ty tôi lấy đồ đã. Lấy tệp tài liệu về Gia Nghi, nó sẽ giúp ta có thêm một đồng binh.

-...

Hoàng Bảo và hấn mở cửa bước vào.

- Hai người đến rồi à? - Phong Vũ nói.

- Đúng. Anh muốn gì? - Hấn nói.

- Tôi muốn hai người đứng yên để cho tôi đánh.

- Được.

Phong Vũ tiến đến và lấy roi da quất thẳng vào người Hoàng Bảo và hấn. Hai người chịu đựng được một lát thì cả hai đều ngã xuống. Phong Vũ cười:

- Cả hai đều tệ quá rồi đấy. Mà thôi, chúng ta đùa giỡn đến đây là được rồi. Đến lúc các người phải chết rồi. - Hấn ta nói rồi lấy ra một khẩu súng. - Tôi nghĩ nên để người đến sau chết trước. - Hấn ta nói rồi đưa khẩu súng về phía hấn.

- Phạm Gia Nghi, tôi nghĩ cô không nên đi theo Phong Vũ nữa. - Hoàng Bảo nói lớn.

- Ý anh là gì? - Gia Nghi hỏi.

- Đừng lảm lời. - Phong Vũ nói.

- Cô đã từng nói Bảo Phương hại bạn trai cô và khiến cô mất đi đứa con nhưng tất cả đều là sai. Người thật sự làm những chuyện ấy là Phong Vũ, chính hấn ta đã làm tất cả. Nếu cô không tin thì hãy xem trong tệp tài liệu này. - Hoàng Bảo khó khăn lấy ra một tệp tài liệu phóng về phía Nghi, cô ta nhặt lên và xem rồi đứng như tượng, cô ta không thể nào tin được nữa.

- Tôi không tin. - Nghi nói.

- Gia Nghi, cô...

- Thôi, dừng lại được rồi đấy. - Phong Vũ nói. Hấn ta bóp cò súng và...

- Áaaaaa.

Một tiếng hét vang lên và đồng lúc hai người ngã xuống. Một là nó và hai là Phong Vũ. Nó đã chạy đến và đỡ viên đạn đó cho hấn. Còn Phong Vũ đã bị Gia Nghi đâm một nhát sau lưng. Cánh cửa bị đập bật ra, cảnh sát chạy vào, còn có cả Đăng Duy và Ngọc Lam. Ngay lập tức, tất cả mọi người được đưa vào bệnh viện.

39. Chương 39: Kết Thúc Cho Những Tội Ác.

Nó, hấn, Hoàng Bảo còn có cả Phong Vũ được đưa vào phòng cấp cứu. Hấn và Hoàng Bảo chỉ bị thương ngoài da nên chỉ cần băng bó sơ qua là xong. Nhưng nó và Phong Vũ thì không như vậy, đặc biệt là nó, nó bị thương rất nặng. Nó đã được đưa vào phòng cấp cứu hơn 20 phút rồi, các bác sĩ, y tá cứ chạy ra chạy vào liên tục khiến cho tất cả mọi người đều rất lo lắng. Thêm được 20 phút nữa thì tất cả mọi người đều được biết Phong Vũ đã qua cơn nguy hiểm nhưng còn nó thì vẫn không biết được tình hình sẽ ra sao. Đột nhiên, một cô y tá chạy ra đến bên chỗ tụi hấn, hỏi:

- Xin hỏi ở đây có ai có nhóm máu O không? Hiện bệnh nhân đang thiếu máu.

Tụi hấn lo lắng không biết làm sao khi ở đây chẳng có ai là có nhóm máu O cả. Bất chợt, một giọng nói cất lên sau lưng:

- Tôi.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn và ngạc nhiên, là Gia Nghi. Cô ta tiến đến bên cô y tá nói:

- Tôi nhóm máu O.

- Được, vậy cô đi theo tôi.

Nói rồi, Gia Nghi đi theo cô y tá bước vào phòng cấp cứu. Sau khoảng 10' sau, Gia Nghi bước ra, cô ta tiến đến chỗ tụi hấn đang đứng, nói:

- Trình trạng của Bảo Phương đã tốt hơn rồi.
- Ừm, cảm ơn cô. - Uyên nói.
- Tại sao cô lại muốn cứu nó? - Duy hỏi.
- Tại vì tôi muốn chuộc tội nhưng có lẽ bao nhiêu đây không đủ. - Nghi nói.
- Không sao, bao nhiêu đây đã đủ rồi. - Hoàng Bảo nói.
- Ừm, cảm ơn mọi người đã tha thứ cho tôi.
- Chẳng phải mọi người đã nói thay vì ôm hận thù thì tha thứ sẽ tốt hơn sao? - Lam nói.
- Đúng vậy. - Nghi nói. Cô ta bước đến bên hấn, nói:
- Cảm ơn anh, Quang Bảo.
- Cảm ơn tôi vì chuyện gì?
- Vì những việc anh đã làm cho tôi, cảm ơn vì tình cảm của anh đã dành cho tôi.
- Không cần phải cảm ơn đâu.
- À, mà đúng rồi. Anh nhận lấy cái này đi. - Nghi lấy từ trong túi ra một cái đĩa CD nhỏ đưa vào tay hấn.
- Gì vậy?
- Bí mật, khi nào anh và Bảo Phương hạnh phúc rồi hãy mở ra, nó sẽ làm cho hạnh phúc của hai người trọn vẹn hơn đấy.
- Ừm, cảm ơn. Rồi cô tính làm gì tiếp theo?
- Chắc bây giờ tôi sẽ đi Mỹ, đi tìm một hạnh phúc thật sự.
- Ừm, vậy chúc cô hạnh phúc.
- Anh cũng vậy. - Nghi tạm biệt mọi người rồi bước đi. Một cô gái chỉ vì yêu mà đã quá mù quáng nhưng giờ đây cô gái ấy đã nhận thức được tất cả và cô ấy sẽ bắt đầu lại từ đầu, cô ấy sẽ lại mở ra một con đường mới cho cuộc đời mình, một cuộc đời sẽ không còn những ân oán hận thù nữa mà sẽ là một cuộc đời toàn những hạnh phúc.

Sau khi tạm biệt Nghi thì cũng vừa đúng lúc bác sĩ bước ra:

- Ai là người nhà của Lương Ngọc Bảo Phương?
- Tôi. - Tất cả mọi người đều đồng thanh.
- Hiện tại cô ấy đã vượt qua cơn nguy hiểm. Bây giờ chúng tôi sẽ chuyển cô ấy qua phòng đặc biệt để kịp thời theo dõi.
- Vậy thì bao lâu nữa thì cô ấy sẽ tỉnh lại? - Hấn hỏi.
- Chắc khoảng sáng mai.
- Ừm, cảm ơn.

Nói rồi ông bác sĩ bước đi, tụi hấn cũng vào thăm nó. Hấn mở cửa phòng bước vào, khẽ ngồi xuống nắm lấy tay nó:

- Bảo Phương, anh xin lỗi.
- Quang Bảo à, đó không phải là lỗi của anh đâu. - Uyên nói.
- Tôi biết chứ nhưng tại sao tôi lại không nhận ra.

- Thôi, bây giờ Bảo Phương cũng đã ổn. Chúng ta về thôi. - Hoàng Bảo nói.

- Ừm. - Tất cả mọi người đều bước ra về.

Sáng, những ánh nắng ban mai chiếu thẳng vào mắt nó. Nó từ từ mở mắt, nó nhìn quanh căn phòng, là bệnh viện. Nó cảm giác thấy tay mình có gì đó âm ẩm, nó nhìn xuống thì thấy hấn đang ngủ. Nó định ngồi dậy nhưng một cảm giác đau đớn từ vai kéo đến khiến nó bất giác kêu lên khe khẽ. Hấn mở mắt, đưa tay dụi mắt rồi quay qua nhìn nó, đỡ nó ngồi dậy dựa vào thành giường:

- Em tỉnh từ khi nào?

- Lâu.

- Em sao rồi, còn đau không?

- Không cần anh quan tâm.

- Anh xin lỗi.

- Anh không có lỗi.

- Anh không cần có con, anh chỉ cần có em là đủ rồi. - Nó bất ngờ quay sang nhìn anh. - Anh biết hết rồi.

- Anh biết rồi thì sao, tôi đã nói là không còn yêu anh.

- Không còn yêu anh tại sao lại liều mạng đỡ viên đạn đó cho anh.

- Vì anh đã đến cứu tôi.

- Chỉ vậy thôi?

- Ừm.

- Em chắc chứ?

- Chắc.

- Được, vậy anh thấy em trả ơn không đủ, anh muốn nữa?

- Anh muốn gì?

- Anh muốn em quay trở về bên anh, làm vợ của anh.

- Xin lỗi, tôi không... - Nó chưa nói hết câu thì đã bị hấn chặn lại bằng một nụ hôn.

- Anh không cho quyền từ chối. - Hấn nhanh chóng lấy trong túi áo ra một chiếc nhẫn là chiếc nhẫn hôn bữa, hấn nhanh chóng đeo vào tay nó.

- Anh...

- Bây giờ, em mãi mãi là của anh.

Một giọt nước mắt rồi hàng ngàn giọt nước mắt thi nhau chảy dài trên gương mặt xinh đẹp, hấn vội vàng lau những giọt nước mắt ấy rồi nói:

- Ngốc ạ, sao lại khóc?

- Anh có biết anh đáng ghét lắm không? Không để cho em nói gì cả.

- Rồi anh biết anh có lỗi rồi, thôi em đừng khóc nữa. Bây giờ em nói đi.

- Hết muốn nói rồi.

Đột nhiên, cánh cửa được đẩy vào. Uyên, Hoàng Bảo, Đăng Duy và Ngọc Lam bước vào. Uyên nói:

- Ấy da, hai người cứ tự nhiên như không có chúng tôi.

- Thanh Uyên. - Nó nói.

- Hihi. Mà sao rồi?

- Tao ổn cả rồi, còn Phong Vũ sao rồi?
- Anh ta đã bị cảnh sát bắt, Gia Nghi đã đưa ra toàn bộ những chứng cứ buộc tội hắn.
- Ừm, vậy thì tốt. Cuối cùng thì những tội ác cũng đã được kết thúc.

40. Chương 40: Sau Những Nỗi Đau Là Hạnh Phúc Vẹn Toàn. (end)

Hôm nay là đám cưới của nó và hắn. Nó mặc trên mình một chiếc áo soire màu trắng thuần khiết, một đôi giày cao gót cũng màu trắng nốt, tóc nó được búi cao gọn gàng, nó được trang điểm một cách thật nhẹ nhàng nhưng trông nó còn đẹp hơn cả hằng ngày. Nó ngồi trong phòng trang điểm mà cứ run:

- Uyên ơi, tao sợ quá.
- Có gì đâu mà sợ.
- Tao sợ tao làm không được.
- Mà chỉ cần lên đó nói ba lần con đồng ý là được.
- Nhưng...

Cánh cửa phòng được mở ra, hắn khoát trên mình một bộ vest trắng trông vô cùng điển trai bước vào, hắn tiến đến bên nó:

- Anh nghe nói vợ anh đang sợ hãi?
- Đâu có.
- Vậy thì tốt. Hôm nay em đẹp lắm. - Hắn cầm tay nó và hôn.
- Anh này.
- Có gì đâu.
- Anh không biết ngại à?
- Cần gì phải ngại, tất cả đều là người nhà mà. - Hắn nói rồi không đợi nó trả lời lại mà đi thẳng ra cửa.
- Hihi. - Uyên cười.
- Có gì mà cười.
- Hết sợ rồi chứ?
- Rồi.
- Vậy thì tốt. - Uyên cũng bước ra khỏi phòng luôn.

Nó bước trên thảm đỏ, từng bước thật nhẹ nhàng, nó bước đến bên hắn. Nó khoát tay hắn rồi quay về phía cha sứ:

- Lê Quang Bảo, con có đồng ý lấy Lương Ngọc Bảo Phương làm vợ không? Dù ốm đau hay nghèo khổ thì hai con vẫn luôn bên nhau.
- Con đồng ý.
- Con có đồng ý không?
- Con đồng ý.
- Con có đồng ý không?
- Con đồng ý.
- Lương Ngọc Bảo Phương, con có đồng ý lấy Lê Quang Bảo làm chồng không? Dù ốm đau hay nghèo khổ thì hai con vẫn luôn bên nhau.

- Con đồng ý.
- Con có đồng ý không?
- Con đồng ý.
- Con có đồng ý không?
- Con đồng ý.
- Bây giờ, hai con bắt đầu trao nhẫn cho nhau.

Ngay lập tức, Đăng Duy bước lên và đưa cho hấn một chiếc nhẫn, hấn đeo vào tay nó. Ngọc Lam cũng bước lên và đưa cho nó một chiếc nhẫn, nó đeo vào tay hấn.

- Ta chính thức tuyên bố từ giờ hai con đã trở thành vợ chồng. Chú rể có thể hôn cô dâu.

Hấn cúi xuống hôn nó, một nụ hôn dài và nhẹ. Một nụ hôn xóa bỏ hết tất cả những nỗi đau trong quá khứ, giờ đây nó và hấn sẽ bắt đầu lại một cuộc đời mới, một cuộc đời toàn những sắc màu của hạnh phúc.

- Áaaaa - Hấn thấy nó lên giường.
- Vợ yêu à. - Hấn cười.
- Hihi, chồng yêu.
- Vợ có biết hôm nay là ngày gì không?
- Ngày bình thường.
- Hôm nay là đêm tân hôn đó. Mình sẽ làm gì nà.
- Đêm đến là phải ngủ.
- Không phải.
- Anh đừng có lại gần em, lại gần là em đá đó.
- Vợ à, đừng ngại mà. Dù gì chúng ta cũng là vợ chồng mà.
- Ê, theo em nhớ thì Gia Nghi có đưa cho chúng ta cái gì mà.
- Ủ, em không nhắc thì anh quên mất.

Hấn nói rồi đứng dậy lấy cái đĩa CD và bật lên. Hiện ngay trước mặt nó và hấn là hình ảnh Phong Vũ đang trao kết quả kiểm tra của nó. Thế là nó không vô sinh, nó có thể sinh con. Nó ôm chầm lấy hấn, khóc nức nở.

10 năm sau

- Hưng ơi, Nguyên ơi, hai em chạy lên đây nhanh lên. - Một cậu nhóc 10 tuổi vẫy tay với hai đứa trẻ khác. Đó là Phúc - con của Hoàng Bảo và Uyên.

Có hai đứa trẻ đang lon ton chạy lại chỗ Phúc, đó là Nguyên - con của nó và hấn và Hưng - con của Lam và Duy. Đằng sau là các quý phụ huynh vui vẻ đi bên nhau, cả ba bà mẹ đồng thanh:

- Các con cẩn thận đấy. - Và lại ba ông cha lại nói:
- Không sao đâu em à.

Tất cả đều bật cười vì sự trùng hợp này. Giờ đây, tụi nó hiện đang sống rất hạnh phúc. Sau bao nhiêu là nỗi đau và trắc trở, cuối cùng những người yêu nhau cũng được ở bên nhau, cũng nhận được những hạnh phúc đáng có.

- THE END -

* Chào các bạn, mình là Mun. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình trong thời gian qua. Truyện của mình sẽ kết thúc tại đây và mình sẽ viết tiếp một quyển truyện khác vào thời gian sắp tới. Cuối cùng, mình

xin chúc các luôn vui vẻ, dồi dào sức khỏe, gặt hái được nhiều thành công và sẽ sớm tìm được định mệnh của mình nghen! CẢM ƠN CÁC BẠN ĐÃ ỦNG HỘ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc-va-noi-dau>